

Matouš – Jan

BIBLICKÝ KOMENTÁŘ ASD sv. 5.

Ellen G. Whiteová

Obsah

Matouš 2.....	4	Lukáš 2.....	40
Matouš 3.....	4	Lukáš 3.....	43
Matouš 4.....	6	Lukáš 4.....	43
Matouš 5.....	9	Lukáš 5.....	44
Matouš 6.....	11	Lukáš 6.....	44
Matouš 7.....	13	Lukáš 7.....	44
Matouš 9.....	13	Lukáš 8.....	45
Matouš 10.....	14	Lukáš 9.....	45
Matouš 11.....	15	Lukáš 10.....	45
Matouš 12.....	17	Lukáš 11.....	45
Matouš 13.....	19	Lukáš 12.....	45
Matouš 14.....	19	Lukáš 13.....	46
Matouš 15.....	20	Lukáš 14.....	46
Matouš 16.....	20	Lukáš 16.....	46
Matouš 17.....	21	Lukáš 17.....	46
Matouš 18.....	21	Lukáš 18.....	47
Matouš 19.....	22	Lukáš 19.....	47
Matouš 20.....	22	Lukáš 21.....	47
Matouš 22.....	23	Lukáš 22.....	48
Matouš 23.....	23	Lukáš 23.....	49
Matouš 24.....	24	Lukáš 24.....	50
Matouš 25.....	25	Jan 1.....	51
Matouš 26.....	25	Jan 2.....	56
Matouš 27.....	30	Jan 3.....	56
Matouš 28.....	34	Jan 4.....	57
Marek 1.....	35	Jan 5.....	58
Marek 2.....	35	Jan 6.....	58
Marek 3.....	35	Jan 7.....	59
Marek 4.....	35	Jan 8.....	60
Marek 6.....	35	Jan 10.....	60
Marek 8.....	35	Jan 11.....	60
Marek 9.....	36	Jan 12.....	61
Marek 10.....	36	Jan 13.....	62
Marek 11.....	36	Jan 14.....	65
Marek 12.....	36	Jan 16.....	68
Marek 13.....	37	Jan 17.....	68
Marek 14.....	37	Jan 18.....	71
Marek 15.....	37	Jan 19.....	72
Marek 16.....	38	Jan 20.....	73
Lukáš 1.....	39	Jan 21.....	74

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)
Název anglického originálu: *SDA Bible Commentary, vol.5 (1956) – 5BC*

Matouš 2.

1-2. Pozornost soustředěná na narození Ježíše – Hospodin pohnul srdci mudrců, aby šli a hledali Ježíše, a prostřednictvím hvězdy jim ukazoval cestu. Tato hvězda je opustila, když byli blízko Jeruzaléma, což je vedlo k tomu, že se museli dotazovat v Judeji, protože se domnívali, že je to nemožné, aby nejvyšší kněží a zákoníci nevěděli o této veliké události. Příchod těchto mudrců způsobil, že se celý národ obeznámil s účelem jejich cesty, a obrátil jejich pozornost k důležitým událostem, které se měly stát. – 2SP 26 SBC 1077.1

16-18. Věrnost učinila hněv neškodným – Celé toto strašné neštěstí bylo dopuštěno Bohem, aby pokořilo pýchu židovského národa. Jejich zločiny a bezbožnost byly tak velké, že Hospodin dovolil, aby je bezbožný Herodes takto potrestal. Kdyby byli méně vychloubačnými a ctižádostivými, kdyby jejich životy byly čisté, jejich zvyky jednoduché a upřímné, Bůh by je uchránil před tím, aby byli takto poníženi a sužováni svými nepřáteli. Bůh by pozoruhodným způsobem zneškodnil hněv krále vůči jeho lidu, kdyby před Ním byli dokonalí a věrní. On však nemohl pro ně zvláštním způsobem jednat, protože jejich skutky Mu byly odporné. – 2SP 28 SBC 1077.2

Matouš 3.

1-3. Viz komentář EGW k L 1,76-77. SBC 1077.3

7-8. (L 3,7-9). Kdo byli hadové? – Farizeové byli velmi přesní, pokud se jednalo o vnější zachovávání forem a obyčejů, a byli naplněni povýšeneckou, světskou, pokryteckou sebespravedlností. Saduceové popírali vzkříšení mrtvých a existenci andělů, a byli skeptickými v pohledu na Boha. Tato sekta byla převážně složena z lidí hanebných charakterů, z nichž mnozí byli ve svých zvycích nemorální. Slovem „hadové“ Jan mínil ty, kteří byli zhoubnými a nepřátelskými, těžce odporujícími vyjádřené Boží vůli. SBC 1077.4

Jan napomínal tyto muže, aby „nesli ovoce hodné pokání“. To znamená: ukažte, že jste obráceni, že jsou vaše charaktery proměněny. ... Ne slova, ani vyznání, ale ovoce – zanechání hříchů a poslušnost Božích přikázání – dokazují skutečnost opravdového pokání a pravého obrácení. – Manuscript 112,1901 SBC 1077.5

13-17. (Mk 1,9-11; L 3,21-22; J 1,32-33). Andělé a zlatá holubice – Ježíš byl našim příkladem ve všech věcech, které se týkají života a zbožnosti. Byl pokřtěn v Jordánu, právě tak jako musejí být pokřtěni ti, kteří k němu přicházejí. Nebeští andělé pohlíželi s intenzivním zájmem na výjev Spasitelova křtu a kdyby mohly být otevřeny oči těch, kteří tomu přihlíželi, uviděli by nebeské zástupy obklopující Syna Božího, když se sklonil u břehu Jordánu. Pán slíbil Janovi, že mu dá znamení, podle kterého by mohl poznat, kdo je Mesiáš, a nyní, když Ježíš vystoupil z vody, bylo mu dáno slíbené znamení; protože uviděl nebesa otevřená, Ducha Božího, v podobě holubice z lesklého zlata, vznášejícího se nad hlavou Krista, a hlas přicházející z nebe, pravící: „*Toto je můj milovaný syn, v němž se mi dobře zalíbilo.*“ – YI, June 23, 1892 SBC 1077.6

(Ř 8,26; Žd 4,16). Nebe je otevřeno k prosbám – (Citace Mt 3,13-17). Co tento výjev znamená pro nás? Jak bezmyšlenkovitě jsme četli popis křtu našeho Pána, neuvědomujíce si, že jeho smysl je pro nás tím nejdůležitějším a že Kristus byl přijat Otcem v zájmu člověka. Když se Ježíš sklonil na břehu Jordánu a předložil vzhůru svou prosbu, lidství bylo představeno Otcí Tím, který oděl své božství lidstvím. Ježíš se nabídl ve prospěch člověka, aby ti, kteří se hříchem oddělili od Boha, mohli být přivedeni zpět k Bohu skrze zásluhy božského Prosebníka. Kvůli hříchu byla země odříznuta od nebes, ale Kristus svým lidským ramenem objal padlé lidstvo, a svým božským ramenem se drží trůnu Nekonečného, země je tak přivedena do přízně nebes a člověk do obecenství se svým Bohem. Kristova modlitba ve prospěch ztraceného lidstva prorazila svou cestu každým stínem, který satan vrhl mezi člověka a Boha, a ponechala volný průchod ke spojení se samotným trůnem slávy. Brány byly ponechány pootevřené, nebesa byla otevřená, Duch Boží v podobě holu-

bice obklopil hlavu Kristovu a bylo slyšet hlas Boží, říkající: „*Toto je můj milovaný Syn, v němž se mi dobře zalíbilo.*“ 5BC 1078.1

Jako odpověď na Kristovy prosby bylo slyšet Boží hlas a to říká hříšníkovi, že jeho modlitba bude zachycena u trůnu Otce. Duch svatý bude dán těm, kteří žádají o jeho moc a milost, a bude pomáhat našim slabostem, když budeme mít obecenství s Bohem. Nebe je otevřeno našim prosbám a my jsme pozváni, abychom přistoupili „*směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný*“. Máme přijít v důvěře, věříce, že obdržíme právě to, o co Ho prosíme. – ST April 18, 1892 5BC 1078.2

Zvuk umíráčku – Když Kristus předstoupil před Jana za účelem křtu, byl satan mezi svědky této události. Viděl blesky, jak září z bezoblačného nebe. Slyšel majestátný hlas Hospodina, jenž se rozléhal nebesy a ozýval zemi jako hromobití, oznamující: „*Tento je můj milovaný syn, v němž se mi dobře zalíbilo.*“ Viděl jas Otcovy slávy zastihující postavu Ježíše, takto poukazující s neomylnou jistotou na Toho, jehož v tom zástupu uznával za svého Syna. Okolnosti spojené s tímto výjevem křtu vyvolaly u satana ten největší zájem. Věděl potom s jistotou, že jestliže neporazí Krista, jeho moc bude od této chvíle omezena. Pochopil, že toto oznámení od trůnu Božího znamená, že nebe bude nyní pro člověka ještě více přístupnější, než tomu bylo, a v jeho hrudi se probudila ta nejsilnější nenávist. 5BC 1078.3

Když satan přivedl člověka do hříchu, doufal, že ho Boží odpor k hříchu navždy oddělí od člověka a přeruší spojující článek mezi nebem a zemí. Když však z otevřeného nebe slyšel Boží hlas oslovující jeho Syna, bylo to pro něho jako zvuk umíráčku. Tímto mu bylo řečeno, že nyní Bůh chce přimknout člověka ještě těsněji k sobě, dát mu mravní sílu zvítězit nad pokušením a zachránit ho před spleť satanských svodů. Satan dobře znal postavení, jaké Kristus zaujímal v nebi jako Syn Boží, milovaný Otce; a to, že Kristus by měl opustit radost a pocty nebes a přijít na tento svět jako člověk, ho naplnilo obavou. Věděl, že tato blahosklonnost na straně Syna Božího mu nevěstí nic dobrého. ... 5BC 1078.4

Nyní nastal čas, kdy satanova vláda nad celým světem měla být napadena, jeho právo zpochybněno, a on se bál, že jeho moc bude zlomena. Věděl skrze proroctví, že Spasitel byl předpovězen a že jeho království nebude ustanoveno na základě pozemské vítězoslávy a se světskými poctami a okázalostí. Věděl, že proroctví předpovídala, že království má být ustanoveno Knížetem nebes na zemi, na kterou si činil nárok jako na své vlastnictví. Toto království pojme všechna království světa a pak síla a sláva satana skončí a on obdrží svou odplatu za hříchy, které přivedl na svět, a za neštěstí, které způsobil lidskému rodu. Věděl, že všechno, co týká jeho úspěchu, je závislé na jeho zdaru nebo selhání v přemožení Krista svými pokušeními; a proto použil vůči Spasiteli každou lest, jaká byla v jeho moci, aby Ho odvedl od jeho bezúhonnosti. – ST Aug. 4, 1887 5BC 1079.1

16-17. (Ef 1,6; viz kom. EGW k Mt 4,1-11). Záruka lásky a světla – V našem zájmu se Spasitel uchopil moci Všemohoucího a když se modlíme k Bohu, můžeme vědět, že Kristova modlitba vystoupila již dříve a že ji Bůh slyšel a odpověděl na ni. Se všemi našimi hříchy a slabostmi nejsme zavrženi jako bezcenní. „On nás učinil vzácné v tom nejmilejším.“ Sláva, která spočinula na Kristu, je zárukou Boží lásky k nám. Vypravuje nám o síle modlitby - jak může lidský hlas dosáhnout Božího sluchu a jak naše prosby naleznou přijetí v nebeských dvorech. Světlo, které dopadlo z otevřených brán na hlavu našeho Spasitele, dopadne i na nás, když se budeme modlit o pomoc k odolávání pokušení. Hlas, který promlouval k Ježíši, promlouvá ke každé věřící duši: „Toto je mé milované dítě, v němž se mi dobře zalíbilo.“ – Manuscript 125, 1902 5BC 1079.2

Jistota přijetí – Pootevřenými branami proudily jasné paprsky slávy od trůnu Hospodina a toto světlo svítí také i na nás. Ujištění dané Kristu je ujištěním každému kajícímu se, věřícímu, poslušnému Božímu dítku, že je přijato v Milovaném. – ST July 31, 1884 5BC 1079.3

Cesta temným stínem – Kristova modlitba na břehu Jordánu zahrnuje každého, kdo v Něj uvěří. Zaslíbení, že jste přijati v Milovaném, přechází na vás. Bůh řekl: „*Toto je můj milovaný syn, v němž se mi dobře zalíbilo.*“ To znamená, že skrze temný stín, který satan vrhl na vaši stezku, vám Kristus prorazil cestu k trůnu nekonečného Boha. On se chopil všemohoucí moci a vy jste přijati v Milovaném. – GCB April 4, 1901 5BC 1079.4

Matouš 4.

1-2. (Gn 34,28; Dt 9, 9; L 4, 2). Mojžíšův půst není jako Kristův půst – Na poušti pokušení byl Kristus bez jídla čtyřicet dnů. Mojžíš byl také za zvláštních okolností tak dlouho bez jídla. Nepociťoval však svíravá muka hladu. Nebyl pokoušen a sužován ničemným a mocným nepřítelem, jako Syn Boží. Mojžíš byl vyvýšen nad lidmi. Byl zvláště podpírán Boží slávou, která ho zahalovala. – ST June 11, 1847 *5BC 1079.5*

1-4. (L 4, 1-4). Moc zvrácené chutě – Všechno bylo ztraceno, když Adam podlehl moci chutě. Vykupitel, v němž bylo spojeno lidské i božské, stanul na Adamově místě a snesl strašný půst téměř šesti týdnů. Délka trvání tohoto půstu je nejsilnějším důkazem míry hříšnosti a moci zvrácené chutě na lidské rodině. – RH Aug. 4, 1874 *5BC 1079.6*

Lekce pro nás – Kristus byl našim příkladem ve všech věcech. Když vidíme jeho ponížení v dlouhé zkoušce a půstu na poušti, kdy zvítězil nad pokušením chutě v náš prospěch, měli bychom si tuto lekci vzít k srdci, když jsme pokoušeni. Jestliže moc chutě je tak silná nad lidskou rodinou a její holdování tak strašné, že se Syn Boží podrobil takové zkoušce, jak je důležité, abychom pocíťovali nezbytnost mít chuť pod kontrolou rozumu. Náš Spasitel se postil téměř šest týdnů, aby mohl získat pro člověka vítězství v otázce chutě. Jak mohou vyznávající křesťané s osvěceným svědomím a s Kristem před sebou jako jejich vzorem podlehnout oddáváním se těmto choutkám, které mají tak oslabující vliv na mysl a srdce? Jsou to bolestná fakta, že návyky sebeuspokojení na úkor zdraví a oslabení mravních sil drží v dnešní době velkou část křesťanského světa v poutech otroctví. *5BC 1079.7*

Mnozí z těch, kteří vyznávají zbožnost, nezkoumají příčinu Kristova dlouhého období půstu a utrpení na poušti. Jeho muka nebyla ani tak kvůli snášení svíravé bolesti hladu, jako kvůli jeho pocitu strašných následků holdování chuti a vášním lidstva. Věděl, že chuť se stane modlou člověka a povede ho k zapomenutí na Boha a postaví se přímo na cestě jeho záchrany. – RH Sept.1, 1874 *5BC 1080.1*

Satan útočí v nejslabším okamžiku – V době, kdy byl na poušti, se Kristus postil, ale nepociťoval hlad. Zaujatý neustálou modlitbou ke svému Otci proto, aby byl připraven odolávat protivníkovi, Kristus nepociťoval svíravou bolest hladu. Strávil čas v horlivé modlitbě, obklopen Bohem. Bylo to, jako kdyby byl v přítomnosti svého Otce. Žádal o sílu, aby mohl čelit nepříteli, o ujištění, aby mohl obdržet milost k uskutečnění všeho, co má vykonat ve prospěch lidstva. Pomyslení na boj, který byl před ním, způsobilo, že zapomněl na všechno ostatní, a jeho duše byla posilována chlebem života právě tak, jako budou posilovány dnes ty pokoušené duše, které přijdou k Bohu pro pomoc. Požíval pravdu, kterou měl dát lidem jako mající moc k vysvobození jich ze satanských pokušení. Viděl, jak byla zlámána satanova moc nad padlými a pokoušenými. Viděl sám sebe, jak léčí nemocné, potěšuje beznadějně, povzbuzuje sklíčené a káže evangelium chudým – koná dílo, které Mu Bůh určil; a proto si neuvědomoval jakýkoliv pocit hladu, dokud čtyřicet dnů jeho půstu neskončilo. *5BC 1080.2*

Vidění pominulo a pak Kristova lidská přirozenost silnou touhou volala po jídle. Nyní nastala satanova příležitost k útoku. Rozhodl se zjevit jako jeden z těch andělů světla, kteří se ukázali Kristu v jeho vidění. – Letter 159, 1903 *5BC 1080.3*

Zkouška nezmenšená – Kristus věděl, že by Mu jeho Otec opatřil jídlo, kdyby Ho to potěšilo, aby tak učinil. Nemohl v této hrozně těžké zkoušce, kdy Ho hlad nadmíru sužoval, předčasně zmenšit jednu částčku zkoušky určené Mu použitím své božské moci. *5BC 1080.4*

Padlý člověk, když je přiveden do stejného postavení, nemůže mít moc konat divy ve svůj vlastní prospěch, aby se zachránil před bolestmi či mukami, nebo aby si sám udělil vítězství nad svými nepřáteli. Byl to Boží úmysl, aby zkoušel a vyzkoušel lidstvo a dal mu příležitost rozvinout charakter tím, že ho přiváděl často do postavení zkoušek, aby vyzkoušel jejich víru a důvěru v jeho lásku a moc. Kristův život byl dokonalým vzorem. On vždy svým příkladem a naučením vyučoval člověka, že Bůh je jeho oporou a že v Bohu by měla být jeho víra a neochvějná důvěra. – RH Aug. 18, 1874 *5BC 1080.5*

1-11. (Mk 1,12-13; L 4,1-13; viz kom. EGW k J 2,1-2). Shromáždění všech odpadlických sil – V satanově radě bylo stanoveno, že On (Kristus) musí být poražen. Žádná lidská bytost, která přišla na svět, neunikne moci tohoto podvodníka. Všechny síly spolčení zla se postavily na jeho cestu, aby vedly proti Němu boj a aby pokud možno nad ním zvítězily. Nejprudší a nejzatvrzelejší nepřátelství bylo položeno mezi semenem ženy a hada. Had sám učinil Krista terčem všech zbraní pekla. ... *5BC 1080.6*

Kristův život byl neustálým bojem proti satanským mocnostem. Satan shromáždil všechny odpadlické síly proti Synu Božímu. Boj narůstal na prudkosti a zlomyslnosti, když stále znovu a znovu byla kořist vyrvána z jeho rukou. Satan napadal Krista každou možnou formou pokušení. – RH Oct. 29, 1895 *5BC 1080.7*

Nepadl ani v jednom bodu – Kristus přešel z této scény slávy (jeho křest) k jednomu z největších pokušení. Odešel na poušť, tam se s Ním setkal satan a pokoušel Ho právě v tom bodu, kde bude pokoušen člověk. Náš zástupce a ručitel prošel územím, kde Adam klopýtl a padl. A otázkou bylo: Klopýtne a padne On snad tak jako Adam padl na Božích příkázáních? On čelil satanovým útokům stále a znovu slovy: „*Je psáno,*“ a satan odešel z bitevního pole jako poražený nepřítel. Kristus vykoupil Adamův hanebný pád, zdokonalil charakter dokonalé poslušnosti a zanechal příklad pro lidskou rodinu, aby mohla napodobit tento Vzor. Kdyby padl byt v jednom bodu ve vztahu k Božímu zákonu, nemohl by být dokonalou obětí; protože to bylo pouze v jednom bodu, ve kterém Adam padl. – RH June 6, 1890 *5BC 1080.8*

Satan lže Kristu – Satan řekl Kristu, že má pouze postavit svou nohu na krvi zbrocenou cestu, ne však po ní jít. Tak jako Abrahám byl zkoušen i On, aby projevil svou dokonalou poslušnost. Satan také tvrdil, že je tím andělem, který zadržel ruku Abrahámovu, když pozdvihl nůž, aby zabil Izáka, a nyní přišel, aby zachránil jeho život; a že to není pro něho nezbytné, aby snášel bolestný hlad a smrt vyhladověním; on by Mu mohl pomoci nést určitou část díla v plánu spasení. – RH Aug. 4, 1874 *5BC 1081.1*

(Kap. 3,16-17; Mk 1,10-11; L 3,21-22). Vzácné důkazy uznání – Zdálo se, že si Kristus nevšímá spílajících posměchů satana. Nenechal se vyprovokovat k tomu, aby mu podal důkazy své moci. Pokojně snášel jeho urážky bez odplaty. Slova vyřčená z nebe při jeho křtu byla velmi vzácná, dokazující Mu, že jeho Otec schválil kroky, které podnikl v plánu spasení jako Zástupce a Ručitel člověka. Otevřená nebesa a sestupující nebeská holubice byly ujištěním, že jeho Otec spojil svou moc v nebi s mocí jeho Syna na zemi, aby vysvobodil člověka ze satanovy nadvlády, a že Bůh přijal úsilí Krista spojit nebe se zemí a smrtelného člověka s Nekonečným. *5BC 1081.2*

Tyto důkazy, přijaté od jeho Otce, byly pro Syna Božího nesmírně vzácné během všech jeho hrozných utrpení, a strašných bojů s vůdcem vzpoury. – RH Aug. 18, 1874 *5BC 1081.3*

(Gn 3,1-6). Satan bezmocný hypnotizovat Krista – Satan pokoušel prvního Adama v Edenu a Adam polemizoval s nepřítelem a takto mu dal výhodu. Satan uplatnil na Adamovi a Evě svou moc hypnózy a tuto stejnou moc se snažil použít na Kristu. Když však byla citována slova Písma, satan věděl, že nemá žádnou šanci na vítězství. – Letter 159, 1903 *5BC 1081.4*

(Ř 5,12-19; 1 K 15, 22.45; 2 K 5,21; Žd 2,14-18; 4,5). Kontrast dvou Adamů – Když byl Adam napaden pokušitelem v ráji, neměl žádnou poskvrnu hříchu. Stál před Bohem v síle své dokonalosti. Všechny orgány a schopnosti jeho bytosti byly rovnoměrně rozvinuté a harmonicky vyvážené. *5BC 1081.5*

Kristus na poušti pokušení stál na Adamově místě, aby podstoupil zkoušku, v níž Adam selhal. Zde, čtyři tisíce let poté, co se Adam obrátil zády vůči světlu svého domova, Kristus zvítězil ve prospěch hříšníka. Lidská rodina, oddělená od Boží přítomnosti, se každou následující generací vzdalovala od původní čistoty, moudrosti i poznání, které měl Adam v Edenu. Kristus nesl hříchy a slabosti lidského rodu, jaké existovaly, když přišel na zemi, aby člověku pomohl. V zájmu lidstva se slabostmi padlého člověka, jež na něj dolehly, byl vystaven pokušením satana ve všech bodech, v nichž je napadán člověk. ... *5BC 1081.6*

V jakém kontrastu se ocitl druhý Adam, když vstoupil na ponuru poušť, aby sám bez pomoci bojoval se satanem. Od doby pádu člověka až do doby příchodu Krista na zem lidstvo stále klesalo co do velikosti a fyzické síly a upadalo stále níže v žebříčku mravních hodnot. A aby mohl povznést

padlého člověka, Kristus musel přijít tam, kde byl člověk. Přijal lidskou přirozenost a nesl slabosti a zkaženosti lidského rodu. Ten, který nepoznal hříchu, se za nás stal hříchem. Ponížil se do nejnižších hlubin lidské bídy, aby mohl být způsobilým dosáhnout člověka a povznést ho z ponížení, do něhož ho uvrhl hřích. – RH July 28, 1874 *5BC 1081.7*

Nejpřísnější kázeň – Aby si mohl uchovat svou slávu zahalenou jako dítě padlého lidstva, musel se Kníže života sám podrobit nejpřísnější kázni. Takto měřil svou sílu se satanem. Ten, který byl vypovězen z nebe, zoufale bojoval o převahu nad Tím, na Něhož byl v nebeských dvorech žárlivý. Jaký to byl boj! Žádný jazyk to není schopen vyličit. Ale v blízké budoucnosti to bude pochopeno těmi, kteří zvítězí skrze krev Beránka a skrze slovo svého svědectví. – Letter 19, 1901 *5BC 1081.8*

(Žd 2,14-18; 4,15; 2 Pt 1,4). Moc, kterou může mít člověk k dispozici – Syn Boží byl na každém kroku napadán mocnostmi temna. Po svém křtu byl puzen Duchem na poušť a tam byl po čtyřicet dnů vystaven pokušení. Dostávala jsem dopisy, v nichž se tvrdilo, že Kristus nemohl mít stejnou přirozenost jako člověk, protože kdyby ji měl, musel by v podobných pokušeních padnout. Kdyby však neměl lidskou přirozenost, nemohl by být naším příkladem. Kdyby nebyl účastníkem naší přirozenosti, nemohl by být pokoušen jako byl člověk. Kdyby nebylo pro Něj možné podlehnout pokušení, nemohl by být naším pomocníkem. Byla to slavnostní skutečnost, že Kristus přišel svádět boj jako člověk, v zájmu člověka. Jeho pokušení a vítězství nám říkají, že lidstvo musí napodobit tento Vzor; člověk se musí stát účastníkem božské přirozenosti. *5BC 1082.1*

V Kristu bylo spojeno božství i lidství. Božství se neponížilo na úroveň lidství; božství si udrželo své postavení, ale lidství tím, že se spojilo s božstvím, odolalo nejprudší zkoušce pokušení na poušti. Kníže tohoto světa přišel ke Kristu po jeho dlouhotrvajícím půstu, když byl vyhladovělý, a navrhl Mu, aby přikázal kamenům, aby se staly chlebem. Ale Boží plán, vymyšlený pro spasení člověka, stanovil, že Kristus by měl poznat, co je hlad, chudoba, a projít každým úsekem zkušenosti člověka. Odolal pokušení touž mocí, kterou může mít k dispozici i člověk. Chopil se trůnu Božího a není muže ani ženy, kteří by nemohli mít přístup k té stejné pomoci skrze víru v Boha. Člověk se může stát účastníkem božské přirozenosti; nežije ani jedna duše, která nemůže přivolat pomoc z nebe v pokušení a zkoušce. Kristus přišel, aby zjevil zdroj své moci, aby člověk nemusel nikdy spoléhat sám na své lidské schopnosti. *5BC 1082.2*

Ti, kteří chtějí zvítězit, musí zapojit do činnosti všechny síly své bytosti. Musí zápasit na svých kolenou před Bohem o božskou sílu. Kristus přišel, aby byl naším příkladem a oznámil nám, že se můžeme stát účastníky božské přirozenosti. Jak? – Tím, že unikneme porušenosti, která je na světě skrze žádost. Satan nezvítězil nad Kristem. Nepoložil svou nohu na duši Vykupitele. Nedotkl se jeho hlavy, i když Mu rozdrtil patu. Kristus svým vlastním příkladem zjevil, že člověk může zůstat bezúhonným. Lidé mohou mít sílu odolávat zlu – sílu, kterou ani země, ani smrt, ani peklo nemůže přemoci; sílu, která je postaví tam, kde mohou zvítězit tak, jak zvítězil Kristus. Může být v nich spojeno božství a lidství. – RH Feb. 18, 1890 *5BC 1082.3*

(Iz 53,6; 2 K 5,21). Strašné následky přestoupení – Jestliže neexistuje možnost podlehnout pokušení, neexistuje žádné pokušení. Pokušení je přemoženo tehdy, když je člověk silně ovlivňován vykonat zlý čin, přitom si je vědom toho, že to může udělat, a přesto vírou tomu odolává s pevným uchopením se božské moci. Byla to těžká zkouška, kterou prošel Kristus. Nemohl by být pokoušen ve všech věcech, jako je pokoušen člověk, kdyby neexistovala možnost jeho selhání. Byl svobodnou bytostí, byl vystaven zkoušce tak jako Adam a jako každý jiný člověk. V posledních hodinách svého života, když visel na kříži, zakusil v nejplnější míře to, co bude muset zakusit člověk ve svém boji s hříchem. Uvědomil si, jak zlým se může člověk stát poddáváním se hříchu. Uvědomil si strašné následky přestupování Božího zákona; protože na Něj byla vložena nepravost celého světa. – YI July 20, 1899 *5BC 1082.4*

Kristus svobodná morální bytost – Pokušení, jimž byl Kristus vystaven, byla hroznou skutečností. Jako svobodná bytost byl vystaven zkoušce, dobrovolně se podvolil satanovým pokušením a působením při současném zkřížení Božích plánů. Kdyby tomu tak nebylo, kdyby nebylo možné, aby padl, nemohl by být pokoušen ve všech věcech, jako je pokoušena lidská rodina. – YI Oct. 26, 1889 *5BC 1082.5*

Kristus podroben zkoušce – Kristus byl po určitou dobu podroben zkoušce. Vzal na sebe lidství, byl vystaven zkoušce a vyzkoušení, v níž první Adam selhal. Kdyby padl v této zkoušce a testu, stal by se neposlušným vůči hlasu Božímu a svět by byl ztracen. – ST May 10, 1889 5BC 1082.6

3-4. Diskuse se satanem – Mějme na paměti, že nikdo kromě Boha nemůže vést diskusi se satanem. – Letter 206, 1906 5BC 1083.1

4. (viz kom. EGW k Gn 3,24). Odchýlení se je hroznější než smrt – (Citace Mt 4,4). Řekl satanovi, že aby mohl být prodloužen život, je poslušnost vůči Božím požadavkům nepostradatelnější než časný pokrm. Vstoupit na cestu odchýlení se od Božích záměrů i v tom nejmenším stupni je hroznější než hlad nebo smrt. – „Redemption“, or „The First Advent of Christ“ p. 48 5BC 1083.2

5-6. Kdo se může vystavit nebezpečí? – Ježíš by se nikdy nevystavil nebezpečí, aby se zalíbil ďáblu. Ale jak mnozí se dnes vystavují takovému nebezpečí? – Manuscript 17, 1893 5BC 1083.3

8-10. (L 4,5-8). Obraz skutečného stavu – Nabádal (satan) Spasitele, aby se poklonil před jeho autoritou, slibující, že jestli to učiní, království tohoto světa budou jeho. Poukázal Kristu na své úspěchy ve světě, vypočítávající knížactva a mocnosti, jež jsou mu poddána. Prohlásil, že to, co zákon Hospodinův nemohl učinit, učinil on. 5BC 1083.4

Ježíš však řekl: „*Odejdiž satane; neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému sloužiti budeš.*“ Pro Krista to bylo právě tím, čím to Bible nazývá – pokušením. Před jeho zrakem pokušitel představil království tohoto světa. Tak, jak je satan viděl, měla velkou vnější majestátnost. Kristus je však viděl v jiném světle, přesně v takovém, v jakém skutečně byla – pozemská panství pod mocí tyra. Viděl lidstvo naplněné bídou a utrpením pod utiskující mocí satana. Viděl zemi poskvrněnou nenávistí, pomstou, zlobou, žádostivostí a vraždami. Viděl demony ovládající těla i duše lidí. – Manuscript 33, 1911 5BC 1083.5

10. (L 4,8). Příkaz přinucující satana – Ježíš řekl tomuto lstivému nepříteli: „*Odejdiž, satane, neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužiti budeš.*“ Satan žádal Krista, aby mu dal důkaz, že je Synem Božím, a přece již v samotné této výzvě měl důkaz, který žádal. Na Kristův božský příkaz byl přinucen poslechnout. Byl zahrán a umlčen. Neměl žádnou moc, aby byl schopen odolat rozhodnému odmítnutí. Byl přinucen bez jakéhokoliv dalšího slova okamžitě přestat a opustit Vykupitele světa. – RH Sept. 1, 1874 5BC 1083.6

11. (L 4,13). Strategická porada – I když satan neuspěl ve svých nejmocnějších pokušeních, přesto se nevzdal veškerých nadějí, že by mohl někdy v budoucnosti být úspěšný ve svém úsilí. Díval se kupředu do doby Kristovy služby, kdy bude mít příležitost proti Němu vyzkoušet svou lest. Zmatený a poražený neodešel z výjevu sporu dříve, než začal připravovat plány pro zatmění chápání židů – Božího vyvoleného lidu, aby v Kristu nemohli rozpoznat Vykupitele světa. Byl rozhodnut naplnit jejich srdce závistí, žárlivostí a nenávistí vůči Božímu Synu tak, aby Ho nepřijali, ale aby učinili jeho život na zemi pokud možno co největším utrpením. 5BC 1083.7

Satan měl poradu se svými anděly, co se týče toho, jak by měli postupovat, aby odvedli lid od víry v Krista jako Mesiáše, kterého židé tak dlouho s dychtivostí očekávali. Byl zklamán a rozzuřen, že nezvítězil nad Ježíšem svými rozmanitými pokušeními. Nyní však přemýšlel, že kdyby mohl naplnit srdce Kristova vlastního lidu nevěrou, pokud se týče toho, že On je tím jediným zaslíbeným, mohl by odradit Spasitele od jeho poslání a získat si židy jako své agenty uskutečnění svých ďábelských záměrů. Takto šel pracovat svým lstivým způsobem, snažíce se dosáhnout lstí to, co by nemohl vykonat přímým, osobním úsilím. – 2SP 97-98 5BC 1083.8

Matouš 5.

1-12. Dostačující na to, aby se předešlo zmatku – Studium Kristova obdivuhodného kázání na hoře učí věřícího, čím se musí vyznačovat ti, které Hospodin nazývá „požehnanými“ (citace Mt 5,1-12)... 5BC 1083.9

Děkuji Bohu za to, že jsou dány věřícím tak jasné pokyny. Kdybychom neměli žádné jiné pokyny, než jaké jsou obsaženy v těchto několika slovech, tak by stačily na to, aby se nikdo nemusel stát zmateným. Máme však celou Bibli plnou drahocenných poučení. Nikdo nemusí být v temnotě a

nejistotě. Ti, kteří skrze víru, modlitbu a horlivé studium Písma svatého budou usilovat o to, aby získali ctnosti, které jsou zde představeny našemu pohledu, budou snadno odlišeni od těch, kteří nekrácejí ve světle. Ti, kteří nechtějí následovat to jasné „Tak praví Pán“, nebudou moci předložit žádnou omluvu za svůj neústupný odpor vůči Božímu slovu. – Letter 258, 1907 5BC 1083.10

Slova odlišného charakteru – Jakoby zahalen do oblaku nebeského jasu vyslovil Kristus z hory blahoslavenství svá požehnání. Slova Jím vyřčená byla úplně jiného charakteru než ta, která vyšla z úst zákoníků a farizeů. Ta slova, jimiž Kristus vyslovil požehnání, byla právě těmi slovy, jimiž byli oni odsuzováni jako Bohem prokletí. Před velkým davem lidí Kristus prohlásil, že může rozdělit poklady věčnosti komukoliv bude chtít. I když jeho božství bylo oděno lidstvím, nepokládal to za loupež být rovný Bohu. Tímto veřejným způsobem popsal vlastnosti těch, kteří se budou podílet na věčné odměně. Zvláště poukázal na ty, kteří budou pro jeho jméno snášet pronásledování. Budou bohatě požehnáni tím, že se stanou dědici Božími a spoludědici s Ježíšem Kristem. Velká bude jejich odměna v nebi. – Manuscript 72, 1901 5BC 1084.1

Pokladnice dobroty – Kristus toužil naplnit svět pokojem a radostí, aby byl podoben tomu, který se nachází v nebeském světě (citace Mt 5,1-12) ... 5BC 1084.2

S jasností a mocí promluvil slova, která pronikají až do naší doby jako pokladnice dobroty. Jak drahocenná to byla slova a jak plná povzbuzení. Z jeho božských úst zde vyšla s plností a hojným ujištěním požehnání, která poukázala na Něho jako na zdroj vši dobroty a že to bylo jeho výsadou požehnat a zapůsobit na mysle všech přítomných. Účastnil se svého zvláštního, svatého působení a měl k dispozici poklady věčnosti. Věděl, že v nakládání s nimi není žádného omezení. Nebyla to žádná loupež z jeho strany, když jednal v úřadu Boha. Do svých požehnání zahrnul ty, kteří tvořili jeho království na tomto světě. Přinesl na svět každé požehnání nezbytné pro štěstí a radost každé duše a před tímto obrovským shromážděním představil bohatství milosti nebes, nahromaděné poklady věčného, nekonečného Otce. 5BC 1084.3

Zde jasně určil, kdo bude poddaným jeho nebeského království. Nevyslovil ani jedno slovo, které by lichotilo lidem v nejvyšším postavení, světským hodnostářům, ale představil před všemi rysy charakteru, které musí mít zvláštní lid, který bude tvořit královskou rodinu v nebeském království. Popsal ty, kteří se stanou dědici Božími a spoludědici s Ním. Veřejně oznámil, koho si zvolí za své poddané a jaké jim určí místo ve své službě, když se s Ním spojí. Ti, kteří budou mít stanovený charakter, se s Ním budou podílet na požehnání, slávě a poctě, která bude k Němu stále přicházet. 5BC 1084.4

Ti, kteří budou takto označeni a požehnáni, budou zvláštním lidem, hospodaříc s Pánovými dary. Mluvil o těch, kteří budou trpět pro jeho jméno, jako o těch, kteří obdrží velkou odměnu v nebeském království. Mluvil s důstojností Toho, který má neomezenou moc Toho, který vlastní všechny nebeské přednosti, aby je udělil těm, kteří Ho přijmou za svého Spasitele. 5BC 1084.5

Lidé mohou na tomto světě uchvátit moc značné velikosti, ale Kristus je neuzná; jsou pouze uchvatiteli. 5BC 1084.6

Byly příležitosti, kdy Kristus mluvil s takovou mocí, která poslala jeho slova domů s neodolatelnou silou, s nepřekonatelným pocitem velikosti mluvčího, a lidské nástroje byly sraženy do nicoty ve srovnání s Tím, který stál před nimi. Byli hluboce pohnuti; jejich mysle byly ohromeny, když opakoval příkaz z místa nejvznešenější slávy. Když vyzval svět, aby naslouchal, byli okouzleni a nadšeni a do jejich mysli vstoupilo usvědčení. Každé slovo mělo své místo a posluchači věřili a přijali slova, jímž neměli žádnou sílu vzdorovat. Každé slovo, které pronesl, připadalo posluchačům jako Boží život. Tímto podal důkaz, že je světlem světa a autoritou církve, majícím nárok na prvenství nad všemi. – Manuscript 118, 1905 5BC 1084.7

13-14. (kap. 15,9; 22,29). Pokorní lidé jsou solí země – Ve svých naučeních Kristus přirovnával své učedníky k věcem, které jim byly nejznámější. Přirovnával je k soli a k světlu. „*Vy jste solí země,*“ řekl; „*Vy jste světlem světa.*“ Tato slova byla mluvena k několika chudým, pokorným rybářům. Kněží i rabíni byli přítomni na tomto shromáždění posluchačů, ale tato slova jim nebyla adresována. S celým jejich učením, s celou jejich domnělou vzdělaností v tajemstvích zákona, se všemi jejich nároky na poznání Boha, dokázali, že Ho vůbec neznají. Těmto vedoucím mužům byla svěřena Boží prorocství, ale Kristus prohlásil, že jsou nespolehlivými učiteli. Řekl jim:

Učíte učení přikázání lidských. „*Bloudíte, neznajíce písem ani moci Boží.*“ Když se odvrátil od těchto lidí k pokorným rybářům, řekl: „*Vy jste solí země.*“ – RH Aug. 22, 1899 5BC 1085.1

Světlo nepochází samo ze sebe – Světlo, které vyzařuje od těch, kteří přijali Ježíše Krista, nepochází samo ze sebe. Celé pochází od Světla a Života světa. On rozněcuje toto světlo, stejně jako zapaluje oheň, který musí používat všichni, kteří konají jeho službu. Kristus je světlem, životem, svatostí, posvěcením všech, kteří věří, a jeho světlo má být přijímáno a předáváno dále ve všech dobrých skutcích. V mnoha různých způsobech jeho milost také působí jako sůl země; všude, kde se tato sůl objeví, ať v domovech nebo společenstvích, stane se udržující silou pro záchranu všeho, co je dobré, a ke zničení všeho, co je zlé. – RH Aug. 22, 1889 5BC 1085.2

17-19. Nejmenší mezi lidskými bytostmi. – (Citace Mt 5,17-19). Toto je rozsudek vynesen v nebeském království. Někteří si myslí, že tam budou také přestupníci přikázání, jenomže budou zaujímat nejnižší postavení. To je omyl. Hříšníci nikdy nevstoupí do příbytku blaženosti. Přestupníci přikázání a všichni, kteří se s nimi spojí ve vyučování, že není rozdíl mezi tím, zda lidé porušují nebo zachovávají božský zákon, budou nebeským vesmírem nazváni nejmenšími mezi lidskými bytostmi. Protože jsou nejen nevěrnými vůči sobě, ale vyučují také jiné, aby porušovali Boží zákon. Kristus vynese rozsudek nad těmi, kteří tvrdí, že mají poznání zákona, kteří však naučením i příkladem vedou duše do zmatku a temnoty. – RH Nov. 15, 1898 5BC 1085.3

21-22,27-28 (Zj 20,12). Rysy charakteru v nebeských knihách – Boží zákon postihuje pocity a pohnutky, stejně jako vnější skutky. Zjevuje tajemství srdce, vrhá světlo na věci dříve pohroužené v temnotě. Bůh zná každou myšlenku, každý úmysl, každý plán, každou pohnutku. Nebeské knihy zaznamenávají hříchy, které by byly spáchány, kdyby k tomu byla příležitost. Bůh přivede každý skutek na soud, i každou tajnou věc. Svým zákonem posoudí charakter každého člověka. Tak jako umělec přenáší na plátno rysy tváře, tak rysy každé jednotlivé povahy jsou přeneseny do nebeských knih. Bůh má dokonalý fotografický obraz každé povahy člověka a tento obraz porovnává se svým zákonem. Zjevuje člověku vady, které poskvřňují jeho život, a vybízí ho k tomu, aby se kál a odvrátil od hříchu. – ST July 31, 1901 5BC 1085.4

48. Dokonalost v budování charakteru – Hospodin vyžaduje dokonalost od své vykoupené rodiny. Vyžaduje dokonalost v budování charakteru. Otcové a matky zvláště potřebují poznat nejlepší metody výchovy dětí, aby mohli spolupracovat s Bohem. Muži a ženy, děti a mládež jsou váženi na nebeských váhách podle toho, co zjevují svým životem doma. Křesťan doma je křesťanem všude. Náboženství přinesené do domova působí vlivem, který je nedocenitelný. – Manuscript 34, 1899 5BC 1085.5

Život dokonalého člověka – Náš Spasitel jako Syn Boží přijal pravé příbuzenství lidských bytostí. Jsme syny a dcerami Božími. Abychom mohli poznat, jak se máme chovat obezřetně, musíme následovat Krista po té cestě, kterou nás vede. Třicet let žil životem dokonalého člověka a vyhověl nejvyšším požadavkům dokonalosti. – Letter 69, 1897 5BC 1085.6

Matouš 6.

16. (kap. 9,16). Ve vytvořeném náboženství není život a světlo – Před námi je doba, kdy budou lidské duše podrobeny zkoušce a to vyvolá potřebu bdělosti, pravého druhu půstu. Toto nebude jako půst farizeů. Jejich období půstu byla příležitostmi k vnější obřadnosti. Nepokořili svá srdce před Bohem. Byli naplněni hořkostí, závistí, zlobou, svárem, sobectvím a sebespravedlností. Zatímco jejich hlavy byly skloněny v předstíraném ponížení, byli chamtiví, plní sebeúcty a domýšlivosti. Byli utiskující, přemrštění a měli povýšeneckého ducha. 5BC 1086.1

Všechno, co patřilo do židovské služby, bylo mylně vykládáno a nesprávně používáno. Smysl přinášení obětí byl převrácen. Měly symbolizovat Krista a jeho poslání, aby, když přijde osobně, mohl v Ném svět poznat Boha a přijmout Ho jako Vykupitele světa. Ale jejich nedostatek pravé služby srdce vůči Bohu zaslepil židy vůči poznání Boha. Požadavky, obřady a tradice byly souhrnem jejich náboženství. 5BC 1086.2

Farizeové však měli učit, že spravedlnost povznáší národ a že formy a obřady nemohou zaujmout místo spravedlnosti. Kristus učil lid stejně tak opravdově, když byl zahalen v oblakovém sloupu, jako když seděl na hoře. Stejný soucitný ohled byl prokázán vůči chudým jako v naučeních daných učedníkům. Avšak odpovědnost každého jednotlivce v Božích očích, jeho milosrdenství, láska a soucit, nebyly zahrnuty v lekcích daných lidem prostřednictvím vůdců v Izraeli. Proto Kristus řekl: „*Žádný zajisté nepřišívá záplaty sukna nového k rouchu vetchému; nebo ta záplata jeho odtrhla by ještě nějaký díl od roucha, a tak větší by díra byla.*“ Pravda, život, světlo, jimiž se měla vyznačovat pravá zbožnost, nemohly být spojeny s vytvořeným náboženstvím farizeů. – Manuscript 3, 1898 5BC 1086.3

24. (L 16,13; Jk 4,4). Lidé dvojí mysli jsou satanovými spojenci – (Citace Mt 6,24). Ti, kteří začali svůj křesťanský život tím, že byli polovičatí, budou nakonec nalezeni zařazení na nepřátelské straně bez ohledu na to, jaké byly jejich první úmysly. A být odpadlíkem, zrádcem Boží věci, je závažnější než smrt; protože to znamená ztrátu věčného života. 5BC 1086.4

Muži a ženy dvojí mysli jsou nejlepšimi satanovými spojenci. Jakkoliv příznivé mínění mohou mít o sobě, jsou pokrytci. Všichni, kteří jsou věrní vůči Bohu a pravdě, musí pevně stát na straně práva, protože ona je právem. Táhnout jho s těmi, kteří jsou neposvěcení, a přesto být věrným vůči pravdě, je prostě nemožné. Nemůžeme se spojit s těmi, kteří slouží sami sobě, kteří pracují na světských plánech, a přitom neztratit naše spojení s nebeským Rádcem. Můžeme se osvobodit z osidla nepřítelů, budeme však pohmoždění a zranění a naše životní zkušenost bude zakrnělá. – RH April 19, 1898 5BC 1086.5

28-29. Námaha nemůže nahradit jednoduchost – Kristus zde ukazuje, že i když osoby mohou námahou spojenou s únavou učinit sebe předmětem obdivu, který hodnotí tak vysoko, přesto neobstojí při srovnání s polními květy. Dokonce tyto jednoduché květy ozdobené Bohem by předstihly v kráse nádherný oděv Šalamouna. – Manuscript 153, 1903 5BC 1086.6

Představa o Boží péči – Jestliže polní lilie jsou předmětem, kterému velký Mistr Umělec věnoval péči tím, že je učinil tak krásnými, že převyšují slávu Šalamouna, největšího krále, který kdy vůbec vládl žezlem; jestliže polní tráva je učiněna jako krásný koberec pro zemi, můžeme si utvořit nějakou představu o péči, kterou Bůh věnuje člověku, který byl stvořen k jeho obrazu? – Letter 4, 1896 5BC 1086.7

Každý květ vyjadřuje lásku – Velký Mistr Umělec obrací naši pozornost k bezduchým polním květům tím, že poukazuje na překrásné odstíny a nádherné druhy barev, jaké každá květina může mít. Tímto Bůh zjevil svou dovednost a péči. Tímto chce ukázat svou velkou lásku, kterou chová ke každému člověku. 5BC 1086.8

Každý květ je vyjádřením Boží lásky. – Letter 24, 1899 5BC 1086.9

Polní květy ve své nekonečné rozmanitosti stále slouží k potěšení lidských dětí. Sám Bůh vyživuje každý kořen, aby tím mohl vyjádřit svou lásku vůči všem, na něž bude mít dílo jeho rukou zjemňující a podmaňující vliv. Nepotřebujeme žádnou umělou okázalost. Boží láska je představena v překrásných výtvorech jeho stvoření. Tyto věci znamenají více, než si mnozí připouštějí. – Letter 84, 1900 5BC 1087.1

28-30. Lekce víry – Přes prokletí vyslovené nad zemí, že bude rodit trní a bodláčí, jsou na bodláčí květy. Celý svět není pohroužen v zármutku a neštěstí. Boží velká kniha přírody je otevřená pro nás k našemu studiu a z ní máme vytěžit více vznešených myšlenek o jeho velikosti a nesrovnatelné lásce a slávě. Ten, který položil základy země, který ozdobil nebesa a seřadil hvězdy podle jejich pořádku, Ten, který oděl zemi živým kobercem a zkrášlil ji půvabnými květy každého odstínu a druhu, by chtěl, aby jeho děti ocenily jeho skutky a těšily se z jednoduché, pokojné krásy, kterou ozdobil jejich pozemský domov. 5BC 1087.2

Kristus se snažil odvrátit pozornost svých učedníků od umělého k přírodnímu: „*Poněvadž tedy trávu polní, ještě dnes jest, a zítra bývá do peci vložena, Bůh tak odívá, i zdalíž mnohem více vás neodívá, ó malé víry?*“ Proč náš nebeský Otec nepokryl zemi hnědým nebo šedým kobercem? Vybral barvu, která by byla nejvíce uklidňující, nejpříjemnější pro smysly. Jak to potěší srdce a osvěží unaveného ducha, když se podívá na zemi oděnou ve svém rouchu z živé zeleně! Bez této pokrývky by byl vzduch naplněn prachem a země by vypadala jako poušť. Každé stéblo trávy, každý otevíra-

jící se pupen a kvetoucí květ je znamením Boží lásky a měl by nás naučit lekci víry a důvěry v něj. Kristus obrací naši pozornost k jejich přirozené kráse a ujišťuje nás, že nejnádhernější oděv největšího krále, který kdy vládl pozemským žezlem, se nevyrovná tomu, který nosí nejskromnější květina. Vy, kteří toužíte po vyumělkované nádheře, kterou můžete nabýt pouze bohatstvím, drahými obrazy, nábytkem a oblečením, naslouchejte hlasu božského Učitele. On vám poukazuje na polní květ, jednoduchý vzor, kterému se nemůže vyrovnat žádná lidská dovednost. – RH Oct 27, 1885 ^{5BC 1087.3}

Matouš 7.

1-2. (L 6,37; Ř 2,1; viz kom. EGW k 1 S 14,44). Satan souzen podle vlastní představy spravedlnosti – Satan bude souzen podle své vlastní představy spravedlnosti. To byla jeho námitka, že každý hřích by se měl setkat s trestem. Jestliže Bůh odpouští trest, řekl satan, není Bohem pravdy či spravedlnosti. Satan bude souzen tím soudem, který, jak řekl, by měl vykonávat Bůh. – Manuscript 111, 1897 ^{5BC 1087.4}

13-14. Viz komentář EGW ke kap. 16,24. ^{5BC 1087.5}

15. Viz komentář EGW k 2 K 11,14. ^{5BC 1087.6}

20-21. Viz komentář EGW ke kap. 24,23-24. ^{5BC 1087.7}

21-23. (kap. 24,24; 2 K 11,14-15; 2 Te 2,9-10; Zj 13,13-14). Vyznání samo o sobě nestačí – Ti, kteří prosazují moderní posvěcení, vystoupí chvástavě vpřed a budou říkat: „Pane, Pane, neznáš nás? Zda-liž jsme ve jménu tvém neprorokovali a ve jménu tvém d'áblů nevymítali a v tvém jménu zda-liž jsme divů mnohých nečinili?“ Zde popsání lidé, kteří si činí tyto sebevědomé nároky, zjevně zaplétající Ježíše do všech svých činností, vhodně představují ty, kteří prosazují moderní posvěcení, kteří však bojují proti Božímu zákonu. Kristus je nazývá činiteli nepravosti, protože jsou podvodníci, mající na sobě roucho spravedlnosti, aby zakryli deformace svého charakteru, vnitřní zkaženost jejich bezbožných srdcí. Satan sestoupil v těchto posledních dnech, aby působil se všelikým podvodem nepravosti v těch, jenž hynou. Jeho satanský majestát koná divy před zraky falešných proroků, před zraky lidí, prohlašující, že je skutečně samotný Kristus. Satan udělí svou moc těm, kteří mu pomáhají v jeho klamech; proto ti, kteří tvrdí, že mají velkou Boží moc, mohou být rozeznáni jedině pomocí velkého detektoru – zákona Hospodinova. Pán nám říká, že pokud by to bylo možné, svedli by i vyvolené. Toto beránčí roucho se zdá být tak skutečné, tak pravdivé, že vlk nebude moci být rozeznán jedině tak, když přijdeme k velkému Božímu mravnímu standardu a tam zjistíme, že jsou přestupníky zákona Hospodinova. – RH Aug. 25, 1885 ^{5BC 1087.8}

29. Viz komentář EGW k L 4,18-19. ^{5BC 1088.1}

Matouš 9.

9-10. Viz komentář EGW k L 5,29. ^{5BC 1088.2}

11. (Iz 58,4; L 5,30). Půst v pýše versus jezení v pokoře – Farizeové spatřili Krista, jak sedí a jí s publikány a hříšníky. Byl klidný a vyrovnaný, laskavý, zdvořilý a přátelský; když však nemohli obdivovat představený obraz, který byl tak rozdílný od jejich vlastního způsobu jednání, nemohli snést tento pohled. Nadutí farizeové vyvyšovali sami sebe a tupili ty, kteří nebyli požehnáni takovými výsadami a světlem jako oni sami. Nenáviděli a pohrdali publikány a hříšníky. Avšak v Božím pohledu byla jejich vina větší. Nebeské světlo zářilo na jejich cestu, říkajíce: „*To je ta cesta, chodte po ní*“; oni však pohrdli tímto darem. Obracejíce se ke Kristovým učedníkům řekli: „*Proč vás Mistr jí s publikány a hříšníky?*“ Doufali, že touto otázkou vyvolají předsudky, které jak věděli, hnízily v myslích učedníků a takto otřesou jejich slabou vírou. Zaměřili své šípy tam, kde budou nejpravděpodobněji zhmoždění a zranění. ^{5BC 1088.3}

Pyšní avšak pošetilí farizeové, kteří se postili k sváru a různici, a aby bili pěstí nemilostivě! Kristus jí s publikány a hříšníky, aby mohl přitáhnout lidi k sobě. Vykupitel světa nemůže uznat

půsty zachovávané židovským národem. Oni se postí v pýše a sebespravedlnosti, zatímco Kristus jí v pokoře s publikány a hříšníky. *5BC 1088.4*

Od doby pádu spočívá dílo satana v obviňování a ti, kteří odmítají světlo, které posílá Bůh, následují dnes tentýž směr. Odhalují před jinými ty věci, které sami pokládají za přečin. Stejně tak tomu bylo s farizeji. Když našli něco, z čeho by mohli obvinít učedníky, nehovořili s těmi, o kterých si mysleli, že se mýlí, ale mluvili s Kristem o věcech, o nichž si mysleli, že jsou tak politováníhodné u jeho učedníků. Když si mysleli, že Kristus se něčím prohřešil, obvinili Ho před učedníky. Jejich dílo spočívalo v odcizování srdcí. – Manuscript 3,1898 *5BC 1088.5*

12-13. (kap. 20,28; Mk 2,17; 10,45; L 5,31-32). Pomoc v každém případě – Kristus byl lékařem těla i duše. Byl kazatelem, misionářem i lékařem. Od svého dětství se zajímal o každou fázi lidského utrpení, které se dostalo jeho pozornosti. Proto mohl skutečně říci: Přišel jsem, ne aby mi bylo slouženo, ale abych sloužil. V každém případě žalu a bídy přinesl úlevu, jeho laskavá slova byla hojivým balzámem. Nikdo nemohl říci, že konal zázraky, přesto však uděloval svou moc těm, kteří byli v utrpení a v nouzi. Během celých třiceti let jeho soukromého života byl skromný, tichý a pokorný. Měl živé spojení s Bohem; protože na Něm spočíval Duch Boží, a podal důkaz všem, kteří s Ním byli obeznámeni, že žil, aby se zalíbil, poctil a oslavil svého Otce v obyčejných věcech každodenního života. – RH Oct. 24, 1899 *5BC 1088.6*

13. (Mk 2,17; L 5,32). Odmítl příjemnost, aby naplnil potřeby – On (Kristus) mohl jít do příjemných domovů nepadlých světů, do čisté atmosféry, kde nikdy nevnikla nevěrnost a vzpoura; a tam by byl přijat s provoláváním chvály a lásky. Byl to však padlý svět, který potřeboval Vykupitele. „*Nepřišel jsem volat spravedlivé,*“ řekl Kristus, „*ale hříšné k pokání*“. – RH Feb. 15, 1898 *5BC 1088.7*

16. Viz komentář EGW ke kap. 6,16. *5BC 1088.8*

17. (Mk 2,22; L 5,37-38). Nové nádoby pro nové víno – Ježíšovým dílem bylo zjevit charakter Otce a rozvinout pravdu, kterou On sám mluvil skrze proroky a apoštoly; u těchto moudrých a chytrých lidí však nebylo nalezeno žádné místo pro pravdu. Kristus, ta Cesta, Pravda i Život, musel projít kolem samospravedlivých farizeů a vybrat si své učedníky z neučených rybářů a pokorných mužů. Ty, kteří nikdy nebyli u rabínů, kteří nikdy neseděli ve školách proroků, které nebyli členy Sanhedrinu, jejichž srdce nebyla spoutána jejich vlastními myšlenkami – tyto si vybral a vyškolil je pro svou vlastní potřebu. Mohl je učinit novými nádobami pro nové víno svého království. Tito byli nemluvnátka, kterým Otec mohl zjevit duchovní věci; ale kněží a přední mužové, zákoníci a farizeové, kteří se pokládali za opatrovníky poznání, nedali žádné místo zásadám křesťanství, které byly později učeny Kristovými apoštoly. Řetěz pravdy, článek po článku byl dán těm, kteří si uvědomili svou vlastní nevědomost a byli ochotni učit se od velkého Učitele. *5BC 1088.9*

Ježíš věděl, že pro zákoníky a farizeje nemůže vykonat žádné dobro, pokud se nezbaví své domýšlivosti. Proto si vybral nové nádoby pro své nové víno učení a učinil rybáře a neučené věřící hlasateli své pravdy světu. Avšak i když se jeho učení zdálo být pro lidi novým, ve skutečnosti však nebylo novým učením, ale zjevením významu toho, co bylo vyučováno od počátku. Bylo jeho úmyslem, aby jeho učedníci obdrželi jasnou, nefalšovanou pravdu jako průvodce jejich života. Neměli nic přidávat k jeho slovům, nebo dávat nepřírozený význam jeho přednesům. Neměli dávat tajuplný výklad jasnému učení Písma svatého, ani vytahovat teologické materiály k vybudování nějaké člověkem vytvořené teorie. Tím, že byl jasným Božím slovům dáván tajemný význam, byly svaté a životní pravdy učiněny málo významnými, zatímco teorie lidí byly učiněny předními. Tímto způsobem byli lidé vedeni k tomu, aby učili učení přikázání lidí, aby zavrhl přikázání Boží, aby mohli zachovávat své vlastní tradice. – RH June 2, 1896 *5BC 1089.1*

34. Viz komentář EGW ke kap. 12,24-32. *5BC 1089.2*

Matouš 10.

32. Viz komentář EGW k L 22,70. *5BC 1089.3*

34. (L 12,51). Není pokoje, když se zavrhne poselství – Kristus prohlásil: „*Nepřišel jsem přinést pokoj, ale meč.*“ Proč? Protože lidé nechtějí přijmout slovo života. Protože bojují proti poselství, které jim bylo posláno, aby jim přineslo radost, naději a život. 5BC 1089.4

Díváme se na Židy jako na ty, kteří spáchali neodpustitelný čin, protože zavrhli a ukřižovali Krista. Avšak dnes jsou poselství, která posílá Bůh, do jisté míry často přijímána podobným způsobem, jakým Židé přijímali Kristovo poselství. Jestliže se Boží naučení neshodují s názory lidí, tehdy hněv ovládne rozum a lidé se stanou hříčkou v rukou nepřítele tím, že se postaví proti poselství, které posílá Bůh. Satan je používá jako ostré nástroje k zabránění pokroku pravdy. – Manuscript 33, 1911 5BC 1089.5

Matouš 11.

12. (Gn 32,26). Duchovní prudkost přinese odměnu – Spolu s velkou pravdou, jíž jsme měli výsadu přijmout, bychom se měli a pod mocí Ducha svatého se můžeme stát živým potrubím světla. Tehdy můžeme přistoupit k trůnu milosti; a hledíce na duhu zaslíbení padnout na kolena se zkroušeným srdcem a s duchovní prudkostí usilovat o nebeské království, což přinese svou vlastní odměnu. Měli bychom se ho zmocnit silou, jak to učinil Jákob. Tehdy bude naše poselství mocí Boží ke spasení. Naše prosby pak budou naplněné horlivostí, vyplývající z pocitu naší velké potřeby a nebude nám odepřeno. Pravda se projeví v životě a charakteru a také na rtech dotčených řetavým uhlím z Božího oltáře. Když se to stane naší zkušeností, budeme povzneseni od našeho ubohého, bezcenného „já“, které jsme tak něžně pěstovali. Naše srdce budou vyprázdněna od rozežírající síly sobectví a budou naplněna chválou a vděčností vůči Bohu. Budeme velebit Pána Boha veškeré milosti, který zvelebil Krista. A On pak zjeví skrze nás svou moc, činíce nás ostrými srpy na poli žně. – RH Feb. 14, 1899 5BC 1089.6

14. (Mal 4,5; L 1,17). Duch i moc Eliáše – Duch a moc Eliáše. V duchu a v moci Eliáše Jan pranýřoval zkaženost Židů a pozvedl svůj hlas ke kárání jejich převládajících hříchů. Jeho promluvy byly jasné, výstižné a přesvědčivé. Mnozí byli přivedeni k pokání ze svých hříchů a na důkaz svého pokání jím byli pokřtěni v Jordánu. Bylo to přípravné dílo pro Kristovu službu. Mnozí byli přesvědčeni těmito jasnými pravdami pronesenými tímto věrným prorokem; tím však, že zavrhli světlo, se zahalili do hlubší temnoty, takže byli zcela připraveni odvrátit se od důkazů doprovázejících Ježíše, že je pravým Mesiášem. – 2SP 48-49 5BC 1089.7

20-24. (L 10,13-15). Zavržené svědectví – Nebeští andělé pohlíželi s úžasem na skutky lásky a soucitu vykonané Ježíšem v judských městech; a přesto se zástupy v Korozaím, Betsaidě a Kafarnaum dívaly na to s lhostejností a v zatvrzelosti svých srdcí jednali tak, jako kdyby čas nebo věčnost nebyly téměř hodny jejich pozornosti. Většina obyvatel těchto měst trávila svůj čas šťouráním se v tématech malého významu a jen nemnozí z nich přijali názor, že Kristus je Spasitelem lidstva. 5BC 1090.1

Proroctví Písma svatého byla jasná a podala jasné předpovědi o jeho životě, povaze a díle; a svědectví mužů, kteří mluvili tak, jak byli puzeni Duchem svatým, bylo dostatečným důkazem k tomu, aby dokázala, že Ježíš byl vším tím, co tvrdilo, že je, a to – Synem Božím, Mesiášem, o kterém psali Mojžíš a proroci, světlem osvětlujícím pohany a slávou Izraele. Jeho snahy přesvědčit kněží a přední muže a přitáhnout srdce obyčejných lidí k jeho světlu byly marné. Kněží a přední mužové, zákoníci a farizeové lpěli na svých tradicích, obřadech, zvycích a teoriích a nedovolili, aby jejich srdce byla dotčena, očištěna a posvěcená božskou milostí. Ti nemnozí, kteří následovali Krista, pocházeli z nízkých a neučených vrstev národa. – RH June 2, 1896 5BC 1090.2

28-30. Jho sebeovládání a poslušnosti – Kristus říká: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se*“ – jho sebeovládání a poslušnosti – „a uče se ode mne; neboť jsem tichý a pokorný srdcem: a naleznete odpočinutí duším svým.“ Máme nalézt odpočinek nošením jeho jha a zvedáním jeho břemen. Když budeme spolupracovníky Krista ve velkém díle, za které On dal svůj život, nalezneme pravý odpočinek. Když jsme byli hříšníci, Kristus dal svůj život za nás. On chce, abychom přišli k Němu a učili se od Něj. Takto

nalezneme odpočinek. On říká, že nám dá odpočinek. „*Učte se od mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.*“ Když to učiníte, naleznete ve vaší vlastní zkušenosti odpočinek, který dává Kristus, odpočinek, který pochází z nošení jeho jha a zvedání jeho břemen. – GCB April 4, 1901 5BC 1090.3

Když přijmete Kristovo jho sebeovládání a poslušnosti, zjistíte, že ono je pro vás největší pomocí. Nošení tohoto jha vás udržuje těsně po boku Krista a On nese tu nejtěžší část břemene. „*Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.*“ Naučit se této lekci, kterou Kristus učí, je největším pokladem, jenž student může najít. Odpočinek přichází k nim v uvědomění si, že jsou zkoušeni, aby se zalíbili Pánu. – Letter 144, 1901 5BC 1090.5

Pomáhejte nést každé břemeno – Existuje podmínka pro odpočinek a pokoj, který nám zde nabízí Kristus. A to, nechat se spolu s ním zapřáhnout pod jho. Všichni, kteří přijmou tuto podmínku, zjistí, že jim Kristovo jho bude pomáhat nést každé pro ně nezbytné břemeno. Bez Krista, který by na naší straně nesl nejtěžší část břemena, musíme vskutku říci, že břímě je těžké. Ale zapřažení spolu s Ním k vozům povinnosti, mohou být všechna břemena života nošena lehce. A právě tak „jak člověk jedná v ochotné poslušnosti vůči Božím požadavkům, přichází do jeho mysli pokoj.“

... 5BC 1090.6

Tichostí a pokorou se budou vyznačovat všichni, kteří jsou poslušní vůči Božímu zákonu, všichni, kteří budou nosit Kristovo jho s podřízením se. A tyto ctnosti přinesou požadovaný výsledek pokoje ve službě Kristu. – ST April 16, 1912 5BC 1090.7

(Kap. 16,24; L 9,23). Symbol podřízení se Boží vůli – Máme nést Kristovo jho, abychom mohli být umístěni do úplného spojení s ním. On říká: „*Vezměte jho mé na se.*“ Buďte poslušni mých požadavků. Avšak tyto požadavky mohou být v přímém protikladu vůči vůli a úmyslům lidských nástrojů. Co pak uděláte? Poslouchejte, co říká Bůh: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřij sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.*“ Jho a kříž jsou symboly představující tutéž věc – podřízení vůle Bohu. Nošení tohoto jha přivádí smrtelného člověka do společenství s draze milovaným Božím Synem. Nošení kříže odstraňuje z duše vlastní „já“ a přivádí člověka tam, kde se učí, jak má nosit Kristova břemena. Nemůžeme následovat Krista, aniž bychom nosili jeho jho, a zvedli kříž a nesli ho za Ním. Jestliže naše vůle není v souladu s božskými požadavky, měli bychom zapřít naše sklony, vzdát se našich milovaných tužeb a kráčet v Kristových šlépějích. ... 5BC 1090.8

Lidé přizpůsobují jho své vlastní šíji, aby se jim zdálo lehké a příjemné k nošení, ale zkoušejí ho, jak odírá v krajním případě. Kristus to vidí a říká: „Vezměte mé jho na sebe. Jho, které jste vložili na vaši vlastní šíji, myslíte na jeho přesné přizpůsobení, se vůbec nebude hodit. Vezměte mé jho na sebe a učte se ode mne lekcím, které jsou nezbytné pro vás; neboť Já jsem tichý a pokorný v srdci a naleznete odpočinutí svým duším. Mé jho je rozkošné a mé břímě je lehké.“ Pán nikdy nečiní nesprávné ocenění, pokud jde o jeho dědictví. Posuzuje lidi, s kterými spolupracuje. Když se podrobí jeho jhu, když se vzdají úsilí, které bylo nevýnosné pro ně samotné a pro věc Boží, naleznou pokoj a odpočinek. Když si budou uvědomovat své vlastní slabosti, své vlastní nedostatky, budou mít potěšení v konání Boží vůle. Poddají se Kristovu jhu. Tehdy Bůh může v nich působit chtění a skutečné činění, podle dobré libě vůle své, která je často úplně v rozporu s plány lidské mysli. Když na nás spočine nebeské pomazání, naučíme se lekci tichosti a pokory, která vždy přináší duši odpočinek. – RH Oct. 23, 1900 5BC 1091.1

Kristovo jho nikdy netlačí – Vaše dílo nemá spočívat ve shromažďování vašich vlastních břemen. Když vezmete břemena, která vám Kristus naložil, tehdy si uvědomíte, jaká břemena nosil On. Studujeme Bibli a zjistíme, jaký druh jha nosil On. Byl pomocí těm, kteří Ho obklopovali. Řekl: „*Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.*“ Jak vidíte, je zde jho k nošení. Tak tedy je to pravá víra, kterou potřebujeme – víra, která se chápe Božích zaslíbení, ta, která vezme jho Kristovo a nosí břemena, která chce On na nás vložit. Často si myslíme, že při nošení břemen zažíváme těžké chvíle, a to je příliš často důvodem proto, že Bůh neučinil pro nás nějaké opatření pro nošení těchto břemen; když však nosíme jeho jho a nosíme jeho břemena, můžeme dosvědčit, že Kristovo jho je rozkošné a jeho břímě lehké, protože On pro to učinil opatření. Když se však cítíte sklíčení a znechuceni, nevzdávejte se boje; máte živého Spasitele, který vám pomůže, a tehdy budete mít odpočinek v Ném. Nesmíte vložit vaši šíji pod jho módy,

anebo pod jha, která Bůh nikdy nechtěl, abyste nosili. Není naším úkolem zkoumat, jak vyhovět světskému měřítku, ale velká otázka pro každého by měla znít: Jak mohu vyhovět Božímu měřítku? Tehdy naleznete odpočinek pro svou duši, protože Kristus řekl: „*Mé jho je rozkošné a břímě mé je lehké.*“ 5BC 1091.2

Když nosíte jho, které odírá vaši šíji, tedy vězte, že to není Kristovo jho; protože On říká, že jeho jho je rozkošné. To, co Bůh od nás požaduje, je, abychom se každý den našeho života učili, jak budovat naše charaktery pro tento čas a pro věčnost. Nechce, abychom vstoupili na jednu cestu, z níž bychom se nikdy nevrátili; abychom měli utkvělé představy a pevně se jich drželi bez ohledu na to, zda jsou správné nebo zlé. On nás postaví do zkoušek a těžkostí a když se naučíme zdolávat překážky v pravém duchu, pro vysoký a svatý cíl, udělí nám další lekci. A jestliže nemáme Kristovu pokoru, neustále se učit od Ježíše v jeho škole, pak vezme, že nenosíme Kristovo jho. – RH May 10, 1887 5BC 1091.3

29. (J 15.4-5). Je těžké vzdát se vlastní vůle a vlastního způsobu jednání – Jestliže jste ochotni učit se v Kristově škole tichosti a pokoře srdce, tehdy vám jistě dá odpočinek a pokoj. Je to hrozně těžký boj vzdát se své vlastní vůle a svého vlastního způsobu jednání. Jestliže se však naučíte této lekci, naleznete odpočinek a pokoj. Pýcha, sobectví a ctižádost musí být přemožena; vaše vůle se musí rozplynout ve vůli Kristově. Celý váš život se může stát jedinou neustálou obětí lásky, každý čin jejím zjevením a každé slovo vyjádřením lásky. Tak jako životodárná míza protéká kmenem vinné révy až k jejím hroznům, proniká do nejnižších vláken a dosahuje až k nejvýše položenému listu, tak bude Kristova milost a láska hořet a přetékat v duši, posílající své ctnosti do každé části bytosti a prostupující každou funkci těla a mysle. – Letter 14, 1887 5BC 1091.4

Jak nosit jho – Chopte se Boží ruky a povězte: „Já jsem ničím, a ty jsi vším.“ Ty jsi řekl: „*Beze mne nemůžete nic učinit.*“ A tak Pane, musím tě mít přebývajícím ve mně, abych mohl žít v tobě. Pak postupujte vpřed krok za krokem a skrze živou víru zůstávejte v Ježíši Kristu. Toto znamená nošení jeho jha, jha poslušnosti. – Manuscript 85, 1901 5BC 1092.1

Nošení jha spolu s Kristem znamená pracovat v jeho řadách, být společníkem s Ním v jeho utrpeních a těžkém úsilí pro ztracené lidstvo. To znamená být moudrým učitelem duší. Budeme takovými, jakými budeme ochotní nechat se učinit Kristem v těchto drahocenných hodinách zkušební doby. Budeme druhem nádoby, do které dovolíme, abychom byli utvářeni. Musíme se spojit s Bohem v díle formování a utváření, majíce naši vůli podřízenou Boží vůli. – Letter 71, 1895 5BC 1092.2

30. Rozkošné jho nezajišťuje pohodlný život – Pán nazývá své jho rozkošným a své břímě lehkým. Avšak toto jho nám nezajišťuje pohodlný život, svobodu a sobecké sebeuspokojování. Kristův život byl na každém kroku samým sebeobětováním a sebezapřením; a odpovídající, Kristu podobnou něžností a láskou, jeho pravý následovník bude kráčet ve šlépějích svého Mistra; a když bude pokračovat v tomto životě, bude stále víc a více puzen duchem a životem Krista. – ST April 16, 1912 5BC 1092.3

Matouš 12.

24-32 (kap. 9,34; Mk 3,22; L 11,15). Oči zavřené vůči důkazům – Oni (farizeové) připisovali satanským mocnostem svatou Boží moc projevující se ve skutcích Kristových. Takto farizeové hřešili proti Duchu svatému. Tvrdší, neústupní, nepoddajného srdce se rozhodli uzavřít své oči vůči všem důkazům a takto spáchali neodpustitelný hřích. – RH J. 18, 1898 5BC 1092.4

29-30. (L 11,21-23). Silnější než silný muž – „*Kdož není se mnou, proti mně jest; a kdo ne-shromáždí se mnou, rozptýluje.*“ Ten, kdo je s Kristem a udržuje s Ním spojení, nechává Ho trůnit ve svém srdci a je poslušný jeho příkazů, je bezpečný před osidly bezbožných lidí. Ten, kdo se spojí s Kristem, shromáždí v sobě Kristovy ctnosti, a odevzdá sílu, schopnost a moc Pánu tím, že získává duše pro Krista. Když se Kristus zmocní pevnosti duše, lidský nástroj se stává jedno s Ním. Spoluprací se Spasitelem se stává nástrojem, skrze který Bůh působí. Když pak přichází satan a snaží se zmocnit duše, zjišťuje, že ho Kristus učinil silnějším než je ozbrojený silák. – Manuscript 78, 1899 5BC 1092.5

30. Viz komentář EGW k kap. 16,24. SBC 1092.6

31-32. (Mk 3,28-29; L 12,10; viz kom. EGW k Gn 4,21). Pevný, rozhodný odpor vůči pravdě – Kristus nebojoval proti smrtelným lidem, ale proti knížactvům a mocnostem, proti duchovnímu zlostem vysoko. Řekl svým posluchačům, že veškerý hřích a rouhání může být odpuštěno, pokud je učiněno v nevědomosti. Ve své velké slepotě mohli vyslovit slova urážky a výsměchu proti Synu člověka a přesto zůstat v mezích milosrdenství. Když však moc a Boží Duch spočinul na jeho posluchačích, nacházeli se na svaté půdě. Přehlížení Božího Ducha a obviňování ho, že je duchem ďábelským, je umístilo do postavení, kde Bůh neměl moc proniknout k jejich duším. Není moci v jakýchkoliv Božích možnostech, která by je mohla dosáhnout a napravit bloudícího. ... SBC 1092.7

Mluvení proti Kristu, připsaní jeho díla satanským mocnostem a přisuzování projevů ducha fanatismu, není samo o sobě odsuzujícím hříchem, avšak duch, který vede lidi k tomu, aby učinili taková tvrzení, je staví do pozice tvrdohlavého odporu, kde nemohou vidět duchovní světlo. ... SBC 1092.8

Myslí si, že následují hlas rozumu, přitom však následují jiného vůdce. Dostali se pod nadvládu mocnosti, kterou si ve své slepotě vůbec neuvědomují. Protivili se Duchu, který je jedině mohl vést, osvětlit je a zachránit je. Následovali stezku viny, za což nemůže být žádné odpuštění, v tomto životě ani v životě příštím. Žádná míra viny by nevyčerpala Boží milosrdenství, ale protože pýcha a úporná zatvrzelost je vede k odporu vůči Božímu Duchu a k zaujetí postavení, kde již žádný projev Ducha je nemůže přesvědčit o jejich chybě. Nechtějí podřídit svou zatvrzelou vůli. SBC 1092.9

V těchto našich dnech se lidé dostali tam, kde jsou zcela neschopnými plnit podmínky pokání a vyznání: proto nemohou dojít milosrdenství a odpuštění. Hřích rouhání proti Duchu svatému nespočívá v nějakém náhlém slově nebo skutku; je to pevný, rozhodný odpor vůči pravdě a důkazům. – Manuscript 30, 1890 SBC 1093.1

Hřích proti Duchu svatému – Nikdo nemusí hledět na hřích proti Duchu svatému jako na něco tajemného a neurčitého. Hřích proti Duchu svatému je hříchem trvalého odmítání odpovědět na výzvy k pokání. – RH June 29, 1897 SBC 1093.2

34-37. Viz komentář EGW k Ž 19,14; Hz 6,5-7. SBC 1093.3

37. Je potřebná posvěcená mluva – Přestaňte hovořit o chybách jiných. Udržujte svou řeč vůči Bohu posvěcenou. Zdržte se mluvit něco, co by mohlo zmenšit vliv ostatních; protože hověním si v těchto slovech kritiky, se rouháte Božímu svatému jménu stejně tak, jako kdybyste přísahali. ... SBC 1093.4

Musíme se zvláště chránit před tím, abychom neměli jazyk, který je zasvěcen satanu. Jazyk, který nám Bůh dal, má být používán v rozhovorech k jeho oslavě. Jestliže tomu tak nebude, budeme stát přímo v cestě Božímu dílu na tomto světě a jistě na nás dopadnou nebeské soudy. – Manuscript 95, 1906 SBC 1093.5

42. (L 11,31). Větší než Šalomoun – Kristus věděl, že Židé pohlíželi na Šalomouna jako na největšího krále, který kdy vůbec vládl žezlem nad pozemským královstvím. Podle zvláštního Božího nařízení vystavěl jejich první velkolepý chrám, který byl divem krásy, bohatství a slávy a jež udělil Izraeli jako národu vliv a důstojnost. Byl obdařen moudrostí a jeho jméno bylo jimi oslavováno. Převyšovat ho, znamenalo v jejich očích, být víc než člověk a vlastnit výsady božství. – YI Sept. 23, 1897 SBC 1093.6

43-45. (L 11,24-26). Neutralita není možná – (Citace Mt 12,43-45). Kristus ukazuje, že nemůže existovat taková věc, jako neutralita v jeho službě. Duše nesmí být spokojená s něčím menším, než je úplné posvěcení – posvěcení myšlenek, hlasu, ducha a každého orgánu mysli a těla. Nestačí, aby nádoba byla vyprázdněna; musí být naplněna Kristovou milostí. – Manuscript 78, 1899 SBC 1093.7

(Iz 57,12; 2 Pt 2,20-21). Prokletí samospravedlnosti – Ozdobený dům představuje samospravedlivou duši. Satan byl vyhnán Kristem. Vrátil se však v naději, že nalezne do ní přístup. Nalézá dům prázdný, vymetený a ozdobený. Pouze samospravedlnost tam zůstává. „*Tedy jde a vezme s sebou sedm jiných duchů horších, a vejdouce, přebývají tam, i bývají poslední věci člověka toho horší nežli první.*“ SBC 1093.8

Samospravedlnost je prokletí, lidská ozdoba, kterou satan používá ke své slávě. Ti, kteří ozdobují svou duši samochválou a lichocením, připravují cestu pro sedm dalších duchů horších než první. Dokonce i při svém přijímání pravdy tyto duše klamou samy sebe, protože staví na základě samospravedlnosti. Modlitby sborů mohou být předkládány Bohu při kole obřadů, jestliže však jsou přinášeny ze samospravedlnosti, Bůh jimi není poctěn. Hospodin prohlašuje: „*Já tvou spravedlnost oznámím, a skutky tvé, kteřížť nic neprospějí*“ (Iz 57,12). Navzdory veškeré jejich okázalosti, jejich ozdobenému bydlení, satan přichází se skupinou zlých andělů a zaujímá místo v duši, aby jí pomohl v klamu. Apoštol píše: „*Jestliže pak ti, jenž ušli poskvrn světa, skrze známost Pána a Spasitele Jezukrista, opět zase v to zapletení jsouce, přemoženi byli, učiněn jest poslední způsob jejich horší nežli první. Lépe by zajisté jim bylo nepoznávati cesty spravedlnosti, nežli po nabytí známosti odvrátiti se od vydaného jim svatého přikázání.*“ – Manuscript 78, 1889 5BC 1093.9

Matouš 13.

15. Viz komentář EGW k L 7,29-30. 5BC 1093.10

24-30. Koukol přitahuje pozornost – Růst koukolu mezi pšenicí přitahuje na sebe zvláštní pozornost. Zrno je předmětem ostré kritiky. Skutečně, celé pole může být považováno za bezcenné nějakým povrchním pozorovatelem nebo někým, kdo má zálibu v odhalování zla. Rozsévač by mohl být jím odsouzen, jako ten, kdo smíchal špatné semeno s dobrým kvůli svému vlastnímu zlému zámeru. Přesně tak chybující a pokrytečtí lidé, kteří tvrdí, že následují Ježíše, přinášejí potupu věci křesťanství a způsobují, že svět pochybuje o pravdách Krista. Tak jako přítomnost koukolu mezi pšenicí působí velkou měrou proti práci rozsévače, tak hřích mezi Božím lidem do jisté míry maří Ježíšův plán zachránit padlého člověka ze satanovy moci a vrátit neplodnou půdu lidského srdce k přinášení hojnosti dobrých skutků. – 2SP 248-249 5BC 1093.11

52. Starý a Nový zákon nelze od sebe oddělit – (Citace Mt 16,18). V tomto podobenství Ježíš představil svým učedníkům zodpovědnost těch, jejichž úkolem je předat světu světlo, které přijali od něho. Starý zákon byl celým Písmem, jaké v té době existovalo; nebyl však napsán jen pro starověké národy, ale pro všechny věky a pro všechny lidi. Ježíš chce, aby učitelé jeho učení pilně zkoumali Starý zákon, aby získali to světlo, které potvrzuje jeho totožnost jako Mesiáše předpověděného v prorocích a zjevuje povahu jeho poslání pro svět. Starý a Nový zákon nelze od sebe oddělit, protože oba jsou učením Krista. Učení židů, kteří přijímají pouze Starý zákon, není pro spasení od té doby, co zavrhl Spasitele, jehož život a služba byly naplněním zákona a prorocství. A učení těch, kteří odmítají Starý zákon není pro spasení, protože tím odmítají to, co je přímým svědectvím Krista. Skeptik začíná podceňovat Starý zákon a od toho je už jen další krok k popření platnosti Nového zákona, a takto jsou oba dva zavrženy. 5BC 1094.1

Židé mají velmi malý vliv na křesťanský svět v tom, aby jim ukázali důležitost přikázání, včetně závazného přikázání o sobotě, protože tím, že chtějí vynést staré poklady pravdy, zavrhnou nové v osobních učeních Ježíše. Na druhé straně nejsilnější důvod, proč křesťané nemají vliv na Židy, aby přijali učení Krista jako výroky božské moudrosti, je to, že ve vynášení pokladů jeho slova jednají s opovržením s bohatstvím Starého zákona, která jsou dřívějším učením Syna Božího, oznámeným skrze Mojžíše. Zavrhnou zákon vyhlášený ze Sinaje a sobotu čtvrtého přikázání, ustanovenou v zahradě Eden. Avšak služebník evangelia, který následuje Kristovo učení, získá důkladnou znalost jak Starého tak i Nového zákona, aby je mohl představit lidem v jejich pravém světle jako nerozlučný celek – jedno v závislosti na druhém a osvětlující ostatní. Takto, jak Ježíš učil své učedníky, budou i oni vynášet ze svého pokladu „věci nové i staré“. – 2SP 254-255 5BC 1094.2

Matouš 14.

9. (Mk 6,26; 1 S 25,32-34). Je nesprávné dodržet nesprávnou přísahu – David složil přísahu, následkem které Nábál a jeho domácnost měli zahynout; nyní však pochopil, že to bylo nejen nesprávné učinit takový slib, ale že bylo nesprávné vůbec ji dodržet. Kdyby Herodes měl morální

odvahu Davida, bez ohledu na to, jak pokořující to mohlo být, byl by stáhl zpět přísahu, kterou vydal hlavu Jana Křtitele sekeře kata, aby tím mohla být vykonána pomsta zlé ženy, a on by neměl na své duši vinu za vraždu Božího proroka. – ST Oct. 26, 1888 *5BC 1094.3*

Matouš 15.

6. Viz komentář EGW k Jr 23,1. *5BC 1094.4*

9. (viz kom. EGW ke kap. 5,13-14; Jr 8,8). Blud jako parazit na stromu pravdy – Satan působí s klamnou mocí a přináší velké množství bludů, aby zatemnil pravdu. Blud nemůže existovat sám o sobě a brzy zanikne, jestliže sám nepřilne jako parazit ke stromu pravdy. Blud čerpá svůj život z Boží pravdy. Tradice lidí se jako plovoucí bakterie připojí k Boží pravdě a lidé je pak považují za součást pravdy. Skrze falešná učení satan získává oporu, upoutává mysle lidí a způsobuje, aby zastávali teorie, které nemají žádného základu v pravdě. Lidé směle učí učení přikázání lidských a když jsou tradice předávány po celé věky, získávají moc nad lidskou myslí. Avšak věky neučiní z bludu pravdu, ani též svou tíživou vahou nezpůsobí, aby se rostlinka pravdy stala parazitem. Strom pravdy přináší své vlastní pravé ovoce, poukazující na svůj skutečný původ a povahu. Parazit bludu také přináší své vlastní ovoce a ukazuje, že jeho charakter je odlišný od rostlinky nebeského původu. – Letter 43, 1895 *5BC 1094.5*

Matouš 16.

6. Viz komentář EGW k L 12,1. *5BC 1095.1*

18. Pravý základ – (Citace Mt 16,18). Slovo „Petr“ znamená uvolněný kámen. Kristus se neodvolává na Petra jako na skálu, na které by měl založit svou církev. Jeho výraz „ta skála“ vztahuje na sebe jako na základ křesťanské církve. – ST Oct. 28, 1913 *5BC 1095.2*

18-19. Viz komentář EGW k J 20,23. *5BC 1095.3*

22-23. (L 22,31-32). Satan mezi Petrem a Kristem – Vizte, co Pán řekl Petrovi. ... Řekl: „*Jdi za mnou, satane.*“ Co učinil satan? On se postavil přímo tváří v tvář Petrovi a mezi Pána a Petra, takže Petr na něho dokonce dal, aby Pána pokáral. Pán se však přiblížil k Petrovi a satan byl odkázán jít za Kristem. Pán řekl Petrovi, že satan si ho vyžádal, aby ho tříbil jako pšenici. Kristus však řekl: „*Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá.*“ Kdyby se Petr naučil této lekci, byl by se býval naučil, že kdyby stál přímo u Boha v době své zkoušky, byl by zůstal stát i tehdy. Kdyby nebyl lhostejný k naučením, která Kristus učil, nikdy by nezapřel svého Pána. – Manuscript 14, 1894 *5BC 1095.4*

Satan promluvil skrze Petra – Když Kristus zjevil Petrovi čas své zkoušky a utrpení, které bylo těsně před Ním, a Petr odpověděl: „*Odstup to od tebe, Pane, nestaneš se tobě toho,*“ Spasitel mu přikázal: „*Jdi za mnou, satane.*“ Satan promluvil skrze Petra a přiměl ho, aby sehrál roli pokušitele. Petr si neuvědomoval satanovu přítomnost; Kristus však mohl odhalit přítomnost podvodníka a ve svém pokárání Petra se obrátil na skutečného nepřítele. – Letter 244, 1907 *5BC 1095.5*

Satanovo dílo mělo odradit Ježíše, když se snažil zachránit zkažené lidstvo, a Petrova slova byla přesně tím, co toužil slyšet. Odporovala božskému plánu; a jakkoliv nesla tuto známku charakteru, byla urážkou vůči Bohu. Byla vyslovena z popudu satana, protože odporovala tomu jedinému Božímu opatření, jímž mohl uchovat svůj zákon a řídit své poddané a přitom zachránit padlého člověka. Satan doufal, že tato slova Krista znechutí a zbaví Ho odvahy; Kristus však oslovil původce této myšlenky, slovy: „*Jdi za mnou, satane!*“ – RH April 6, 1897 *5BC 1095.6*

24. (Mk 8,34; L 9,23; viz kom. EGW k Mt 11,28-30). Jděte Kristovou cestou – Ti, kteří mají být spaseni, musí jít tou stejnou cestou, kterou šel Kristus. On řekl: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.*“ Charakter musí být utvořen podle Kristova vzoru. – Manuscript 105, 1901 *5BC 1095.7*

Pozvednutý kříž – Máme nést kříž a jít ve šlépějích Kristových. Ti, kteří nosí kříž, zjistí, když to činí, že je kříž povznáší, dodává jim statečnost a odvahu a ukazuje jim na Beránka Božího, který snímá hříchy světa. – RH July 13, 1905 *5BC 1095.8*

(Jb 19,25). Vzhůru z nížin – Kříž vás povznáší z pozemských nížin a přivádí vás do nejsladšího společenství s Bohem. Skrze nesení kříže vaše zkušenost může být taková, že můžete říct: „Já vím, že Vykupitel můj žije – a protože On žije, budu žít také.“ Jaké to ujištění! – Manuscript 85, 1901 *5BC 1095.9*

(Kap. 7,13-14). Na rozcestí– Kříž stojí tam, kde se dvě cesty rozdělují. Jedna je cesta poslušnosti vedoucí do nebe. Druhá vede na širokou cestu, kde člověk může snadno jít se svým bremenem hříchu a zkažeností, ta však vede do záhuby. – Manuscript 50, 1898 *5BC 1095.10*

(Kap. 12,30; L 11,23). Žít pro sebe zneuct'uje Vykupitele – Křesťané, kteří žijí sami pro sebe, zneuct'ují svého Vykupitele. Mohou být zdánlivě velmi aktivní ve službě Pánu, avšak do všeho, co činí, vetkávají své vlastní „já“. Protože sejí semena sobectví, musí nakonec sklízet žeň zkaženosti. ... Služba sobě má mnoho podob. Některé z těchto podob se zdají být neškodné. Zdánlivá dobrota jim dává zdání skutečné dobroty. Ony však nepřinášejí žádnou slávu Bohu. Svou službou jen překáží Boží věci. Kristus říká: „*Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje.*“ *5BC 1096.1*

Těm, kteří vnášejí do svého díla vlastní „já“, nemůže být důvěřováno. Když ztratí pro Krista ze zřetele vlastní „já“, jejich úsilí budou mít cenu pro jeho věc. Tehdy se jejich život bude shodovat s jeho učením. Jejich plány budou pak utvořeny v souladu s jeho velkým plánem lásky. Sobectví bude vypuzeno z jejich úsilí. ... Život Spasitele se vyznačoval sebezapřením, pokorou mysle, ušlechtilostí záměrů. ... (Citace Mt 16,24). – Manuscript 2, 1903 *5BC 1096.2*

Matouš 17.

1-3. (Mk 9,2-4; L 9,28-31). Nejvhodnější pro službu Kristu – Otec vybral Mojžíše a Eliáše, aby byli jeho posly ke Kristu, aby Ho oslavili nebeským světlem a rozmlouvali s Ním o jeho nastávajícím utrpení, protože žili na zemi jako lidé; zakusili lidský zármutek a utrpení, a proto mohli mít soucit s Ježíšovou zkouškou v jeho pozemském životě. Eliáš ve svém postavení proroka Izraele představoval Krista a jeho dílo bylo do určité míry podobné dílu Spasitele. A Mojžíš, jako vůdce Izraele, stál na místě Krista, rozmlouval s Ním a řídil se jeho pokyny; proto tyto dva ze všech zástupů shromážděných kolem trůnu Božího byli nejvhodnějšími k tomu, aby sloužili Synu Božímu. – 2SP 329 *5BC 1096.3*

Matouš 18.

6. Mladí v Kristu – (Citace Mt 18,1-6). Malí, kteří jsou zde uvedeni jako ti, kteří věří v Krista, nejsou jednoduše těmi, kteří jsou mladými v letech, nýbrž malými dětmi v Kristu. V těchto slovech je obsaženo varování, abychom sobecky nezanedbávali nebo nechovali opovržení vůči našim slabým bratřím; abychom nebyli nemilosrdní, přísní, kritičtí a neodsuzovali jiné, čímž bychom je znechucovali. – RH April 16, 1895 *5BC 1096.4*

15-17. (Joz 7,10-26). Některá jména by neměla být ponechána – Jména těch, kteří hřeší a nechtějí se kát, by neměla být ponechána v církevních knihách, aby svatí nenesli zodpovědnost za jejich zlé činy. Ti, kteří jdou cestou přestoupení, by měli být navštíveni a mělo by se s nimi pracovat, a jestliže nechtějí činit pokání, měli by být vyloučeni z církevního společenství podle směrnic stanovených v Božím slově. ... *5BC 1096.5*

Ti, kteří nechtějí slyšet napomenutí a varování udělené Božími věrnými posly, nemají být ponecháni v církvi. Mají být vyloučeni ze společenství; protože budou podobně jako Achan v táboře Izraele – podvádět a klamat. *5BC 1096.6*

Kdo ještě po přečtení záznamu o Achanově hříchu a jeho potrestání si může myslet, že je to v souladu s Boží vůlí, aby ti, kteří jednají bezbožně a nechtějí se kát, byli déle ponecháni v církvi? Nechat je v církvi by bylo urážkou Boha nebes. – Letter 215, 1902 *5BC 1096.7*

18. Viz komentář EGW k J 20,23. *5BC 1096.8*

Matouš 19.

13-15. (Mk 10-13-16; L 18,15-17). Připomínání chrání děti před bludnými stezkami – Kdyby nám mohl být odhalen pozdější život této skupiny maličkých, mohli bychom vidět matky, jak vyvolávají v myslích svých dětí výjevy tohoto dne a opakují jim milující slova Spasitele. Viděli bychom také, jak často v pozdějších letech vzpomínka na tato slova ochránila děti od sejítí z cesty stanovené pro vykoupené Páně. – ST Dec. 18, 1907 *5BC 1096.9*

Matouš 20.

28. Viz komentář EGW ke kap. 9,12-13. *5BC 1096.10*

30-34. Viz komentář EGW k Mk 10,46-52. *5BC 1096.11*

Matouš 21.

18-20. (Mk 11,12-14). Ratolesti přinášející ovoce – Pán měl hlad. Představil lid hladovějící po ovoci, které by bývali měli, ale neobdrželi od očividně kvetoucího fíkovníku. Duchovní potřeby nebyly zaopatřeny, aby uspokojily lid, jemuž se Kristus zaručil svým životem, aby ho zachránil svou milostí a spravedlností. *5BC 1096.12*

Když je Pán s lidem, který má poznání a výsady v duchovním osvětlení, a když předávají dále to, co přijali od Boha, jsou ratolestmi přinášejícími ovoce. Přijímají Boží bohatá požehnání, a přinášejí ovoce. Jako zaručený výsledek v rukou Boha a pod vlivem Ducha svatého se stávají mocnými muži. Neustále představují před světem velkou Boží dobrotu, nejenom v duchovních záležitostech, ale také i v časných záležitostech. Oni zvítězí; protože v pravdě Bůh je s nimi. – Manuscript 65, 1912 *5BC 1097.1*

28-31. Nic ke chválení – Kristus neodsoudil prvního syna za to, že neuposlechl příkaz. Zároveň ho však ani nepochválil. Ta skupina lidí, která jedná podle syna, který řekl: „Nepůjdu,“ si nezasloužila žádné uznání za to, že zaujala takový postoj. Tato otevřená upřímnost nemůže být schválena jako ctnost. Tato otevřenost charakteru, posvěceného pravdou a svatostí bude směle svědčit pro Krista; ale používána hříšníkem, tak jak je, je urážlivou a vzdorovitou a blíží se rouhání. Protože člověk není pokrytec, to neznamena, že není hříšníkem. Když přicházejí k srdci výzvy Ducha svatého, naše jediné bezpečí spočívá v tom, abychom na ně odpovídali neprodleně. – Manuscript 127, 1899 *5BC 1097.2*

Je potřebné více než zaslíbení – Dějiny Izraele, tak jak jsou představeny v tomto podobenství, by měly být studovány všemi, kteří chtějí uplatňovat v praxi učení Krista. Vinice představuje církev. Dva synové jsou dvě skupiny mužů a žen ve světě. Pán zve každého člena své církve k práci na jeho vinici. Máme pochopit náš vztah ke Kristu. Kristus musí přebývat v našich srdcích, abychom mohli udržovat před sebou čisté zásady, vysoké pohnutky k mravní poctivosti. Naším úkolem není jen slibovat ale jednat. Poctivost a čestnost nás musí spojit s Bohem, abychom do písmene naplnili jeho slovo. Nechť ti, kteří slyšeli poselství poslané dnes Bohem, si dávají pozor, aby nenásledovali příkladu sebe vyvyšujících Židů. Bůh nemá v úmyslu odstranit z naší cesty všechno, co vyvolává otázku nebo pochybnost, pokud jde o práci jeho služebníků. Dává nám živnou půdu pro víru dostačující k přesvědčení nezaujaté, upřímné mysle; ale větší množství důkazů, než je uvedeno, nikdy nezmění vnitřní rozhodnutí k odporování světlu. – Manuscript 127, 1899 *5BC 1097.3*

Matouš 22.

2-4. (L 14,16-17). Nebeská hostina – Duchovní hostina nám byla předložena v hojné míře. Boží poslové nám představili ty nejbohatší hody – Kristovu spravedlnost, ospravedlnění skrze víru, nesmírně velká a drahocenná Boží zaslíbení v jeho Slově, volný přístup k Otci skrze Ježíše Krista, útěchu Ducha svatého a opodstatněnou jistotu věčného života v Božím království. Ptáme se: Mohl Bůh učinit pro nás ještě více, než učinil tím, že připravil velkou večeři, nebeskou hostinu? – RH Jan. 17, 1899 5BC 1097.4

11-12. Hodování u Slova – Byla pro nás připravena hostina. Pán rozprostřel před nás poklady svého Slova. Nesmíme však přijít na tuto hostinu oděni ve všedních šatech. Musíme mít na sobě bílé roucho Kristovy spravedlnosti, které bylo připraveno pro všechny hosty. – Manuscript 70, 1901 5BC 1097.5

(Zj 7,13-14). Vyjde ze soužení – Pamatujte si, že každý, kdo bude shledán ve svatebním rouchu, přijde z velikého soužení. – RH April 17, 1894 5BC 1097.6

29. Viz komentář EGW ke kap. 5,13-14; Jr 8,8; L 4,18-19. 5BC 1097.7

37-39. (Mk 12,30-31; L 10,27; Kol 2,10). Doplnění v Kristu – Boží zákon požaduje, aby člověk miloval Boha nade všechno a bližního svého jako sebe samého. Když bude toto skrze milost našeho Pána Ježíše Krista dokonale prožíváno, budeme dokonalí v Kristu. – Letter 11, 1892 5BC 1097.8

Matouš 23.

8. (viz kom. EGW k J 13,14-15). V Kristu nikdo prvním ani posledním – Ti, kteří se v duchu a lásce Ježíšově stanou jedno s Ním, budou v úzkém společenství jeden s druhým, spojeni hedvábnými provázky lásky. Tehdy pouta lidského bratrství nebudou stále napnuta, připravená prasknout při nějaké provokaci. „Všichni jste bratři“ bude pocíťováno každým dítkem víry. Když budou Kristovi následovníci jedno s Ním, tehdy nikdo nebude prvním ani posledním, nikdo nebude méně váženým ani méně důležitým člověkem. Požehnané bratrské společenství jednoho s druhým spojí všechny, kteří skutečně přijmou Pána Ježíše Krista s neochvějnou věrností, která nemůže být zlomena. Všichni budou stejnou měrou jedno s Kristem. – Manuscript 28, 1897 5BC 1097.9

Všichni jste bratři – Bůh stvořil lidi jako zodpovědné bytosti a umístil je do podmínek příznivých pro poslušnost vůči jeho vůli. V důstojnosti Bohem jim daného mužství mají být řízeni a spravováni samotným Bohem a ne nějakou lidskou inteligencí v našem světě. Člověk si má stále uvědomovat, že Bůh žije a vládne; lidé se nikdy nemají stát pány nad Božím dědictvím. Mají pamatovat na slova, že „*všichni jste bratři*“. Právě skutečností, že lidé jsou svobodnými morálními bytostmi, nás Bůh učí, abychom se nenechali přimět anebo přinutit k nějakému způsobu jednání a také, že jako zodpovědné bytosti ve spoluúčasti s Bohem máme představovat svou povahou Boha. Měli bychom mít zájem o našeho bratra, našeho bližního, o všechny, kteří nás obklopují. – Letter 65, 1895 5BC 1098.1

8-10. Nikdo nemá umístit duchovní zájmy do podřízenosti jiných – Často opakované „*Rabbi*“, bylo velmi příjemné uším, ale Ježíš před tím své učedníky varoval. Řekl jim: „*Ale vy nebyvejte nazýváni Rabbi; nebo jeden jest Mistr váš, totiž Kristus, vy pak všichni bratři jste. A otce nenazývejte sobě na zemi; nebo jeden jest Otec váš, kterýž jest v nebesích. Ani se nazývejte vůdcové; nebo jeden jest vůdce váš Kristus.*“ 5BC 1098.2

Těmito slovy Kristus mínil, že žádný člověk nemá umístit své duchovní zájmy do podřízenosti jiných, tak jako dítě je vedeno a řízeno svým pozemským otcem. Toto podnítilo ducha touhy po církevní nadřazenosti, která vždy měla za následek ublížení těm lidem, kteří byli důvěřiví a oslovovali je jako „otec“. To zmátlo smysl pro svatost Božích výsad. – Manuscript 71, 1897 5BC 1098.3

12. Viz komentář EGW k Gn 39,20. 5BC 1098.4

13-33. (L 11,42-44). Zákonické náboženství je ohavností – Kristovo pokárání na adresu farizeů platí pro ty, kteří ztratili ze svých srdcí první lásku. Chladné, zákonické náboženství nemůže

nikdy přivést duše ke Kristu; protože je to náboženství bez Krista a bez lásky. Když jsou praktikovány pusty a modlitby v samospravedlivém duchu, jsou odporné Bohu. Slavnostní shromáždění k uctívání Boha, běh náboženských obřadů, vnější pokora, předepsané oběti, všechno to podává světu svědectví, že činitelé těchto věcí se považují za spravedlivé. Tyto věci obracejí pozornost na pozorovatele přísných povinností, říkajíce: „Tento člověk má nárok na nebesa. Avšak všechno je to klam. Skutky nám nekoupí vstup do nebe. Jedna velká oběť, která byla přinesená, je postačující pro všechny, kteří věří.“ – Manuscript 154, 1897 5BC 1098.5

37-39. (L 13,34-35; 19,42). Nakupená mračna pomsty – Kristovo srdce řeklo: „Jak bych se tě mohl vzdát?“ On jednal s Izraelem tak, jako by jednal milující, odpouštějící otec s nevděčným, umíněným dítětem. Okem Vševedoucnosti viděl, že město Jeruzalém rozhodlo o svém vlastním osudu. Po staletí se odvraceli od Boha. Vzдорovali milosti, zneužívali výsady a pohrdali příležitostmi. Lid na sebe snesl těžká mračna pomsty, jež měla na ně právě spadnout nesmíšená s milosrdenstvím. Sevřeným, napůl zlomeným hlasem Kristus zvolal: „*Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly; ale skrytoť jest to nyní od očí tvých.*“ Byl vynešen neodvolatelný rozsudek. – Manuscript 30, 1890 5BC 1098.6

Matouš 24.

2. (L 19,44). Andělé vykonali dílo zkázy – Lidé budou nadále stavět nákladné budovy, stojící miliony peněz; zvláštní pozornost bude věnována jejich nádherné architektuře, pevnosti a masivnosti s jakou jsou vybudovány. Hospodin mě však poučil, že navzdory neobvyklé pevnosti a nákladné okázalosti, tyto stavby budou sdílet osud chrámu v Jeruzalémě. Tato velkolepá stavba padla. Boží andělé byli posláni, aby vykonali dílo zkázy, takže ani jeden kámen nebyl ponechán na druhém, který by nebyl zbořen. – Manuscript 35, 1906 5BC 1098.7

23-24. (kap. 7,20-21; Iz 8,20; Mk 13, 21-22; L 21,8; J 10,2-5; 15, 10; 1 J 2,4). Jak poznat falešného Krista – Musíme být zakotveni v Kristu, zakořeněni a upevněni ve víře. Satan působí skrze své nástroje. Vybírá ty, kteří nepijí z živých vod, jejichž duše touží po něčem novém a cizím, a kteří jsou vždy hotovi pít z jakéhokoli zdroje, jenž se jim naskytne. Budou se rozléhat hlasy, říkající: „Hle, tu je Kristus,“ anebo „Hle, tamto je,“ nesmíme jim však věřit. Máme neklamný důkaz o hlasu Pravého Pastýře a On nás vyzývá, abychom jej následovali. On říká: „*Já jsem přikázání svého Otce zachoval.*“ Vede své ovce stezkou pokorné poslušnosti vůči zákonu Božímu, nikdy je však nepodpoří v přestupování tohoto zákona. 5BC 1099.1

„Hlas cizího“ je hlas toho člověka, který ani nerespektuje ani není poslušen Božího svatého, spravedlivého a dobrého zákona. Mnozí si činí velké nároky na svatost a vychloubají se zázraky, které konají, když uzdravují nemocné, a přitom nemají v úctě toto veliké měřítko spravedlnosti. Ale čím mocí jsou tato uzdravování konána? Jsou oči každého z těchto účastníků otevřené k tomu, aby přestupovali zákon? Zaujmu snad postoj pokorných a poslušných dětí, připravených uposlechnout všech Božích požadavků? Jan podává svědectví o takzvaných Božích dětech: „*Dí-liť kdo: Znáám jej, a přikázání jeho neostříhá, lhářť jest, a pravdy v něm není.*“ 5BC 1099.2

Nikdo nemusí být sveden. Zákon Boží je tak svatý jako Boží trůn a podle tohoto zákona bude souzen každý člověk, který přichází na svět. Neexistuje žádné jiné měřítko, podle kterého by mohl být zkoušen charakter. „*Nechat' mluví vedlé slova toho, v němž není žádné záře.*“ Má se tedy věc rozhodnout podle Božího Slova, nebo se má věřit lidským nárokům? Kristus říká: „*Po ovocích jejich poznáte je.*“ Jestliže ti, skrze něž jsou konána uzdravování, jsou nakloněni na základě těchto projevů omlouvat své přehlížení zákona Božího a pokračovat v neposlušnosti, i když vlastní moc, v každém rozsahu z toho vyplývá, že nevlastní tuto velkou moc od Boha. Naopak, je to divotvorná moc velkého podvodníka. On je přestupníkem mravního zákona a používá každou lest, které se může zmocnit, aby před lidmi zakryl svůj pravý charakter. Jsme varováni, že v posledních dnech satan bude působit pomocí znamení a lživých zázraků. A bude pokračovat v těchto zázracích, dokud se neuzavře doba zkoušky, aby mohl na ně poukázat jako na důkaz, že on je andělem světla a ne temnoty. 5BC 1099.3

Bratři, musíme se mít na pozoru před předstíranou svatostí, která dovoluje přestupování Božího zákona. Ti, kteří tento zákon pošlapávají svýma nohama a posuzují sebe podle měřítka svých vlastních výmyslů, nemohou být posvěceni. – RH Nov. 17, 1885 *5BC 1099.4*

24. Viz komentář EGW ke kap. 7,21-23; 2 K 11,14. *5BC 1099.5*

30. Viz komentář EGW ke kap. 28,2-4. *5BC 1099.6*

Matouš 25.

1-10. Moudré se probudily ze spánku – Všichni, kteří čekají na nebeského Ženicha, jsou představeni v podobenství jako spící, protože jejich Pán prodlel svůj příchod; moudré se však probudily na zvěst o jeho příchodu, odpověděly na toto poselství, jejich duchovní rozeznání nebylo zcela pryč, a proto se rychle postavily do řady. Když se chopily Kristovy milosti, jejich náboženská zkušenost se stala mocnou a bohatou a jejich city se upnuly k nebeským věcem. Poznaly, kde je zdroj jejich pomoci, a ocenily lásku, kterou jim Bůh prokázal. Otevřely svá srdce k přijetí Ducha svatého, skrze něhož Boží láska naplnila doširoka jejich srdce. Jejich lampy byly ozdobené a hořící, a vysílaly trvalé paprsky do mravní temnoty světa. Oslavovaly Boha, protože měly olej milosti ve svých srdcích, a konaly stejné dílo, které konal jejich Mistr před nimi – vyšly, aby hledaly a zachránily ty, kteří byli ztraceni. – ST June 28, 1910 *5BC 1099.7*

7. (L 12,35). Ozdobené a hořící lampy – Tím nejlepším doporučujícím listem, který můžeme nosit, je láska jedněch k druhým. Všechny spory a neshody musí přestat. Bůh nepřijme schopnosti toho nejbystřejšího, nejvýmluvnějšího člověka, jestliže vnitřní lampa jeho duše není ozdobená a hořící. Je vyžadováno posvěcení srdce a celkové posvěcení a odevzdání duše. – Letter 119, 1899 *5BC 1099.8*

14-15. (L 19,12-13; viz kom. EGW k J 17,20-21). Hřivny se neomezují jen na některé – Každému člověku jsou svěřeny jednotlivé dary označené jako hřivny. Někteří se domnívají, že tyto dary jsou omezeny jen na určité lidi, kteří vlastní vyšší duchovní obdarování a geniální nadání. Bůh však neomezil udělení svých schopností jen na několik oblíbenců. Každému je svěřen nějaký zvláštní dar, za který bude zodpovědný před Pánem. Čas, rozum, prostředky, síla, duševní síly, citlivost srdce – toto všechno jsou dary od Boha, svěřené k tomu, aby byly používány ve velkém díle pozhledání lidstva. *5BC 1100.1*

Někteří mohou mít zdánlivě jen málo hřiven, ale pilným podnikáním na Hospodinově majetku jejich dary velmi vzrostou. ... *5BC 1100.2*

Hospodin pozoruje každého, aby viděl, zda své hřivny používá moudře a nezištně nebo zda usiluje o své vlastní vyvýšení. Hřivny jsou uděleny každému člověku podle jeho jednotlivých schopností, aby je mohl rozmnožit moudrým podnikáním. Každý musí vydat počet Pánu ze svých vlastních skutků. *5BC 1100.3*

Pán nebude vyžadovat od těch, kteří jsou chudí, to, co nemohou dát; nebude vyžadovat od nemocných aktivní činnost, kterou jim jejich tělesná chatrnost nedovoluje. Nikdo nemusí naříkat, že nemůže oslavovat Boha schopnostmi, které mu nikdy nebyly svěřeny. Ale jestliže máte jedinou hřivnu, použijte ji správně a ona se rozmnoží. Jestliže hřivny nejsou zakopány, získají ještě další hřivny. *5BC 1100.4*

Věci, které dostáváme, nám nepatří. Svěřený majetek je třeba používat a i když jsou učiněny výnosy, je nadále Hospodinovým vlastnictvím. Nemáme žádného práva zakopat tyto hřivny; protože až se Pán Ježíš vrátí, očekává, že přijme své vlastnictví se ziskem. – Letter 180, 1907 *5BC 1100.5*

21. Viz komentář EGW k 1K 15,51-55. *5BC 1100.6*

Matouš 26.

2. (Mk 14,1; L 22,1-2). Pozornost obrácena k oběti – Kristus byl korunován trny. Jeho ruce a nohy byly probodeny hřeby. Každý další krok v tomto hanebném výjevu byl naplněn silným utrpením. Bylo to však Božím úmyslem, aby byla pozornost veřejnosti obrácena k celé záležitosti,

bod po bodu, scéna za scénou, jedná část ponížení dosahující další. Bylo to tak ustanovené, aby se tyto události konaly při příležitosti paschy. – Manuscript 111, 1897 5BC 1100.7

3. (Mk 14,53; L 22,54; J 18,13). Zkažené kněžství – Kněžství se stalo tak zkaženým, že kněží neměli žádné zábrany účastnit se co nejvíce nepoctivých a trestuhodných činů, jen aby uskutečnili své záměry. Ti, kteří zaujímali úřad velekněze před a v době Kristova prvního příchodu, nebyli muži Bohem ustanovenými k tomuto svatému dílu. Dychtivě usilovali o tento úřad prostřednictvím touhy po moci a okázalosti. Toužili po postavení, kde by mohli mít moc, praktikovali podvod pod pláštěm zbožnosti a tím unikli odhalení. Nejvyšší kněz zaujímal postavení moci a velkého významu. Nebyl jen rádcem a prostředníkem, ale i soudcem; na jeho rozhodnutí neexistovalo žádné odvolání. Kněží podléhali omezení moci Římanů a nebylo jim z právního hlediska dovoleno vydat někoho na smrt. Tato moc spočívala v rukách těch, kteří panovali nad Židy. Muži zkažených srdcí usilovali o tento vznešený úřad nejvyššího kněze a často ho získali podplácením a úkladnými vraždami. Velekněz, oděný ve svém posvěceném a drahém rouchu, s náprsníkem na své hrudi a jasně zářícími drahokamy vykládanými na tomto náprsníku, představoval nejvelkolepější zjev a naplnil zásadové, upřímné lidi obdivem, úctou a bázní. Nejvyšší kněz měl zvláštním způsobem představovat Krista, který se měl stát Nejvyšším knězem na věky podle řádu Melchisedechova. – RH Dec. 17, 1872 5BC 1100.8

Žádný velekněz – Spolu s Kaifášem židovské vysoké kněžství skončilo. Služba se stala nízkou a zkaženou. Neměla již více žádného spojení s Bohem. Pravda a spravedlnost byla v očích kněží nenáviděna. Oni byli tyranští a podvodní, plní sobeckých, ctižádostivých úkladů. Taková služba nemohla nikoho učinit dokonalým, protože sama v sobě byla naprosto zkažená. Boží milost neměla s tím nic do činění. 5BC 1100.9

Kaifáš ve skutečnosti nebyl veleknězem. Nosil sice kněžské šaty, ale neměl žádné živé spojení s Bohem. Byl neobřezaného srdce. Pyšný a nadutý prokázal svou nehodnost, aby vůbec kdy nosil rouchu velekněze. Neměl žádné oprávnění nebes k zaujímání tohoto postavení. Neměl ani jeden paprsek světla od Boha, který by mu ukázal, co je to služba kněze, nebo proč byl tento úřad ustanoven. – RH June 12, 1900 5BC 1101.1

6-13. (Mk 14,3-9; J 12,1-8). Představení Božích metod – Jsou dary, které ve správném poměru k povaze a potřebám lidí, jim máme udělovat. Nemnozí chudí budou chtít ocenit Mariinu oběť, nebo oběť našeho samého Pána, který dar byl největším, jaký mohl být udělen. Toto pomazání bylo symbolem přetékajícího srdce dárce. Byl to vnější projev lásky naplněný nebeskými proudy, až to přetévalo. A toto Mariino pomazání, jež učedníci nazvali mrháním, se opakovalo tisíckrát ve vnímavých srdcích dalších lidí. 5BC 1101.2

Pán Bůh je hojný ve svých darech vůči našemu světu. Může být položena otázka: Proč Pán projevuje takové mrhání, takovou marnotratnost velkého množství svých darů, které nemohou být ani vyčísleny? Pán je tak štědrý vůči své lidské rodině, aby nemohlo být o něm řečeno, že mohl učinit více. Když dal Ježíše našemu světu, dal tím vlastně celé nebe. Jeho láska nemá obdobu. Nic by ji nezastavilo. ... 5BC 1101.3

Pro lidské uvažování je celý plán spasení mrháním milosrdenství a prostředků. Ony jsou určeny k tomu, aby dokončily obnovení mravního obrazu Božího v člověku. Je schopen zajistit smíření v hojnosti a všem, kteří to přijmou, příbytky v nebi. Tato domnělá marnotratnost Marie je názornou ukázkou Božích metod v plánu spasení; protože povaha a milost se sebou navzájem souvisejí, zjevují zušlechťující plnost Zdroje, z kterého vytékají. – Manuscript 28, 1897 5BC 1101.4

14-16. (Mk 14,10-11; L 22,3-5; 1 Tm 6, 10). Žádné propuknutí hříchu – Láska k penězům v Jidášově srdci vzrůstala spolu s používáním jeho vychytralých schopností. Jeho praktické finanční schopnosti, kdyby byly používány, osvíceny a formovány Duchem svatým, by prokázaly velkou službu malé církvi a skrze posvěcení svého ducha by získal jasný pohled a správný úsudek k ocenění nebeských věcí. Jidáš však v sobě stále choval světské politické plány. Na jeho straně nebylo žádného propuknutí hříchu, ale jeho úskočné plány, sobecký, skoupý duch, jež se ho zmocnil, ho nakonec přivedly k tomu, že prodal svého Pána za malý obnos peněz. – Manuscript 28, 1897 5BC 1101.5

Dva druhy zkušeností nejasné v Jidášovi – Jsou dva druhy zkušenosti – jedna projevující se navenek a druhá působící uvnitř. Božské i lidské působilo v povaze Jidášově. Satan působil lidským,

Kristus božským. Pán Ježíš toužil vidět Jidáše růst v jeho stanovených výsadách. Ale lidská stránka Jidášovy povahy byla smíchána s jeho náboženskými pocity a bylo s nimi zacházeno jako s podstatnými vlastnostmi. Tím, že zaujal takový pohled na věc, nechal otevřené dveře pro satana, aby mohl vstoupit a zmocnit se celého člověka. Kdyby Jidáš praktikoval Kristova naučení, byl by se odevzdal Kristu a byl by cele zasvětil své srdce Bohu; ale jeho pomatený prožitek byl pro něho zavádějící. – Manuscript 28, 1897 *SBC 1101.6*

Náboženský podvodník – Jidášův případ mi byl představen jako lekce pro všechny. Jidáš byl s Kristem po celou dobu Spasitelovy veřejné služby. Měl všechno, co mu Kristus mohl dát. Kdyby využíval své schopnosti s horlivou pílí, mohl rozmnožit své hřivny. Kdyby se snažil být pozhnaním, místo toho, aby byl pochybovačným, kritizujícím sobeckým člověkem, Pán by ho použil k rozvoji svého království. Jidáš však byl spekulant. Myslel si, že může hospodařit s peněžními prostředky církve a svou šikovností v obchodních záležitostech obdržet zisk. Měl rozdělené srdce. Miloval pochvalu světa. Nechtěl se vzdát světa pro Krista. Nikdy neodevzdal své věčné zájmy Kristu. Měl jen povrchní náboženství, a proto spekuloval o svém Mistru a nakonec ho zradil kněžím, jsouce zcela přesvědčen, že Kristus nedovolí, aby byl jat. *SBC 1101.7*

Jidáš byl náboženským podvodníkem. Pro jiné postavil vysokou úroveň, sám však naprosto nedosáhl biblické úrovně. Nevnesl Kristovo náboženství do svého života. Jak mnozí jsou dnes jako Jidáš, zrazující svého Pána? Ti, kteří následují nečestné praktiky v obchodních záležitostech, obětují Krista pro zisk a zjevují moudrost, která je podle satanova řádu. Spekulace kvůli sobeckému zisku nebudou vneseny do života člověka, který má tu víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši. – Letter 49, 1901 *SBC 1102.1*

(Mk 3,19). Ježíš jednal s Jidášem moudře – Kristus věděl, když dovolil Jidášovi, aby se s Ním spojil jako jeden z dvanácti, že Jidáš má démona sobectví. Věděl, že tento samozvaný učedník Ho zradí, a přesto ho neodloučil od ostatních učedníků a neposlal ho pryč. Připravoval mysle těchto mužů na svou smrt a nanebevstoupení a předvídal, že jestliže propustí Jidáše, satan ho použije k tomu, aby rozšířil zprávy, kterým bude obtížné čelit a vysvětlit. *SBC 1102.2*

Vůdcové židovského národa slídili a hledali něco, co by mohli použít, aby zmařili účinek Kristových slov. Spasitel věděl, že kdyby Jidáše propustil, byl by si špatně vyložil a nesprávně pochopil jeho prohlášení a že Židé by přijali nesprávný výklad jeho slova, používali by jej k tomu, aby způsobili učedníkům nesmírné škody a v myslích Kristových nepřátel zanechali dojem, že Židé jsou v právu, když zaujímají takový postoj, jaký vůči Ježíši a jeho učedníkům zaujali. *SBC 1102.3*

Kristus proto neposlal Jidáše pryč ze své přítomnosti, ale ponechal ho po svém boku, kde mohl mařit vliv, který by mohl působit proti jeho dílu. – RH May 12, 1903 *SBC 1102.4*

26-29. Viz komentář EGW k 1 K 11, 18-34, 23-26. *SBC 1102.5*

28. (1 K 11,25; viz kom. k Lv 17,11). Kalich přinášející pokoj – Usmířující oběť je úplná a dostačující. Je to nová smlouva, zpečetěná jeho krví, která byla prolita za mnohé na odpuštění hříchů. Toto Kristus prohlásil při poslední večeři. V tomto kalichu je pro ty, kteří ve víře z něj pijí, pokoj přinášející duši očišťující účinnost. On je balzámem z Galád, který Bůh připravil k navrácení zdraví a zdravoti hříchem zasažené duši. – Letter 108, 1899 *SBC 1102.6*

31-35. (Mk 14,27-31; L 22,31-34; J 13,36-38; 1 K 10,12). Soběstační jdou dál v domnělé síle – Mnozí dnes stojí tam, kde stál Petr, když sebejistě prohlásil, že by nemohl zapřít svého Pána. A kvůli své soběstačnosti se stávají snadnou kořistí satanových svodů. Ti, kteří si uvědomují svou slabost, spolehnou se na moc vyšší než je jejich vlastní. A zatímco hledí na Boha, satan nemá nad nimi žádnou moc. Ti však, kteří důvěřují sobě, jsou snadno přemoženi. Zapamatujme si, že jestliže nedbáme na varování, která nám Bůh posílá, jistě padneme. Kristus nás nebude chránit před ranami těch, kteří se sami nezvaní postaví na nepřátelské půdě. On opustí toho soběstačného jedince, který jedná jako kdyby věděl více než jeho Pán, jež chodí ve své domnělé síle. Pak přichází utrpení a zmrzačený život, nebo snad porážka a smrt. – Manuscript 115, 1902 *SBC 1102.7*

36-46. (Mk 14,32-42; L 22,39-46; viz kom. EGW ke Kaz 8,11). Satan se snažil zničit Krista – Při pomýšlení na žalostný ráz viny světa Kristus cítil, že musí jít na odloučené místo a být sám. Jsou tam zástupy temnoty, aby způsobili, aby se hřích jevil tak rozsáhlý, hluboký a strašný jak je to jen možné. Ve své nenávisti vůči Bohu, v překroucení jeho charakteru, v prokázání neúcty, opovr-

žení a nenávisti vůči zákonům jeho vlády satan způsobil, aby nepravost dosáhla až k nebi, a jeho zá-
měrem bylo vystupňovat nepravost do tak obrovských rozměrů, aby se zdálo, že smíření je
nemožné, tak aby Boží Syn, který se snažil zachránit ztracený svět, byl rozdrčen pod prokletím hří-
chu. Působení bdělého nepřítele v tom, že představil Kristu obrovskou míru přestoupení, Kristu
způsobilo tak pronikavou bolest, že cítil, že nemůže zůstat v bezprostřední blízkosti nějakého lid-
ského tvora. Nemohl snést dokonce ani to, aby jeho učedníci byli svědky jeho muk, když bude roz-
jímat o bídě světa. Dokonce ani jeho nejvroucněji milovaní přátelé nesměli být v jeho společnosti.
Meč spravedlnosti byl vytasen a hněv Boží proti nepravosti spočíval na lidském zástupci, Ježíši
Kristu, jednorozeném od Otce. *SBC 1102.8*

V zahradě Getsemane Kristus trpěl na místě člověka a lidská přirozenost Syna Božího se za-
chvěla pod strašnou hrůzou viny hříchu, až jeho bledé, chvějící se rty vyrazily bolestné zvolání:
„Otče můj, nemůže-liť tento kalich minouti mne, než abych jej pil, staniž se vůle tvá,“ jestliže však
neexistuje jiná cesta, skrze níž by mohla být skutečně zachráněna padlého člověka, pak *„ne jak já
chci, ale jak ty chceš“*. Lidská přirozenost by tehdy a tam zemřela pod hrůzou vědomí hříchu, kdy-
by Ho anděl z nebe neposílil, aby mohl snést tato muka. *SBC 1103.1*

Moc, která uvalila trestající spravedlnost na zástupce a ručitele člověka, byla mocí, která pod-
pírala a udržovala Toho, který trpěl pod hroznou tíhou hněvu, který měl dopadnout na hříšný svět.
Kristus zakusil smrt, která je vyřčená nad přestupníky Božího zákona. *SBC 1103.2*

Je strašnou věcí pro nekajícího se hříšníka padnout do rukou živého Boha. To dokazují dějiny
zániku starého světa potopou, záznam o ohni, který spadl z nebe a zničil obyvatele Sodomy. Nikdy
to však nebylo dokázáno až v tak obrovské míře, jako v utrpeních Krista, Syna nekonečného Boha,
když snášel Boží hněv za hříšný svět. Bylo to následkem hříchu, přestoupením Božího zákona, že se
zahrada Getsemane stala předním místem utrpení za hříšný svět. Žádná bolest, žádná muka se
nemohou měřit s těmi, které snášel Syn Boží. *SBC 1103.3*

Člověk není učiněn nositelem hříchu, a proto nikdy nepozná hrůzu prokletí hříchu, jež nesl
Spasitel. Žádné utrpení nemůže snést nějaké srovnání s utrpením Toho, na něhož dopadl Boží hněv
se zdrcující silou. Lidská přirozenost může snést jen omezené množství zkoušek a utrpení. Ome-
zené může snášet jen omezenou míru a pak lidská přirozenost podlehne; Kristova přirozenost však
měla větší únosnost utrpení; protože lidská existovala v božské přirozenosti, a vytvořila únosnost
utrpení, aby vydržela to, co vyplynulo z hříchů ztraceného světa. Muka, která Kristus snášel, rozši-
řují, prohlubují, a podávají důkladnější představu o charakteru hříchu a charakteru trestu, který Bůh
nechá dopadnout na ty, kteří pokračují v hříchu. Odplatou za hřích je smrt, ale Božím darem je
věčný život skrze Ježíše Krista pro pokání činícího, věřícího hříšníka. – Manuscript 35, 1895 *SBC*
1103.4

(Gn 3,1-24). Eden a Getsemane – Byla nám představena zahrada Eden se svou neposlušností
a zahrada Getsemane se svou poslušností. Jak vzácné dílo bylo učiněno v Edenu! Jak mnoho bylo
spojeno s osudným požíváním ze zakázaného stromu! Mnozí však jdou přesně v těch stejných šlé-
pějích, v neposlušnosti, v přestupování zákona Božího. Když lidé sobecky vejdou na cestu nepo-
slušnosti vůči Bohu, jdou dál téměř nepozorovaní. Neodhadnou, jaký jistý výsledek to bude mít,
když vejdou na cestu pokušení a učiní jen slabé úsilí k tomu, aby se postavili na odpor, a někteří
neučiní vůbec nic. Ale když svitek bude rozvinut a Bůh na něho pohlédne, zjistí, že byl zapřen na
tom místě a tam zase zneuctěn; a když se svitek rozvine ještě více, tehdy budou zjeveny následky
Kristu nepodobných činů. Slovo Boží nebylo požíváno, proto jejich skutky nebyly výsledkem jezení
těla a pití krve Syna Božího. – Letter 69, 1897 *SBC 1103.5*

Zahrada Eden se svou znečišťující skvrnou neposlušnosti má být pečlivě studována a srovnáva-
na se zahradou Getsemane, kde Vykupitel světa vytrpěl nadlidská muka, když se na něj navaly hří-
chy celého světa... Adam nepřestal vypočítávat následky své neposlušnosti. – Manuscript 1, 1892
SBC 1103.6

39. Viz komentář EGW k Ř 8,11. *SBC 1103.7*

42. (Mk 14,36; L 12,50; 22,42.53; Fp 2,7). Silnější než lidská touha – Kristova lidská přiro-
zenost byla podobná naší, avšak utrpení pociťoval silněji, protože jeho duchovní přirozenost byla
zbavená každé poskvrny hříchu. Proto jeho touha po odstranění utrpení byla silnější než mohou za-
kusit lidské bytosti. Jak silná byla touha lidské přirozenosti Krista, aby mohl uniknout nemilosti

uraženého Boha, jak jeho duše toužila po úlevě, je zjeveno ve slovech: „*Otče můj, nemůže-liť tento kalich minouti mne, než abych jej pil, staniž se vůle tvá.*“ 5BC 1103.8

Avšak Kristus nebyl přinucen učinit tento krok. Přemýšlel o tomto zápase. Svým učedníkům řekl: „*Ale křtem mám křtěn býti, a kterak jsem soužen, dokudž se nevykoná!*“ „*Ale totoť jest ta vaše hodina a moc temnosti.*“ Dobrovolně položil svůj život pro záchranu světa. – ST Dec. 9, 1897 5BC 1104.1

43. (Mk 14,40; L 22,45). Obraz spící církve – V této strašné hodině zkoušky Kristova lidská přirozenost toužila dokonce po účasti jeho učedníků. Dvakrát vstal ze země, přistoupil k nim a nalezl je spící. To nebyl hluboký spánek. Dřímali. Měli omezené chápání, co se týká utrpení a muk svého Pána. Ježíš se na chvíli pozastavil, s něžností se nad nimi sklonil a se smíšenými pocity lásky a soucitu je pozoroval. V těchto spících učednících vidí obraz spící církve. Když by měli bdít, spí. – Suffering of Christ pp.19-20 5BC 1104.2

57. (J 18,13-14). Nemusíme být nástroji nespravedlivosti – Kaifáš byl tím, který byl v úřadu, když se symbol setkal se skutečností, kdy pravý Velekněz vstoupil do úřadu. Každý účastník v dějinách zaujímá své postavení a místo; protože Boží velké dílo bude vykonáno podle jeho vlastního plánu lidmi, kteří se připravovali zaujímat postavení buď pro dobro nebo zlo. V opozici vůči spravedlnosti se lidé stanou nástroji nespravedlivosti. Oni však nebyli nuceni přijmout tento způsob jednání. Nemuseli se stát nástroji nespravedlivosti, stejně jako se jím nemusel stát ani Kain. – RH June 12, 1900 5BC 1104.3

63-64. (Mk 14,61-62; L 22,70). Úžasný okamžik – To je jeden z okamžiků, kdy Kristus veřejně přiznal svým prohlášením, že je Mesiášem, Tím, jehož Židé dlouho vyhlíželi. Zatížen takovými velkými následky, to byl pro Krista jeden z nejúžasnějších okamžiků jeho života. Uvědomil si, že veškeré předstírání musí být odstraněno. Prohlášení, že je jedno s Bohem, musí být učiněno otevřeně. Jeho soudcové na něj pohlíželi pouze jako na člověka a domnívali se, že se provinil rouhavou troufalostí. On se však prohlásil za Syna Božího. Plně obhájil svůj božský charakter před hodnotáři, kteří Ho obžalovali před jejich pozemským soudním tribunálem. Jeho slova, vyřčená klidně, přesto však s uvědoměním si moci, dokázala, že má nárok na výsadní práva Syna Božího. – Manuscript 111, 1897 5BC 1104.4

65. (Mk 14,63). Kněžské roucho nemělo být roztrženo – Vzor kněžského roucha byl uveden ve známost Mojžíšovi na hoře. Každá část, kterou velekněz měl nosit na sobě, a postup, jak to mělo být zhotoveno, byl přesně uveden. Toto roucho bylo posvěceno k nejslavnostnějšímu účelu. Jím byl představován charakter velkého vzoru, Ježíše Krista. Zahalilo kněze slávou a krásou, a udělilo důstojnost jeho úřadu. Když jím byl oděn, kněz představoval sebe jako zástupce Izraele, ukazující svým rouchem slávu, kterou Izrael měl zjevovat světu jako vyvolený Boží lid. Nic než dokonalost, v oblečení a postoji, v duchu a slovu, nemůže být přijata Bohem. On je svatý; a jeho sláva a dokonalost musí být představována v pozemské službě. Nic než dokonalost nemůže správně představovat svatost nebeské služby. Smrtný člověk může roztrhnout své vlastní srdce prokazováním zkroušeného a poníženého ducha; ale v kněžském rouchu nesmí být učiněna žádná trhлина. – YI June 7, 1900 5BC 1104.5

Vnější zjev – Kněžství se stalo tak převráceným, že když se Kristus prohlásil za Syna Božího, Kaifáš v předstírané hrůze roztrhl své roucho a obvinil Svatého Izraele z rouhání. 5BC 1104.6

Mnozí z těch, kteří dnes tvrdí, že jsou křesťany, jsou v nebezpečí, že roztrhnou své roucho, čínicí tak vnější projev pokání, zatímco jejich srdce není obměkčeno ani pokořeno. To je důvod, proč tak mnozí stále selhávají v křesťanském životě. Vnější zdání lítosti je pokládáno za zlo, ale jejich pokání není tím, jaké je požadováno. – RH June 12, 1900 5BC 1104.7

Kristovo srdce roztržené – Jak odlišný byl pravý Velekněz od falešného a zkaženého Kaifáše. Kristus stál před falešným veleknězem, čistý a neposkrvněný, bez poskvrny hříchu. 5BC 1105.1

Kristus truchlil nad přestoupením každého člověka. Nesl dokonce vinu Kaifáše, věda o pokrytectví, které přebývalo v jeho duši, když pro údajný důvod roztrhl své roucho. Kristus neroztrhl své roucho, ale jeho duše byla roztržena. Jeho roucho lidského těla bylo roztrženo, když byl pověšen na kříž, jako nositel hříchů lidstva. Jeho utrpením a smrtí byla otevřena nová a živá cesta. – RH June 12, 1900 5BC 1105.2

(Lv 10,6). Jasný zákaz – Bylo všeobecným zvykem roztrhnout roucho při smrti přítele. Jediná výjimka v této záležitosti se týkala velekněze. Dokonce Áronovi, když ztratil své dva syny, protože nevelebili Boha, jak bylo stanoveno, bylo zakázáno projevovat zármutek a žal roztržením jeho roucha. Tento zákaz byl absolutní (citace Lv 10,6). – Manuscript 102, 1897 5BC 1105.3

Odsouzení vynesli rozsudek nad nevinným – Za takové roztržení svého roucha v předstírané horlivosti mohl být velekněz obviněn před Sanhedrinem. On učinil přesně tu věc, kterou Hospodin zakázal, že by neměla být učiněna. Sám jsouce pod Božím odsouzením, vynesl rozsudek nad Kristem, že je rouhač. Vedl celé své jednání vůči Kristu jako kněžský soudce, jako úřadující velekněz, nebyl však pro to ustanoven Bohem. Kněžské roucho, které roztrhl proto, aby zapůsobil na lid se svou hrůzou hříchu rouhání, zakrylo srdce naplněné zkažeností. Jednal pod satanovým vnuknutím. Pod nádherným kněžským rouchem konal dílo Božího nepřítele. Toto bylo konáno stále a znovu kněžími a předními muži. 5BC 1105.4

Roztržením roucha skončilo Kaifášovo kněžství. Svým vlastním jednáním se diskvalifikoval z kněžského úřadu. Po odsouzení Krista se stal nezpůsobilým vykonávat jakoukoliv činnost bez toho, aby projevil nejsmyslnější vášně. Jeho trýzněné svědomí ho sužovalo, nepocíťoval však ten zármutek, který vede k pokání. 5BC 1105.5

Náboženství těch, kteří ukřižovali Krista, bylo jen předstírané. Zdánlivě svatá roucha kněží přikrývala srdce, která byla plná zkaženosti, zloby a zločinu. Zisk pokládali za zbožnost. Tito kněží nebyli ustanoveni Bohem, ale nevěřící vládou. Postavení kněze bylo kupováno a prodáváno jako zboží v obchodě. Takovým způsobem se vlastně Kaifáš dostal k úřadu. Nebyl knězem podle řádu Melchisedechova, podle Božího ustanovení. Byl koupen a prodán působením nepravosti. Nikdy nevěděl, co to znamená být poslušný Bohu. Měl jen způsob zbožnosti a ta mu dala moc utlačovat. – Manuscript 102, 1897 5BC 1105.6

Matouš 27.

15-26. (Mk 15,6-15; L 23,18-25; J 18,39-40). Symbol posledních dnů – Výjevy v soudní síni v Jeruzalémě jsou symbolem toho, co se bude odehrávat v závěrečných událostech těchto pozemských dějin. Svět přijme buď Krista, Pravdu, nebo přijme satana, první velkého vzbouřence, lupiče, odpadlíka a vraha. Buď odmítne poselství milosti týkající se přikázání Božích a víry Ježíšovy, nebo přijme pravdu, takovou jaká je v Ježíši. Jestliže přijme satana a jeho klamy, ztotožní se s vůdcem všech lhářů, a se všemi, kteří jsou nevěrní, a odvrátí se přinejmenším od osobnosti Syna nekonečného Boha. – RH Jan. 30, 1900 5BC 1105.7

Záležitost volby – Když byl Ježíš na zemi, satan přiměl lidi k tomu, aby zavrhl Syna Božího a zvolili si Barabáše, který svou povahou představoval satana, boha tohoto světa. Pán Ježíš Kristus přišel popřít satanovo násilné uchvácení království tohoto světa. Spor ještě neskončil; a jak se přibližujeme konci času, boj bude stále silnější. Jak se bude přibližovat druhý příchod našeho Pána Ježíše Krista, satanské nástroje budou puzeny zdola. Satan se objeví nejenom jako lidská bytost, ale bude se vydávat za Ježíše Krista; a svět, který zavrhl pravdu ho přijme jako Pána pánů a Krále králů. Vynaloží svou moc a bude působit na lidskou obrazotvornost. Zkazí mysl i těla lidí a bude působit skrze děti neposlušnosti, uchvacující a okouzluující, jak to činil had. Jakou podívanou bude tento svět pro nebeské bytosti! Jakým divadlem pro Boha, Stvořitele světa, k spatření! 5BC 1105.8

Podoba, jakou na sebe vzal satan v Edenu, když svedl naše první rodiče k přestoupení, měla za cíl omámit a zmást mysl. Bude působit stejně takovým vychytralým způsobem, jak se přibližujeme konci pozemských dějin. Veškerá jeho klamná moc bude použita na lidské poddané k dovršení díla podvodu lidské rodiny. Tak svůdné bude jeho působení, že lidé budou jednat tak, jako jednali ve dnech Kristových; a když budou otázaní: „*Koho vám mám propustit, Krista nebo Barabáše?*“, téměř celý svět bude volat Barabáše, Barabáše! A když bude položena otázka: „*Což pak chcete, ať učiním tomu, kteréhož králem Židovským nazýváte?*“ znovu zazní zvolání: „*Ukřižuj Ho!*“ 5BC 1106.1

Kristus bude představen v osobě těch, kteří přijímají pravdu a kteří ztotožňují své zájmy se zájmy jejich Pána. Svět se na ně bude hněvat stejně tak, jak se hněval na Krista, a jeho následovníci

budou vědět, že s nimi nebude zacházeno lépe než bylo s jejich Pánem. Kristus však jistě ztotožní své zájmy s těmi, kteří Ho přijmou za svého osobního Spasitele. Každá urážka, každá výčitka, každé křivé obvinění vyslovené proti nim těmi, kteří odvrátili své uši od pravdy a obrátili se k bajkám, bude počítáno jako provinění učiněné Kristu v osobě jeho svatých. – RH April 14, 1896 *5BC 1106.2*

Když byl Kristus na této zemi, svět dal přednost Barabášovi. A dnes svět a církve činí stejnou volbu. Výjevy zrady, zavržení a ukřižování Krista se znovu odehrají a znovu se budou odehrávat v obrovské míře. Lidé budou naplněni vlastnostmi nepřitele a s nimi budou mít jeho klamy velkou moc. Právě v takové míře, v jaké je zavržováno světlo, budou se zde objevovat falešné představy a nedorozumění. Ti, kteří zavrhnou Krista a zvolí si Barabáše, působí pod zhoubným klamem. Nesprávné představy a falešná svědectví přerostou v otevřenou vzpouru. Když oko je zlé, celé tělo bude plné temnoty. Ti, kteří věnují své city jinému vůdci místo Krista, se sami ocitnou pod nadvládou těla, duše a ducha určitého poblouznění, které je tak strhující, že se pod jeho mocí duše odvrátí od slyšení pravdy, aby uvěřily lži. Jsou tak polapeni a vzrušeni, že každým svým činem volají: Propust' nám Barabáše a ukřižuj Krista! *5BC 1106.3*

Dokonce i nyní činíme toto rozhodnutí. Výjevy odehrávající se u kříže se znovu odehrávají. V církvích, které odpadly od pravdy a spravedlnosti, se ukazuje, co může učinit lidská přirozenost a také i učiní, když Boží láska není trvalou zásadou v duši. Neměli bychom být překvapeni z toho, co se bude nyní odehrávat. Neměli bychom se divit jakémukoliv rozvoji hrůz. Ti, kteří svými bezbožnými nohama šlapou po Božím zákoně, mají stejného ducha, jakého měli lidé, kteří potupili a zradili Ježíše. Bez jakýchkoliv výčitek svědomí konají skutky svého otce ďábla. Položí tu stejnou otázku, která vyšla ze zrazujících rtů Jidáše: Co mi dáte, když vám zradím Ježíše Krista? Právě nyní je Kristus zrazován v osobě jeho svatých. *5BC 1106.4*

Můžeme být překvapeni v pohledu událostí Kristova života a smrti, že svět je falešný a nepřímý? Můžeme v našich dnech důvěřovat člověku, anebo tělo učinit naší oporou? Neměli bychom si zvolit Krista za svého vůdce? Jedině On nás může zachránit od hříchu. *5BC 1106.5*

Když bude svět nakonec přiveden na soud před velký bílý trůn, aby se zodpovídal za své zavržení Ježíše Krista, Božího drahého posla našemu světu, jaký to bude slavnostní výjev! Jaké účtování bude muset být učiněno za to, že byl přibit hřeby ke kříži Ten, který přišel na náš svět jako živý list zákona. Bůh položí každému jednomu otázku: „Co jsi učinil s mým jednorozeným Synem?“ Jaká bude odpověď těch, kteří nechtěli přijmout pravdu? Budou muset říci: „My jsme nenáviděli Ježíše a zavrhnou jsme Ho.“ My jsme volali: Ukřižuj Ho! Ukřižuj Ho! Zvolili jsme si místo Něj Barabáše. Jestliže ti, kterým bylo představeno světlo z nebe, toto světlo zavrhnou, zavrhnou tím i Krista. Zavrhnou jediné opatření, kterým mohou být očištěni od poskvrnění. Znovu sami ukřižují Syna Božího a vystaví Ho veřejné potupě. Jim bude řečeno: „*Nikdy jsem vás neznal: odejděte ode mne.*“ Bůh jistě pomstí smrt svého Syna. – RH Jan. 30, 1900 *5BC 1106.6*

21. Viz komentář EGW k Ř 3,19. *5BC 1107.1*

21-22,29. (Fp 2,9; Žd 2,9; Zj 6,16; 14,10). Dva druhy korun – Na čí straně stojíme? Svět zavrhl Krista a nebe Ho přijalo. Člověk, smrtelný člověk, zavrhl Knížete života; Bůh, náš svrchovaný vládce, Ho přivítal do nebe. Bůh Ho nesmírně vyvýšil. Člověk Ho korunoval trnovou korunou, Bůh Ho korunoval korunou královského majestátu. Musíme se nad tím vším upřímně zamyslet. Chcete, aby tento člověk Kristus Ježíš panoval nad vámi, anebo budete chtít Barabáše? Kristova smrt přináší tomu, kdo odmítá jeho milosrdenství, hněv a soudy Boží nesmíšené s milosrdenstvím. To je hněv Beránka. Avšak Kristova smrt je nadějí a věčným životem pro všechny, kteří Ho přijmou a věří v Něho. – Letter 31, 1898 *5BC 1107.2*

Pod satanovým černým praporem – Každý syn a dcera Adamova si volí za svého vůdce buď Krista nebo Barabáše. A všichni, kteří se postaví na straně nevěrných, stojí pod satanovým černým praporem a jsou obviněni ze zavržení a krutého zacházení s Kristem. Jsou obviněni z úmyslného ukřižování Pána života a slávy. – RH Jan. 30, 1900 *5BC 1107.3*

22-23. (Mk 15,12-14; L 23,20-23; J 19,14-15). Symbolický výjev – Tento výjev odehrávající se v Jeruzalémě při zradě a zavržení Krista představuje výjev, který se bude odehrávat v budoucích dějinách světa, kdy Kristus bude definitivně zavržen. Náboženský svět se postaví na stranu toho

velkého odbojníka a zavrhně poselství milosrdenství týkající se přikázání Božích a víry Ježíšovy. – Manuscript 40, 1897 SBC 1107.4

25-26. (Mk 15,14-15; L 23,23-24; J 19,15-16). Andělé nemohli zasáhnout – Užasněte nebesa a buďte navěky zahanbeni, ó obyvatelé země! Se zármutkem a pobouřením andělé slyšeli volbu učinnou lidmi a rozsudek vynesený nad Kristem. Nemohli však zasáhnout, protože ve velkém sporu mezi dobrem a zlem musí satan dostat každou příležitost, aby mohl rozvinout svůj pravý charakter, aby nebeský vesmír a lidstvo, za které Kristus položil svůj život, mohli vidět spravedlnost Božích úmyslů. Těm, kteří jsou pod nadvládou nepřítele, musí být umožněno, aby jim byly zjeveny zásady jeho vlády. – Manuscript 136, 1899 SBC 1107.5

32. (Mk 15,21; L 23,26). Prostředky obrácení – Kříž, který byl (Šimon) přinucen nést, se stal prostředkem jeho obrácení. Jeho soucit s ním hluboce pohnul v Ježíšův prospěch a události Golgoty, i slova pronesená Spasitelem ho přivedla k tomu, aby uznal, že byl Synem Božím. – Undated Manuscript 127 SBC 1107.6

37. (Ž 85,10; Mk 15,26; L 23,38; J 19,19). Umístěný nápis – Pohledte na nápis napsaný nad křížem. Pán ho tam umístil. Napsán hebrejsky, řecky a latinsky je povoláním pro všechny – Židy i pohany, barbary i Scaty, otroky i svobodné, beznadějně, bezmocné a hynoucí, aby přišli k Němu. Kristus zmařil satanovu moc. Zmocnil se pilířů satanova království, prošel bojem a zkažil toho, který měl moc nad smrtí. Nyní je otevřena cesta, na níž se milosrdenství a pravda mohly potkat spolu a spravedlnost a pokoj se mohly políbit. – Manuscript 111, 1897 SBC 1107.7

38. (Mk 15,27; L 23,33; J 19,18). Kristus byl uznán za nejznámějšího zločince – Josef a Nikodém pozorovali každé pohnutí při odsouzení a ukřižování Krista. Žádný čin jim neunikl. Tito mužové byli horlivými badateli Písma svatého a nyní byli hluboce rozhořčeni, když viděli tohoto člověka, který byl soudci uznán jako nevinný, umístěný mezi dvěma zločinci, „*dvěma jinýma z obou stran a Ježíše uprostřed*“. Tento příkaz byl dán nejvyšším knězem a předními muži, aby z jeho postavení všichni mohli usoudit, že Kristus byl nejznámějším ze tří zločinců. – Manuscript 103, 1897 SBC 1107.8

42. Viz komentář EGW k L 24,13-15. SBC 1108.1

45. (Mk 15,33; L 23,44). Se soucitem a uznáním – Temnota pokrývající tvárnost přírody vyjádřila svůj soucit s Kristem v jeho smrtelných mukách. Ukázala lidstvu, že Slunce spravedlnosti, Světlo světa, odnímá své paprsky od kdysi přízní obdařeného města Jeruzaléma a od světa. Stala se podivuhodným svědectvím daným Bohem, že víra pozdějších pokolení může být upevněná. – 3SP 167 SBC 1108.2

Bůh a andělé zahalení temnotou – Temný mrak lidských přestoupení se postavil mezi Otce a Syna. Přerušení spojení mezi Bohem a jeho Synem vyvolalo takový stav věcí, které nemohou být popsány lidským jazykem. Příroda nemohla snést takovou scénu, v době, kdy Kristus umíral v mukách, když snášel trest lidských přestoupení. Bůh a andělé se zahalili temnotou a ukryli Spasitele z pohledu zvědavého davu, když pil poslední kapky z kalichu Božího hněvu. – Letter 139, 1898 SBC 1108.3

45-46. (v. 45; Mk 15,33-34.39; L 23, 46-47; J 19,30). Okolnostmi zaseté semeno – Okolnosti přesvědčily mnohé v době Kristova odsouzení, v době, kdy bez jakékoliv přirozené příčiny tři hodiny temnota zahalovala kříž; a když byla vyslovena poslední věta: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“, „*Dokonáno jest*“, „*v ruce tvé poroučím ducha svého*“, bylo zaseto semeno, které mělo dozrát do žně, když v budoucím čase bude evangelium směle hlásáno jeho učedníky. Zemětřesení, pronikavý křik, náhlá smrt, kterou předcházelo nešeptajícím tónem vydané zvolání: „*Dokonáno jest*“, přimělo mnohé k vypovězení slov: „*Tento člověk byl jistě spravedlivý*“, „*To byl opravdu Syn Boží*“. Mnozí z těch, kteří se posmívali, tupili a spílali Synu Božímu, se hrozně báli, že zemětřesení, pukání a chvění skal ukončí jejich životy. Ve strašné hrůze, bijící se v prsa, klopýtající, padající, pospíchali pryč z místa tohoto výjevu, ve strachu, aby snad země neotevřela svá ústa a nepozřela je. Chrámová opona se roztrhla tak tajemně, že změnila náboženské postoje mnoha židovských kněží, a velké množství z nich změnilo svou víru. Po dnech letnic čteme: „*I rostlo slovo Boží, a rozmáhal se počet učedníků v Jeruzalémě velmi. Mnohý také zástup kněží poslouchal víry. Štěpán pak, jsa plný víry a moci, činil divy a zázraky veliké v lidu*.“ (Sk 6,7.8) – Manuscript 91, 1898 SBC 1108.4

Otec trpěl spolu se svým Synem – V scénách, které se odehrály v soudní síni a na Golgotě, vidíme, čeho je schopné lidské srdce, když se ocitne pod vlivem satana. Kristus se podvolil ukřižování přesto, že Ho nebeské zástupy mohly osvobodit. Andělé trpěli spolu s Kristem. Bůh sám byl ukřižován s Kristem; protože Kristus byl jedno se svým Otcem. Ti, kteří zavrhnou Krista, ti, kteří nechtějí, aby tento člověk panoval nad nimi, se sami dobrovolně umísťují pod vládu satana, aby konali jeho dílo jako jeho otroci. Přesto za ně Kristus položil svůj život na Golgotě. – BE Aug. 6, 1894 5BC 1108.5

50. (Mk 15,37; L 23,46; J 19,30; Žd 2,14). Satan byl přemožen Kristovou lidskou přirozeností – Když Kristus sklonil svou hlavu a skončil, nesl pilíře satanova království spolu se sebou do země. Porazil satana ve stejné přirozenosti, nad kterou satan získal vítězství v Edenu. Nepřítel byl přemožen Kristem v jeho lidské přirozenosti. Moc Spasitelova Božství byla ukryta. Zvítězil v lidské přirozenosti, spoléhaje na Boží moc. To je výsadou všech. Naše vítězství je úměrné naší víře. – YI April 25, 1901 5BC 1108.6

51. (Mk 15,38; L 23,45; Ef 2,14-15; Ko 2,14; Žd 10,19-20; viz kom. EGW k J 19,30). Trůn milosti přístupný všem – Kristus byl přibit na kříž mezi třetí a šestou hodinou, to znamená mezi devátou a dvanáctou hodinou. Odpoledne skončil. Byla to hodina večerní oběti. Pak chrámová opona, ta, která zakrývala Boží slávu před pohledem shromáždění Izraele, byla roztržena ve dvě odshora až dolů. 5BC 1108.7

Skrze Krista byla zakrytá sláva svatyně svatých odkryta. On podstoupil smrt za každého člověka a touto obětí se synové člověka mohou stát syny Božími. Odkrytou tváří slávu Páně, jakožto v zrcadle spatřující, věřící v Krista budou proměněni v týž obraz, od slávy k slávě. Trůn milosti, na němž Boží sláva spočívala ve svatyni svatých, je přístupný všem, kteří přijímají Krista jako usmíření za hříchy, a skrze jeho prostřednictví jsou přivedeni do společenství s Bohem. Opona je roztržena, dělicí zeď zbořena a soupis ustanovení zrušen. V moci jeho krve je odstraněno nepřátelství. Skrze víru v Krista může mít Žid i pohan účast na živém chlebe. – Letter 230, 1907 5BC 1109.1

(Kap. 26,65; Da 5,5,25-28; Žd 10,19-20). Izrael jako národ přestal být církví – V Kristu se stín setkal se skutečností, symbol s jeho naplněním. Právem by mohl Kaifáš roztrhnout své roucho ze strachu kvůli sobě a kvůli národu protože se odloučili od Boha a velmi rychle se stali lidem nepatřícím k církvi Hospodinově. Nepochybně byl svícen pohnut ze svého místa. 5BC 1109.2

Nebyla to ruka kněze, která roztrhla odshora až dolů nádhernou oponu, která oddělovala svatyni od svatyně svatých. Byla to ruka Boží. Když Kristus zvolal: „Dokonáno jest,“ Svatý strážce, který byl neviděným hostem na Balsazarově hostině, prohlásil, že židovský národ jako národ přestal již být církví. Ta stejná ruka, která napsala na stěně písmena, která znamenala Balsazarovu zkázu a konec babylonského království, roztrhla chrámovou oponu odshora až dolů, a tím byla otevřena nová a živá cesta pro všechny, vysoce i nízce postavené, bohaté i chudé, Židy i pohany. Od tohoto okamžiku mohli lidé přicházet k Bohu bez kněze nebo vůdce. – Manuscript 101, 1897 5BC 1109.3

(Žd 6,19; 8,6-7; 10,19-20). Boží přítomnost odňata od pozemské svatyně – Roztržením chrámové opony Bůh řekl: Nemohu již déle zjevovat svou přítomnost ve svatyni svatých. Všem je nabídnuta nová a živá cesta, před kterou nevisí žádná opona. Hříšné a ztrápené lidstvo již nemusí více čekat na příchod velekněze. 5BC 1109.4

V smrti Syna Božího se symbol setkal se skutečností. Beránek Boží byl obětován jako oběť. Je to, jako kdyby hlas řekl k těm, kteří uctívají Boha: „Nyní je konec všem obětem a obětním darům.“ – YI June 21, 1900 5BC 1109.5

Pro padlého člověka byla otevřena nová cesta – Když Kristus na kříži zvolal: „Dokonáno jest,“ chrámová opona se roztrhla na dvě. Tato opona měla obrovský význam pro židovský národ. Byla zhotovena z nejdrahocennějšího materiálu, purpuru a zlata a byla velmi dlouhá a široká. V okamžiku, kdy Kristus vydechl naposledy, svědkové v chrámu spatřili, jak silný a těžký materiál byl roztrhnout neviditelnými rukama odshora až dolů. Tímto činem bylo dáno najevo celému nebeskému vesmíru a také i světu zkaženému hříchem, že pro padlé lidstvo byla otevřena nová a živá cesta, že veškeré přinášení obětí skončilo v té velké oběti Syna Božího. Ten, který až dosud přebýval v chrámu učiněném lidskými rukama, odešel, aby ho už nikdy více nepoctil svou přítomností. – ST Dec. 8, 1898 5BC 1109.6

52-53. (viz kom. EGW ke kap. 28,2-4). Zmrtvýchvstání známé kněžím a předním mužům – Zajatci, kteří vyšli z hrobů v době Ježíšova zmrtvýchvstání, byli jeho trofejemi jako vítězného Knížete. Takto On potvrdil své vítězství nad smrtí a hrobem; takto dal slib a předzvěst zmrtvýchvstání všem spravedlivým mrtvým. Ti, kteří byli povoláni ze svých hrobů, šli do města, ukázali se mnohým ve své vzkříšené podobě a dosvědčili, že Ježíš vskutku vstal z mrtvých a že oni povstali spolu s Ním. ... *5BC 1109.7*

Kněžím a předním mužům to bylo dobře známo, že určité osoby, které byly mrtvé, byly vzkříšeny při zmrtvýchvstání Ježíše. Byly jim přineseny věrohodné zprávy různými lidmi, kteří viděli a hovořili s těmito vzkříšenými osobami, a slyšeli jejich svědectví, že Ježíš, Kníže života, kterého kněží a přední mužové zabili, vstal z mrtvých. – 3SP 223 *5BC 1109.8*

54. (Mk 15,39; L 23,47; viz kom. EGW k v. 45-46; J 1,1-3.14). Působnost kázání – (Citace Mt 27,54) ... Co tak osvítilo a přesvědčilo tyto muže, že nemohli zadržet své vyznání víry v Ježíše? Bylo to kázání, které bylo přinesené v každém činu Krista a v jeho mlčení pod krutým zacházením. Při jeho výslechu se zdálo, jakoby se jedni předháněli před druhými, aby učinili jeho pokoření pokud možno co nejvíce ponižující. Jeho mlčení bylo však výmluvné. V tomto rozervaném, pohmožděném, zlámaném tělu visícím na kříži setník rozpoznal postavu Syna Božího. – Manuscript 115, 1897 *5BC 1110*

Matouš 28.

1. Viz komentář EGW k Mk 16,1-2. *5BC 1110.1*

2. Nejmocnější anděl vyvolal zemětřesení – Dříve, než kdokoliv mohl dorazit k hrobce, nastalo obrovské zemětřesení. Nejmocnější anděl z nebe, ten, který zaujímal postavení, z kterého satan padl, dostal příkaz od Otce a oděný plnou nebeskou zbrojí rozptýlil temnotu ze své cesty. Jeho tvář zářila jako blesk a jeho roucho bylo bílé jako sníh. Jakmile se jeho nohy dotkly země, začala se chvět pod jeho kroky. Římské stráží unavené bděním, když se tato podivuhodná scéna začala odehrávat, byla dána možnost snést tento pohled, protože měli tuto zprávu nést jako svědkové Kristova zmrtvýchvstání. Anděl se přiblížil k hrobu, odvalil kámen, jako kdyby to byl jenom kamínek, a posadil se na něj. Nebeské světlo obklopilo hrob a celá nebesa byla osvětlená slávou andělů. Potom bylo slyšet jeho hlas: „Tvůj Otec tě volá; vyjdi ven.“ – Manuscript 115, 1897 *5BC 1110.2*

2-4. (kap. 24,30; 27,52-53; Iz 24,20; J 5,28-29; 1 Te 4,16; Zj 6,14-17). Živý obraz slávy – V tomto výjevu zmrtvýchvstání Syna Božího je nám představen živý obraz slávy, která bude zjevena při všeobecném vzkříšení spravedlivých při druhém Kristově příchodu na nebeských oblacích. Tehdy mrtví, kteří jsou ve svých hrobech, uslyší jeho hlas a vyjdou k životu; a pak nejenom země, ale i samotná nebesa se budou třást. Při Kristově zmrtvýchvstání bylo otevřeno jen několik hrobů, ale při jeho druhém příchodu všichni drazí zesnulí, od spravedlivého Ábela až do posledního svatého, který zemřel, budou probuzeni k slavnému, nesmrtelnému životu. *5BC 1110.3*

Jestliže vojáci u hrobky byli tak naplnění hrůzou při objevení se jediného anděla oděného nebeským světlem a silou, že padli k zemi jako mrtví, jak budou moci jeho nepřátele obstát před Synem Božím, když přijde s mocí a velikou slávou, doprovázen deseti tisíckrát deseti tisíci a tisíci tisíců andělů z nebeských dvorů? Tehdy se země bude motat sem a tam jako opilá a bude přenesena jako chaloupka. Živlové budou v plamenech a nebesa se svinou jako kniha. – ST April 22, 1913 *5BC 1110.4*

5-6. Viz komentář EGW k Mk 16,6. *5BC 1110.5*

17. Pochybnosti uzavírají dveře požehnáním – Někteří však pochybovali. Tak tomu bude vždy. Jsou takoví, kteří zjišťují, že je těžké cvičit víru, a oni se postaví na straně pochybnosti. Tito ztratí mnoho kvůli své nevěře. Kdyby ovládali své city a odmítli by připustit pochybnost, aby uvrhla stín na jejich mysl a na mysle ostatních, ó jak mnohem šťastnějšími a užitečnějšími by byli. Uzavírají dveře mnoha požehnáním, kterým se mohli těšit, kdyby se odmítli postavit na straně pochybnosti a kdyby místo toho raději mluvili o naději a odvaze. – Letter 115, 1904 *5BC 1110.6*

18. (Ř 8,14; 1 J 2,1; viz kom. EGW k J 20,16-17). Přítel u soudu – Jakého přítele máme u soudu. Po svém vzkříšení Kristus řekl svým učedníkům: „*Dána jest mi všeliká moc na nebi i na ze-*

mi. “ Tato slova byla mluvená všem, kteří je přijmou jako živé ujištění. – Manuscript 13, 1899 ^{5BC 1110.7}

19. (Ř 6,4). Prostředky nebes zaslíbeny – Otec, Syn a Duch svatý, tyto tři svaté důstojnosti nebes, prohlásily, že budou posilovat lidi, aby mohli zvítězit nad mocnostmi temnoty. Všechny prostředky nebes jsou slíbeny těm, kteří svým křesťním slibem vešli do smlouvy s Bohem. – Manuscript 92, 1901 ^{5BC 1110.8}

19-20. Viz komentář EGW k Ř 1,14. ^{5BC 1110.9}

20. Viz komentář EGW ke Sk 1,11. ^{5BC 1110.10}

*****

Marek 1.

9-11. Viz komentář EGW k Mt 3,13-17. ^{5BC 1111.1}

10-13. Viz komentář EGW k Mt 4,1-11. ^{5BC 1111.2}

Marek 2.

14-15. Viz komentář EGW k L 5,29. ^{5BC 1111.3}

17. Viz komentář EGW k Mt 9,12-13. ^{5BC 1111.4}

22. Viz komentář EGW k Mt 9,17. ^{5BC 1111.5}

Marek 3.

1-3. Viz komentář EGW k L 1,76-77. ^{5BC 1111.6}

22. Viz komentář EGW k Mt 12,24-32. ^{5BC 1111.7}

28-29. Viz komentář EGW do Mt 12,31-32. ^{5BC 1111.8}

Marek 4.

30. (L 13,18). Ne jako pozemské vlády – Vláda Kristova království není jako nějaká pozemská vláda. Představuje charakteru těch, kteří tvoří toto království. Kristus se zeptal: „*K čemu připodobníme království Boží?*“ „*Aneb kterému podobenství je přirovnáme?*“ Nemohl najít nic takového na zemi, co by mohlo posloužit jako dokonalé přirovnání. Jeho dvory jsou ty, kde vládne svatá láska, a jehož úřady a ustanovení jsou ozdobeny prokazováním dobročinnosti. Ukládá svým služebníkům, aby vnášeli lítost a láskyplnou péči, jeho vlastní vlastnosti do celého jejich díla, a našli své štěstí a uspokojení v odrážení lásky a něžného soucitu božské přirozenosti na všechny, s nimiž se stýkají. – RH March 19, 1908 ^{5BC 1111.9}

Marek 6.

26. Viz komentář EGW k Mt 14,9. ^{5BC 1111.10}

Marek 8.

34. Viz komentář EGW k Mt 16,24; L 9,23. ^{5BC 1111.11}

Marek 9.

2-4. Viz komentář EGW k Mt 17,1-3. *5BC 1111.12*

Marek 10.

13-16. Viz komentář EGW k Mt 19,13-15. *5BC 1111.13*

45. Viz komentář k Mt 9,12-13. *5BC 1111.14*

46-52. (Mt 20,30-34; L 18,35-43). Někteří, kteří mají zrak, nevidí nic – Teprve až hříšník cítí potřebu Spasitele, se jeho srdce obrací k Tomu, který mu může pomoci. Když Ježíš chodil mezi lidmi, byli to nemocní, kteří potřebovali lékaře. Chudí, trpící a nešťastní jej následovali, aby obdrželi pomoc a útěchu, kterou nemohli nalézt nikde jinde. Slepý Bartimeus čeká na okraji cesty, čeká dlouho, aby se setkal s Kristem. Zástupy lidí, kteří mají zrak, se procházejí sem a tam, ale nemají žádnou touhu vidět Ježíše. Jeden pohled víry by se dotkl jeho láskyplného srdce a přinesl by jim požehnání jeho milosti; ale oni nepoznávají nemoc a bídu svých duší a nepocítují potřebu Krista. Nebylo však tomu tak s ubohým slepým člověkem. Jeho jediná naděje je v Ježíši. Když čeká a dává pozor, slyší kroky mnoha nohou a nedočkavě se ptá: Co znamená tento hluk na cestě? Kolemstojící odpovídají, že „Ježíš z Nazareta prochází kolem“. S dychtivostí horlivé touhy, křičí: „*Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!*“ Snaží se ho umlčet utiшит, ale on křičí silněji: „*Synu Davidův, smiluj se nade mnou!*“ Toto volání je vyslyšeno. Jeho vytrvalá víra je odměněna. Nejenom fyzický zrak je obnoven, ale i oči jeho chápání jsou otevřeny. V Kristu vidí svého Vykupitele a Slunce spravedlnosti září do jeho duše. Všichni, kteří cítí svou potřebu Krista, jak to cítil slepý Bartimeus, a kteří budou tak upřímní a rozhodní, jak byl on, obdrží podobně jako on požehnání, které si vyprosí. *5BC 1111.15*

Trpící a nemocní, kteří vyhledávali Krista jako svého pomocníka, byli okouzleni božskou dokonalostí, krásou svatosti, která vyzařovala z jeho charakteru. Ale farizeové nemohli spatřit žádnou krásu v Tom, jehož měli být žádostiví. Jeho prostý oděv a pokorný život zbavený vnější okázalosti způsobil, že Ho nazvali jako kořen z vyprahlé země. – RH March 15, 1887 *5BC 1111.16*

Marek 11.

12-14. Viz komentář EGW k Mt 21.18-20. *5BC 1112.1*

Marek 12.

30. (Kaz 9,10; L 10,27; Ř 12,11; Ko 3,23). Služba ze vsí síly – Tělesné síly mají být přineseny do služby z lásky k Bohu. Pán potřebuje naše tělesné síly a vy můžete zjevit svou lásku k Němu správným používáním svých fyzických sil, konajíc právě tu práci, která musí být vykonána. U Boha není žádného přijímání osob. ... *5BC 1112.2*

V nejpokornějším druhu práce existuje věda a kdyby všichni takto na ni pohlíželi, viděli by v práci ušlechtilost. Do každého druhu práce má být vloženo celé srdce a celá duše; tehdy budeme mít veselou mysl a rozum. V zemědělských i strojních zaměstnáních mohou lidé dosvědčit Bohu, že si váží jeho daru fyzických sil jako i duševních schopností. Necht' jsou získané schopnosti použity k vymýšlení lepších metod práce. To je právě to, co Pán po nás požaduje. V každém druhu práce, která je nezbytná k vykonání, je pocta. Necht' se Boží zákon stane měřítkem jednání a necht' zušlechťí a posvěťi veškerou práci. Věrnost v konání každé povinnosti učiní práci ušlechtilou a zjeví charakter, který Bůh může schválit. *5BC 1112.3*

„Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své, i ze vši síly své.“ Bůh touží po lásce, která se projevuje službou srdce, službou duše a službou fyzických sil. Nemáme se stát zakrnělými v jakémkoliv druhu služby pro Boha. Všechno, co nám svěřil, má být moudře pro Něj používáno. Člověk, který používá své schopnosti, je nepochybně posílen; musí se však snažit, aby je konal, co jak nejlépe. Je potřebný rozum a vycvičené schopnosti k vymýšlení nejlepších metod v zemědělství, ve stavebnictví a v každém jiném odvětví tak, aby dělník nepracoval nadarmo. ... *5BC 1112.4*

Povinností každého pracovníka je nejenom odevzdat své síly, ale i svou mysl a rozum pro to, co se zaváže vykonat. ... Můžete si zvolit stát se stereotypními ve špatném způsobu jednání, protože se nechcete rozhodnout, abyste panovali nad sebou a napravili se, anebo můžete rozvíjet své síly, abyste konali právě ten nejlepší druh služby, a pak zjistíte, že jste žádanými všude a kdekoliv. Budete oceněni za všechno, protože máte cenu. *„Všecko, což by předsevzala ruka tvá k činění, podle možnosti své konej.“ „V pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužící.“* – Manuscript 8, 1894
5BC 1112.5

30-31. Viz komentář EGW k Mt 22,37-39. *5BC 1112.6*

37. Viz komentář EGW k L 4,18-19. *5BC 1112.7*

Marek 13.

21-22. Viz komentář EGW k Mt 24,23-24. *5BC 1112.8*

34. Viz komentář EGW k J 17,2-21. *5BC 1112.9*

Marek 14.

1. Viz komentář EGW k Mt 26,2. *5BC 1112.10*

3-9. Viz komentář EGW k Mt 26,6-13; J 12,3. *5BC 1112.11*

10-11. Viz komentář EGW k Mt 26,14-16; L 22,3-5. *5BC 1112.12*

27-31. Viz komentář EGW k Mt 26,31-35. *5BC 1112.13*

29-31. Viz komentář k L 22,31-34. *5BC 1112.14*

32-42. Viz komentář EGW k Mt 26,36-46. *5BC 1112.15*

36. Viz komentář EGW k Mt 26,42; L 22,42; Ř 8,11. *5BC 1112.16*

40. Viz komentář EGW k Mt 26,43. *5BC 1112.17*

53. Viz komentář EGW k Mt 26,3. *5BC 1112.18*

61-62. Viz komentář EGW k Mt 26,63-64; L 22,70. *5BC 1112.19*

63. Viz komentář EGW k Mt 26,65. *5BC 1112.20*

Marek 15.

6-15. Viz komentář EGW k Mt 27,15-26. *5BC 1112.21*

12-14. Viz komentář EGW k Mt 27,22-23. *5BC 1112.22*

14-15. Viz komentář EGW k Mt 27,25-26. *5BC 1112.23*

21. Viz komentář EGW k Mt 27,32. *5BC 1112.24*

26. Viz komentář EGW k Mt 27,37. *5BC 1112.25*

27. Viz komentář EGW k Mt 27,38. *5BC 1112.26*

31. Viz komentář EGW k L 24,13-15. *5BC 1112.27*

33. Viz komentář EGW k Mt 27,45. *5BC 1112.28*

33-34,39. Viz komentář EGW k Mt 27,45-46. *5BC 1112.29*

37. Viz komentář EGW k Mt 27,50; J 19,30. *5BC 1112.30*

38. Viz komentář EGW k Mt 27,51; J 19,30. *5BC 1112.31*

39. Viz komentář EGW k Mt 27,54. *5BC 1112.32*

Marek 16.

1-2. (Mt 28,1; L 24,1; Ř 6,3-5; 1 K 11,26). Zmrtvýchvstání neposvětilo první den – Kristus odpočíval v hrobě v den sobotní a když svaté bytosti nebe i země byly v pohybu ráno prvního dne týdne, vstal z hrobu, aby obnovil své dílo vyučování svých učedníků. Avšak tato skutečnost neposvětila první den týdne, ani z něj neučinila sobotu. Ježíš před svou smrtí ustanovil památku svého zlámaného těla a prolité krve za hříchy světa v obřadu Večeře Páně slovy: „*Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a kalicha tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde.*“ A kající věřící, který učiní kroky požadované k obrácení, si připomene při svém křtu smrt, pohřeb a zmrtvýchvstání Krista. Sestoupí do vody v podobnosti Kristovy smrti a pohřbu a vyjde z vody v podobnosti jeho zmrtvýchvstání ne proto, aby žil starý život hříchu, ale aby žil nový život v Kristu Ježíši. – 3SP 204
SBC 1113.1

6. (J 1,1-3; Fp 2,5-8; Ko 2,9; Žd 1,6.8; 2,14-17; 4,15). Božství nezemřelo – Byla snad lidská přirozenost Syna Marie změněna na božskou přirozenost Syna Božího? Ne; obě tyto přirozenosti byly tajemným způsobem spojeny smíchané v jedné osobě – člověku Kristu Ježíši. V něm přebývala všechna plnost božství tělesně. Když byl Kristus ukřižován, byla to jeho lidská přirozenost, která zemřela. Božství nezaniklo ani nezemřelo; neboť to je nemožné. Kristus, Ten jediný bez hříchu, chce spasit každého syna a dceru Adamovu, kteří přijmou nabízené jim spasení, a dovolí, aby se stali dětmi Božími. Spasitel vykoupil padlé lidstvo svou vlastní krví. SBC 1113.2

To je velké tajemství, které nebude plně a zcela pochopeno v celé své velikosti, dokud se neuskuteční proměnění vykoupených. Teprve pak bude pochopena moc, velikost a účinnost Božího daru pro člověka. Nepřítel je však rozhodnut tento dar tak zahalit tajemstvím, aby se stal ničím. – Letter 280, 1904 SBC 1113.3

(Mt 28,5-6; L 24,5-6; J 2,19; 10,17-18; Sk 13,32-33). Když zazněl hlas anděla říkající: „Tvůj Otec Tě volá“, Ten, který řekl: „*Já pokládám duši svou, abych ji zase vzal*“, „*Zrušte chrám tento, a ve třech dnech zase vzdělám jej*“, vyšel z hrobu k životu, který byl v Něm samém. Božství nezemřelo. Lidství zemřelo, ale Kristus nyní prohlásil nad pronajatým Josefovým hrobem: „*Já jsem vzkříšení i život.*“ Ve svém božství měl Kristus moc zlomit pouta smrti. Prohlásil, že má život sám v sobě, aby oživil koho chce. SBC 1113.4

„*Já jsem vzkříšení, i život.*“ Takové slovní spojení může použít pouze božství. Všechny stvořené věci žijí díky vůli a moci Boží. Jsou pouze závislými příjemci na životě Syna Božího. Jakkoli mohou být schopní a nadaní, jakkoli velké jsou jejich schopnosti, je to tím, že jsou naplněni životem ze Zdroje veškerého života. Pouze Ten, který sám má nesmrtelnost, který přebývá v světle a životě, může říci: „*Mám moc položit svůj život a mám moc zase ho vzít zpět.*“ Všechny lidské bytosti na našem světě přijímají svůj život od Něho. On je pramenem a studnicí života. – Manuscript 131, 1897 SBC 1113.5

„*Já jsem vzkříšení, i život.*“ Ten, který řekl, „*Já pokládám duši svou, abych ji zase přijal*“, vyšel z hrobu k životu, který byl v Něm samém. Lidství zemřelo; božství nezemřelo. Ve svém Božství měl Kristus moc zlomit pouta smrti. Prohlásil, že má život sám v sobě, aby oživil, koho chce. SBC 1113.6

Všechny stvořené bytosti žijí díky vůli a moci Boží. Jsou příjemci života Syna Božího. Jakkoli mohou být schopní a nadaní, jakkoli velké jsou jejich možnosti, je to tím, že jsou naplňováni životem ze Zdroje veškerého života. On je pramenem a studnicí života. Pouze Ten, který sám má nesmrtelnost, který přebývá ve světle a životě, může říci: „*Mám moc položit svůj život a mám moc zase ho vzít zpět.*“ ... SBC 1113.7

Kristus byl nadán právem dát nesmrtelnost. Život, který položil pro lidstvo, znovu přijal a dal lidstvu. „*Já jsem přišel*“, praví, „*aby život měly a hojně měly.*“ – YI Aug. 4, 1898 SBC 1113.8

Pouze Otec mohl vysvobodit Krista – Ten, který zemřel za hříchy světa, měl zůstat v hrobě jen vymezený čas. Přebýval v tomto kamenném žaláři jako zajatec božské spravedlnosti. Byl zodpovědný soudci vesmíru. Nesl hříchy světa a pouze jeho Otec jej mohl vysvobodit. Silná stráž

mocných andělů držela stráž u hrobu a kdyby se pozvedla nějaká ruka, která by chtěla odstranit tělo, blesk jejich slávy by spočinul na Tom, kdo by se odvážil, a padl by bezmocný k zemi. 5BC 1114.1

K hrobu byl pouze jeden přístup a žádná lidská síla ani klam nemohla pohnout kamenem, který střežil vchod. Zde Ježíš odpočíval během soboty. Proroctví však poukazovalo na to, že třetího dne Kristus vstane z mrtvých. Kristus sám ujistil o tom své učedníky slovy: „*Zrušte tento chrám,*“ řekl, „*a ve třech dnech zase vzdělám jej.*“ Kristus nikdy nespáchal hřích, žádná lest nebyla nalezena v jeho ústech. Jeho tělo vyšlo z hrobu neposkvřené zkažeností. – Manuscript 94, 1897 5BC 1114.2

*****

Lukáš 1.

1-4. Viz komentář EGW ke Sk 1,1-5. 5BC 1114.3

5-17. Odpověď na modlitbu – Po celý svůj manželský život se Zachariáš modlil za syna. On i jeho žena byli nyní již staří a jejich modlitba nebyla doposud vyslyšena; ale nereptal. Bůh nezapomněl. Měl svůj stanovený čas pro vyslyšení této modlitby a když se případ zdál beznadějný, Zachariáš obdržel svou odpověď. ... 5BC 1114.4

Když Zachariáš vstoupil do svatyně a s posvátnou úctou konal požadovanou službu, objevila se další postava, stojící mezi oltářem a stolem s chleby předložené. Byl to Gabriel, onen mocný Boží posel ... (Citace L 1,12-17). 5BC 1114.5

Odpověď přišla. Bůh nezapomněl na modlitbu svého služebníka. Zapsal ji do knihy záznamů, aby v jím určené době byla vyslyšena. Hledíce na svůj zjev, Zachariáš a Alžběta pohřbili své naděje; Hospodin však nezapomněl. Věděl o jejich dlouhých letech zklamání, a když jeho vlastní jméno mohlo být nejlépe oslaveno, narodil se jim syn. Jak něžné, jak laskavé, jak plné lásky a slitování, je velké srdce nekonečné lásky. Bůh nedal Zachariášovi syna jako nějakou obyčejnou osobu, ale jako toho, který měl zaujímat vysoké postavení v jeho díle a od něhož mělo nebeské světlo zářit v jasných, zřetelných paprscích. – Manuscript 27, 1898 5BC 1114.6

17. Viz komentář EGW k Mt 11,14. 5BC 1114.7

22. Zářit odráženým světlem – Když Zachariáš vyšel z chrámu, jeho tvář zářila světlem, které nebeský anděl odrážel od něho. Nemohl však mluvit k lidu. Udělal před nimi znamení, že se mu ukázal v chrámě anděl a pro svou nevěru byl zbaven schopnosti mluvit, dokud se předpověď anděla nenaplní. – 2SP 45 5BC 1114.8

31-35. Viz komentář EGW k J 1,1-3.14. 5BC 1114.9

35. (viz kom. EGW k J 1,1-3.14). Syn Boží v novém pojetí – Kristus přinesl mužům a ženám moc k dosažení vítězství. Přišel na tento svět v lidské podobě, aby žil jako člověk mezi lidmi. Vzal na sebe sklony lidské přirozenosti, aby byl zkoušen a prověřen. Ve svém lidství se stal účastníkem božské přirozenosti. Ve svém vtělení získal v novém pojetí hodnotu Syn Boží. Anděl řekl k Marii: „*Moc Nejvyššího zastíní tě; a protož, což se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.*“ Zatímco byl Synem člověka, stal se Synem Božím v novém významu. Takto se objevil na našem světě – jako Syn Boží, přesto spřízněný svým narozením s lidstvem... 5BC 1114.10

Od celé věčnosti byl Kristus spojen s Otcem, a když vzal na sebe lidskou přirozenost, byl stále jedno s Bohem. On je poutem, které spojuje Boha s lidstvem (citace Žd 2,14). – ST Aug. 2, 1905 5BC 1115.1

76-77. (kap. 3,2-4; Iz 40,3; Mt 3,1-3; Mk 1,1-3; J 1,19-23). Jan se narodil k zvláštnímu dílu – V každém období těchto pozemských dějin měl Bůh své nástroje k uskutečnění svého díla, které muselo být vykonáno podle jím určeného způsobu. Jan Křtitel měl vykonat zvláštní dílo, pro které se narodil a pro které byl určen – dílo přípravy cesty Páně. ... Jeho služba na poušti byla nejpozoruhodnějším a doslovným naplněním proroctví. – Manuscript 112, 1901 5BC 1115.2

80. Žádná vyhovující škola – Proroku Janovi bylo určeno velké dílo, na zemi však nebylo žádné školy, s kterou by se mohl spojit. Své vzdělání musí nabýt daleko od měst – na poušti. Písma Starého zákona, Bůh a příroda, kterou Bůh stvořil, měly být jeho studijní knihami. Bůh uschoptil Jana pro jeho dílo přípravy cesty Páně. Jeho potravou byly jednoduše kobylinky a divoký med. Zvyky

a praktiky lidí se neměly stát součástí vzdělání tohoto muže. Světské zájmy nehrály žádnou roli v utváření jeho charakteru. – Manuscript 131, 1901 ^{SBC 1115.3}

Satan měl přístup navzdory zavřeným cestám – Jan se necítil dostatečně silným, aby mohl obstát v tak obrovském tlaku pokušení, s kterým by se mohl setkat ve společnosti. Obával se, že jeho charakter bude utvářen podle převládajících zvyků Židů, a proto si zvolil poušť za svou školu, kde jeho mysl bude náležitě vycvičena a ukázněna velkou Boží knihou přírody. Na poušti Jan mohl snadněji zapřít sám sebe a přivést svou chuť pod kontrolu a oblékat se podle přirozené jednoduchosti. Na poušti nebylo nic, co by odvádělo jeho mysl od rozjímání a modlitby. Satan měl přístup k Janovi dokonce poté, co zavřel každou přístupovou cestu, která byla v jeho moci, skrze kterou by mohl vstoupit. Avšak zvyky jeho života byly tak čisté a přirozené, že mohl snadno rozpoznat nepřítele, a protože vlastnil sílu ducha a rozhodnost charakteru, mohl mu vzdorovat. ^{SBC 1115.4}

Před Janem byla otevřena kniha přírody s její nevyčerpatelnou zásobou rozmanitých poučení. Usiloval o Boží přízeň, Duch svatý na něm spočinul a roznítil v jeho srdci vroucí horlivost ke konání velkého díla volání lidí k pokání a k vyššímu a svatějšímu životu. Jan se připravoval strádáními a útrapami svého samotářského života k tomu, aby tak mohl ovládat všechny své fyzické i duševní síly, aby mohl stát mezi lidmi jako nepohyblivý obklopujícími ho okolnostmi jako skály a pohoří pouště, které ho obklopovaly po třicet let. – 2SP 47 ^{SBC 1115.5}

Satan nemohl pohnout Janem. Dětství, mládí a mužný věk Jana, který přišel v duchu a moci Eliáše, aby vykonal zvláštní dílo připravování cesty pro Vykupitele světa, se vyznačovaly pevností a mravní silou. Satan ho nemohl odvést od jeho bezúhonnosti. – RH March 3, 1874 ^{SBC 1115.6}

Lukáš 2.

9. Posílen snést větší světlo – (Citace L 2,8-9)... Náhle jsou nebesa ozářena jasným světlem, který vyděsí pastýře. Nevědí nic o příčině tohoto velkého úkazu. Zpočátku nerozeznali myriády andělů, kteří jsou shromážděni na nebesích. Jas a sláva nebeského zástupu ozáří a zvelebí celou rovinu. Zatímco jsou pastýři vyděšeni Boží slávou, vedoucí anděl ze zástupu utiší jejich obavy tím, že se jim sám zjeví, a řekne jim: „*Nebojte se...*“ ^{SBC 1115.7}

Když jsou jejich obavy rozptýleny, radost zaujímá místo úžasu a strachu. Zpočátku nemohli snést jas slávy, která doprovázela celý nebeský zástup a která na nich náhle spočinula. Pouze jeden anděl se zjevuje pohledu hlídajících pastýřů, aby rozptýlil jejich obavy a oznámil jim jejich poslání. Když je obklopilo světlo anděla, spočinula na nich sláva a oni byli posíleni snést větší světlo a slávu doprovázející myriády nebeských andělů. – 2SP 17-18 ^{SBC 1115.8}

13-14,29-32. Satan naplněn zuřivostí – Nebeští hlasatelé vzbudili všechen hněv satanovy synagogy. Následoval šlépěje těch, kteří měli péči o dětátko Ježíše. Slyšel prorocství Simeona v chrámových dvorech, který dlouho očekával potěšení Izraele. Spočinul na něm Duch svatý a on přišel puzen Duchem do chrámu. Když vzal maličkého Spasitele na své ruce, blahorečil Bohu a řekl: „*Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji. Neboť jsou viděly oči mé spasení tvé, kteréž jsi připravil před obličejem všech lidí, světlo k zjevení národům a slávu lidu tvého Izraelského.*“ Satan byl naplněn zuřivostí, když viděl, že letitý Simeon rozpoznal Kristovo božství. – RH Oct. 29, 1895 ^{SBC 1116.1}

25-32. V ovzduší nebes – Simeon nespátril dítě v rukou kněze, dříve než byl božsky ovlivněn (citace L 2,29-32)... ^{SBC 1116.2}

Simeon si uvědomil, že držel ve svých rukou Toho, který byl Cestou, Pravdou i Živodem. V této době nebylo nic v Kristově vnějším zjevu, co by mu dalo tuto jistotu, ale Simeon žil v ovzduší nebes. Jasně paprsky Slunce spravedlnosti mu udělily schopnost duchovního rozeznání. Jeho jedinou touhou bylo vidět Krista. Čistota jeho života odpovídala světlu, které obdržel, a proto byl připraven zjevit tuto velkou pravdu, že toto bezbranné dítě je pomazaným Páně, dokonce Mesiášem. Radost a plesání pozměnily jeho tvář, když držel na svých rukou nejdrahocennější Boží dar lidem. Jeho osvětlená mysl obdržela světlo vyzařující ze Zdroje veškerého světla. Pochopil, že Kristus měl být nadějí stejně tak pohanů jako i Židů. Hradby tradic postavené židovskými předsudky v jeho

mysli neexistovaly. Uvědomil si, že Mesiáš měl přinést vykoupení všem. – RH April 2, 1901 ^{5BC 1116.3}

Představeny dvě skupiny lidí – Simeon a kněží představují dvě třídy lidí – ty, kteří jsou vedeni Duchem Božím, protože jsou ochotní nechat se poučit, a ty, kteří nechtějí přijmout světlo, které by je uvádělo do veškeré pravdy, a proto jsou vedeni duchem moci temnoty a dennodenně jsou vedeni do stále hlubší temnoty. ^{5BC 1116.4}

Božským osvětlením Simeon pochopil Kristovo poslání. Duch svatý zapůsobil na jeho srdce. Avšak kněží a přední mužové byli puzeni duchem Božího nepřítele; a dnes stejný duch působí na lidské mysle, ovládá svou silou srdce lidí a zbavuje naléhavě prosby Ducha. – RH April 2, 1901 ^{5BC 1116.5}

38. Zbožní Židé čekali dnem i nocí – Zbožní Židé očekávali, věřili a horlivě se modlili za přícházejícího Mesiáše. Bůh nemohl projevit svou slávu a moc vůči svému lidu prostřednictvím zkaženého kněžství. Nastal předpověděný čas k prokázání přízně jeho lidu. Víra Židů se stala temnou následkem jejich odpadnutí od Boha. Mnozí z vůdců lidu zavedli své vlastní tradice a vynucovali je na Židech jako Boží příkázání. Zbožní Židé věřili a důvěřovali Bohu, že nenechá svůj lid v takovém stavu, aby se stal terčem posměchu pohanů. Když v minulosti k Němu volali ve své úzkosti, vzbudil jim vysvoboditele. Z předpovědí proroků si mysleli, že nastal čas stanovený Bohem, kdy měl přijít Mesiáš. A když přijde, budou mít jasné zjevení božské vůle a jejich učení budou zbavené tradic a zbytečných obřadů, které zamlží jejich víru. Zbožní, staří židé čekali dnem i nocí na příchod Mesiáše, modlily se, aby mohli vidět Spasitele, dříve než zemřou. Toužili vidět, jak mračna neznalosti a slepého fanatismu budou vypuzeny z myslí lidí. – 2SP 41-42 ^{5BC 1116.6}

40. Příklad toho, čím se mohou děti pokoušet být – Není správné říkat, jak řeklo mnoho spisovatelů, že Kristus byl jako všechny děti. Nebyl jako všechny děti. Mnohé děti jsou svedeny a špatně vedeny. Ale Josef, a zvláště Marie, měli stále na paměti božské Otcovství jejich dítěte. Ježíš byl vyučován v souladu s posvátným charakterem jeho poslání. Jeho náklonnost k spravedlnosti byla stálou odměnou jeho rodičům. Otázky, které jim kladl, je vedly k nejhrošivějšímu studiu velkých prvků pravdy. Jeho duši vzrušující slova o přírodě a Bohu přírody otevřela a osvětila jejich mysle. ^{5BC 1116.7}

Oko Syna Boží často spočívalo na skalách a pahorcích obklopujících jeho domov. Byl obeznámen s věcmi z přírody. Viděl, jak slunce na nebi, měsíc a hvězdy plní své poslání. Zvukem zpěvu vítal ranní svítání. Naslouchal skřivanům, jak zpívají radostné melodie svému Bohu, a připojil svůj hlas k hlasům chvály a díkuvzdání. ... ^{5BC 1117.1}

(Citace L 2,40). Byl příkladem toho, čím se všechny děti mohou pokoušet stát, jestliže rodiče budou hledat Pána co nejhrošivěji a jestli děti budou spolupracovat se svými rodiči. Ve svých slovech a činech projevil se všemi něžný soucit. Jeho společenství bylo jako hojivý, uklidňující balzám pro sklíčené a trpící. ^{5BC 1117.2}

Nikdo z těch, kdo hledí na dětskou tvář zářící životem, nemůže říci, že Kristus byl přesně takovým jako jiné děti. Byl Bohem v lidském těle. Když byl podněcován svými společníky ke konání zla, božství prozářilo lidstvím a On to zlo rozhodně odmítl. V okamžiku učinil rozdíl mezi dobrem a zlem a postavil hřích do světla Božích příkázání, vyzdvihl zákon jako zrcadlo, které odráží světlo na zlo. Toto pronikavé činění rozlišení mezi dobrem a zlem často popudilo Kristovy bratry k hněvu. Přesto jeho výzvy, naléhavě prosby a smutek, který se objevil na jeho tváři, zjevil tak něžnou, opravdovou lásku vůči nim, že byli zahanbeni, když se Ho pokoušeli odvést od jeho přísného smyslu pro spravedlnost a oddanost. – YI Sept. 8, 1898 ^{5BC 1117.3}

40,52. Růst v poznání a službě – I když rostl v poznání a milost Boží byla v Něm, přesto se nestal povzneseným v pýše, ani se necítil povznesen při konání nejvíce ponižující práce. Vzal na sebe svou část povinností spolu se svým otcem, matkou a bratry. Pracoval těžce, podporoval rodinu a podílel se na práci, aby mohl uhradit výdaje domácnosti. I když jeho moudrost udivila učené v Písmu, přesto se pokorně podrobil svým lidským opatrovníkům, nesl svou část rodinných povinností a pracoval svými vlastními rukama jako každý jiný těžce pracující dělník. O Ježíši je řečeno (když Mu přibývalo let), že „*prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i u lidí*“. ^{5BC 1117.4}

Poznání, které denně získával o svém podivuhodném poslání, Ho neučinilo nezpůsobilým pro konání nejskromnějších povinností. Radostně se ujímal práce, která připadá na mládež, jenž bydlí

ve skromných domácnostech sužovaných chudobou. Rozuměl pokušením dětí; protože nesl jejich starosti a zkoušky. Pevný a rozhodný byl jeho úmysl jednat spravedlivě. I když byl sváděn ke zlu, odmítal se odchýlit byt' v jediném případě od nejpřísnější pravdy a poctivosti. Udržoval dokonalou synovskou poslušnost; ale jeho neposkvrněný život vzbuzoval závist a žárlivost u jeho bratrů. Jeho dětství a mládí nebylo nijak příjemné a radostné. Jeho bratři v Něj nevěřili a byli rozhněváni, protože ve všech věcech nejednal tak jako oni a nestal se jedním z nich v konání zla. Ve svém domácím životě byl radostný, ale nikdy divoký. Vždy zaujímal postavení žáka. Velké potěšení našel v přírodě a Bůh byl jeho učitelem. – ST July 30, 1896 *SBC 1117.5*

Světlo a radost rodiny – Kristus je ideálem pro celé lidstvo. Zanechal dokonalý příklad jak pro dětství, mládí, tak i pro mužný věk. Přišel na tuto zem a prošel různými obdobími lidského života. Mluvil a jednal tak jako jiné děti a mladí lidé s výjimkou toho, že nevykonával žádné zlo. Hřích nenašel v jeho životě žádné místo. Stále žil v ovzduší nebeské čistoty. Od dětství až do mužného věku si zachoval neposkvrněnou důvěru v Boha. Slovo Boží o něm říká: „*A Ježíš prospíval moudrostí, věkem a milostí u Boha i u lidí.*“ *SBC 1117.6*

Ve svatyni domova Ježíš získal své vzdělání nejen od svých rodičů, ale i od svého nebeského Otce. Jak se stával starším, Bůh Mu otvíral stále více velké dílo, které před Ním stálo. Přestože o tom věděl, neosvojil si povýšenecké chování. Nikdy svou nezdvořilostí nezpůsobil svým rodičům bolest nebo starost. Působilo Mu radost ctít a poslouchat je. I když věděl o svém velkém poslání, bral ohled na jejich přání a podvolil se jejich autoritě. *SBC 1117.7*

Kristus byl Vůdcem nebeských zástupů; a přesto se nevyhýbal práci, aby nechal své rodiče, aby jej podporovali. Když byl ještě poměrně mladý, naučil se řemeslu a věrně vykonával své každodenní povinnosti, přispívající na podporu domácnosti. *SBC 1118.1*

Kristus byl světlem a radostí rodinného kruhu. – YI Aug. 22, 1901 *SBC 1118.2*

41-49. Žádná lekce nesmí být ztracena – Ani jeden čin v životě Krista nebyl bezvýznamný. Každá událost v jeho životě byla k užitku jeho následovníků v budoucnosti. Tato okolnost zdržení Krista v Jeruzalémě učí důležité lekci ty, kteří by v Něj měli věřit. ... *SBC 1118.3*

Ježíš znal lidská srdce. Věděl, že když se zástupy vracely ve skupinách z Jeruzaléma, bude hodně řečí a návštěv, jež nebudou okořeněné pokorou a milostí, a na Mesiáše a jeho poslání se téměř zapomene. Byla to jeho volba vrátit se z Jeruzaléma se svými rodiči sám; protože když budou osamoceni, jeho otec a matka budou mít více času na přemýšlení a rozjímání o proroctvích, která se týkala jeho nastávajících utrpení a smrti. Nechtěl, aby tyto bolestné události, které by zažili v souvislosti s obětováním jeho života za hříchy světa, byly pro ně nové a nepředvídané. Proto se při jejich návratu z Jeruzaléma od nich odloučil. Po slavnosti velikonočního svátku Ho hledali se zarmutkem tři dny. Když bude zabit za hříchy světa, bude od nich oddělen, čili „ztracen“, po dobu tří dnů. Ale potom se jim zjeví, bude jimi nalezen a jejich víra bude spoléhat na Něj jako na Vykupitele padlého lidstva, Obhájce u Otce v jejich zájmu. *SBC 1118.4*

Zde je poučná lekce pro všechny Kristovy následovníky. On chce, aby žádná z těchto lekcí nebyla zapomenuta, ale aby byly zapsány k užitku příštích pokolení. Když se spolu křesťané setkávají, je třeba pečlivě dbát na slova a činy, aby nezapomněli na Ježíše a neprošli lhostejně kolem skutečností, že Ježíš mezi nimi není. Když jsou vyburcováni ve svém stavu, zjistí, že putovali bez přítomnosti Toho, který může dát pokoj a radost jejich srdcím, a dny jsou zaneprázdněny vrácením a hledáním Toho, kterého by měli mít u sebe v každém okamžiku. Ježíš nechce být nalezen ve společnosti těch, kteří jsou nedbalí vůči jeho přítomnosti a kteří vedou rozhovory nemající žádný vztah k jejich Vykupiteli, v Němž, jak oni tvrdí, jsou soustředěny jejich naděje na věčný život. Ježíš se straní takové společnosti a stejně tak činí andělé, kteří plní jeho příkazy. Tito nebeští poslové nejsou přitahováni k zástupu, jehož mysle jsou odvráceny od nebeských věcí. Tito čistí a svatí duchové nemohou přebývat ve společnosti, kde Ježíšova přítomnost není žádaná a povzbuzovaná a jeho nepřítomnost není zpozorována. Z tohoto důvodu existuje velký smutek, žal a znechucení. Kvůli nedostatku rozjímání, bdělosti a modliteb ztratili všechno, co má cenu. Božské paprsky světla vyzařující z Ježíše nejsou s nimi, nepovzbuzují je laskavým, povznášejícím vlivem. Jsou zahalení v temnotě, protože jejich bezstarostný, neuctivý duch oddělil Ježíše z jejich společenství a vypudil od nich služebné anděly. Mnozí z těch, kteří navštěvují bohoslužebná shromáždění, byli poučeni Boží-

mi služebníky a velmi posílení a požehnání hledáním Ježíše, se vrátili do svých domovů o nic lepší, než když odešli, protože nepocíťovali důležitost modlit se a bdít, když se vrátili do svých domovů. Často byli nakloněni stěžovat si na jiné, protože si uvědomují svou ztrátu. Někteří reptají proti Bohu a nevyčítají si, že jsou příčinou své vlastní temnoty a trápení ducha. Takoví by neměli přemýšlet o jiných. Chyba je v nich samotných. Oni mluvili a žertovali, čímž odpudili pryč nebeského Hosta, a měli by dávat vinu pouze sobě. Výsadou všech je udržet si Ježíše u sebe. Jestliže to učiní, jejich slova musí být vybraná, ozdobená milostí. Myšlení jejich srdcí musí být ukázněné, aby mohli rozjímat nad nebeskými a božskými věcmi. – 2SP 35-38 5BC 1118.5

46. Vzor zdvořilosti – Po třech dnech hledání Ho Josef a Marie našli na nádvoří chrámu, „*jak sedí uprostřed učitelů, naslouchá jim a dotazuje se jich. A všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho rozumností a odpověďmi.*“ Kladl své otázky se zdvořilostí, kterou okouznil tyto učené muže. Byl dokonalým vzorem pro všechny mladé lidi. Vždy projevoval k starším vážnost a úctu. Ježíšovo náboženství nikdy nepovede žádné dítě k tomu, aby bylo hrubé a nezdvořilé. – YI Sept.8, 1898 5BC 1119.1

50-51. Neustálá služba – (Citace L 2,50-51). Kristus nezačal svou veřejnou službu až osmnáct let po této události, ale stále sloužil jiným, využívaje každou příležitost, která se Mu naskytla. Dokonce i ve svém dětství mluvil slova útěchy a něžnosti vůči mladým i starým. Jeho matka však nemohla určit hodnotu jeho slova, jeho ducha, jeho ochotnou poslušnost vůči všem jejím požadavkům. – YI Sept.8, 1898 5BC 1119.2

51. Viz komentář EGW k J 2,1-2. 5BC 1119.3

Lukáš 3.

2-4. Viz komentář EGW ke kap. 1,76-77. 5BC 1119.4

7-9. Viz komentář EGW k Mt 3,7-8. 5BC 1119.5

15-16. (J 1,26-27). Žádné světské usilování – Lidé si mysleli, že by Jan mohl být zaslíbeným Mesiášem. Jeho život byl tak nesobecký a vyznačoval se pokorou a sebezapřením. Jeho učení, výzvy a pokárání byly vroucí, upřímné a odvážné. Ve svém poslání se neohlížel napravo ani nalevo, aby se ucházel o přízeň nebo pochvalu jakéhokoliv člověka. Neusiloval o světskou čest ani o světské hodnosti, ale byl pokorný v srdci a v životě a nepřijímal pocty, které mu nepatřily. Ujišťoval své stoupence, že není Kristus. – 2SP 57 5BC 1119.6

21-22. Viz komentář EGW k Mt 3,13-17; 4,1-11. 5BC 1119.7

Lukáš 4.

1-4. Viz komentář EGW k Mt 4,1-4. 5BC 1119.8

1-13. Viz komentář EGW k Mt 4,1-11; J 2,1-2. 5BC 1119.9

2. Viz komentář EGW k Mt 4,1-2. 5BC 1119.10

5-8. (Mt 4,8-10). Satan se snažil s Kristem uzavřít smlouvu – (Citace L 4,5-8). Toto troufalé rouhání a zneuctění Hospodina vzbudilo u Krista rozhořčení a vedlo jej k tomu, aby uplatnil svou božskou autoritu a aby přikázal satanovi autoritativním a důstojným způsobem, aby odešel. Zde se satan ve své pýše a nadutosti prohlásil za spravedlivého a stálého vládce světa, vlastníka veškeré jeho slávy, jako kdyby on stvořil svět a všechna bohatství a slávu v něm obsaženou. Satan se snažil uzavřít zvláštní smlouvu s Kristem, odevzdá Mu ihned všechna bohatství, jen když se mu pokloní. 5BC 1119.11

Zde satan ukázal Ježíši království světa. Představil je v co nejpřitažlivějším světle. Nabídl je Ježíši, jestliže se mu pokloní. Řekl Ježíši, že se vzdá svých nároků na pozemská vlastnictví. Satan věděl, že jeho moc musí být omezená a nakonec odňatá, jestliže plán spasení bude uskutečněn. Věděl, že jestliže Ježíš zemře, aby vykoupil člověka, jeho moc po určité době skončí a on bude zničen. Proto vymyslel plán, aby pokud možno zabránil uskutečnění velkého díla, které bylo započato Božím Synem. Kdyby plán vykoupení člověka selhal, tehdy by si mohl ponechat království, na kte-

ré si činil nárok. A jestliže bude mít úspěch, namlouval si, bude vládnout v opozici vůči Bohu nebes. – „Redemption“, or „The First Advent of Christ“ p. 50-51 *5BC 1119.12*

6. Dvě skupiny a dvě korouhve – Satan nazval tento svět svým územím. Zde je jeho trůn a on drží ve svém poddanství všechny, kteří nechtějí zachovávat Boží přikázání a kteří odmítají to jasné: „Tak praví Pán.“ Oni stojí pod nepřátelskou korouhví; protože na světě existují pouze dvě skupiny. Všichni se řadí buď pod korouhev poslušnosti nebo pod korouhev neposlušnosti. – Manuscript 41, 1898 *5BC 1119.13*

8. Viz komentář EGW k Mt 4,10. *5BC 1119.14*

13. Viz komentář EGW k Mt 4,11. *5BC 1119.15*

18-19. (Mt 7,29; 22,29; Mk 12,37). Evangelium chudým – Kristus přišel, aby kázal evangelium chudým. Přišel k lidem tam, kde byli. Přinesl k jejich chápání jasnou, jednoduchou pravdu. Jak prostá byla jeho řeč! Dokonce i ti nejchudší, neučení a nevzdělaní Mu mohli porozumět. Nikdo se nemusel dívat do slovníku, aby mohl získat význam vznešených názvů nebo slov, která vycházela z úst největšího Učitele, jakého kdy svět poznal. Zatímco se kněží, přední mužové a vykladači zákona pokládali za jediné učitele lidu, Ježíš řekl těmto učeným rabinům, že neznají Písem ani moci Boží. – RH July 19, 1887 *5BC 1119.16*

Lukáš 5.

29. (Mt 9,9-10; Mk 2,14-15). Matouš poctil Krista před svými přáteli – Ve své vděčné pokoře chtěl Matouš projevit svůj dík za poctu mu udělenou svolal ty, kteří byli jeho společníky v zaměstnání, v radostech i v hříchu, a připravil Spasiteli velkou hostinu. Matouš si myslel, že když Ježíš povolal jeho, který byl tak hříšný a nehodný, že jistě také přijme jeho bývalé společníky, kteří byli daleko více hodnými přijetí než on sám. Matouš měl velkou touhu, aby se i oni mohli podílet na dobrodiních Kristova milosrdenství a jeho milosti. Chtěl, aby se dozvěděli, že Kristus nečiní tak, jak činili zákoníci a farizeové, že pohrdají a nenávidí publikány a hříšníky. Chtěl, aby poznali Krista jako požehnaného Spasitele. *5BC 1120.1*

Na hostině zaujímal Spasitel nejváženější místo. Matouš byl nyní Kristovým služebníkem a chtěl, aby jeho přátelé věděli, v jakém světle pohlíží na svého Vůdce a Mistra. Chtěl, aby věděli, že se cítí vysoce poctěn, že může uctít takového královského hosta. *5BC 1120.2*

Ježíš nikdy neodmítl pozvání na takovou hostinu. Stále měl před sebou tento cíl – zasévat do srdcí svých posluchačů semena pravdy a svými působivými rozhovory přitahovat srdce k sobě. V každém svém činu Kristus sledoval určitý cíl a naučení, která při této příležitosti uděloval, byla aktuální a přiměřená. Tímto činem jasně ukázal, že ani publikáni ani hříšníci nejsou vyloučeni z jeho přítomnosti. Publikáni a hříšníci mohli nyní nést svědectví, že Kristus je poctil svou přítomností a hovořil s nimi. – Manuscript 3, 1898 *5BC 1120.3*

30. Viz komentář EGW k Mt 9,11. *5BC 1120.4*

31-32. Viz komentář EGW k Mt 9,12-13. *5BC 1120.5*

32. Viz komentář EGW k Mt 9,13. *5BC 1120.6*

37-38. Viz komentář EGW k Mt 9,17. *5BC 1120.7*

Lukáš 6.

37. Viz komentář EGW k Mt 7,12. *5BC 1120.8*

Lukáš 7.

29-30. (Mt 13,15; J 13,39-40). Farizeové nestáli v slepé opozici vůči Kristu – Zákoníci, farizeové a přední mužové byli rozhodnutí, že nebudou chtít vidět důkazy pravdy a že se budou vyhýbat nejočividnějším závěrům. Aby ospravedlnili své jednání zatvrzelé nevěry, neztráceli žádnou

možnou příležitost, aby se chopili čehokoliv v Ježíšově učení, co by si mohli špatně vyložit, nesprávně použít anebo překroutit. Když nebylo možné nesprávně použít pravdu Kristových slov, tito mužové, kteří zavrhovali Boží rady vůči sobě, začali klást otázky, které neměly žádný vztah k existující záležitosti, tak aby odvrátili pozornost lidu od naučení, které se Ježíš snažil učit, a obrátne se vyhnuli pravdě. Farizeové nebyli ve slepé opozici vůči Kristovým naukám; protože pravda učinila hluboké dojmy na jejich mysle; oni však odporovali pravdě, šli v rozporu se svým přesvědčením, zavírali své oči, tak aby neviděli, zatvrzovali svá srdce, aby nemohli pochopit, a neobrátili se, aby je Kristus nemohl uzdravit. – RH Oct. 18, 1892 5BC 1120.9

Lukáš 8.

46. Viz komentář EGW ke Sk 19,11-12.17. 5BC 1120.10

Lukáš 9.

23. (Mt 16,24; Mk 8,34; viz kom. EGW k Mt 11,28-30). **Vyhýbat se kříži znamená vyhýbat se odměně** – (Citace L 9,23) Tato slova jsou mluvena ke každému, kdo touží být křesťanem. Ten, kdo se vyhýbá kříži, vyhýbá se odměně, která je slíbena věrným. – Letter 144, 1901 5BC 1120.11

28-31. Viz komentář EGW k Mt 17,1-3. 5BC 1120.12

Lukáš 10.

13-15. Viz komentář EGW k Mt 11,20-24. 5BC 1121.1

27. Viz komentář EGW k Mt 22,37-39; Mk 12,30. 5BC 1121.2

Lukáš 11.

15. Viz komentář EGW k Mt 12,24-32. 5BC 1121.3

21-23. Viz komentář EGW k Mt 12,29-30. 5BC 1121.4

23. Viz komentář EGW k Mt 16,24. 5BC 1121.5

24-26. Viz komentář EGW k Mt 12,43-45. 5BC 1121.6

31. Viz komentář EGW k Mt 12,42. 5BC 1121.7

42-44. Viz komentář EGW k Mt 23,13-33. 5BC 1121.8

Lukáš 12.

1. (Mt 16,6). **Pokrytectví je jako kvas** – (Citace L 12,1). Náš Spasitel představil lidem tamté doby charakter jejich hříchů. Jeho jasná slova probudila svědomí posluchačů, ale satanovi pomocníci hledali místo pro své teorie, aby odvrátili mysle od jasně vyslovené pravdy. Když vyslovil velký Učitel působivou pravdu, zákoníci a farizeové, pod záminkou předstíraného zájmu, se shromáždili kolem učedníků a Krista a snažili se odvést mysle učedníků kladením otázek, které by vyvolaly spory. Předstírali, že chtějí poznat pravdu. Kristus byl přerušován při této příležitosti stejně jako i při mnoha podobných příležitostech. Chtěl, aby jeho učedníci vyslechli slova, která jim chtěl říct, a nedovolili, aby cokoliv zaujalo a upoutalo jejich pozornost. Proto je varoval: „*Varujte se kvasu farizeů, jenž je pokrytectví.*“ Předstírali touhu, aby se mohli dostat do co nejužšího vnitřního kruhu. Když Pán Ježíš představoval pravdu v protikladu k bludu, tehdy farizeové předstírali, že jsou žádostiví pochopit pravdu, přesto však se snažili odvést jeho mysl na jinou cestu. 5BC 1121.9

Pokrytectví je jako kvas nebo droždí. Kvas může být skrytý v mouce a jeho přítomnost není známá do té doby, dokud nevyvolá svůj účinek. Když je uveden do činnosti, brzy pronikne celou hmotou. Pokrytectví působí vskrytu a je-li mu hověno, naplňuje mysl pýchou a marností. Dnes se praktikují ty stejné klamy, které praktikovali farizeové. Když dal Spasitel toto varování, varoval tím všechny, kteří v Něj věří, aby byli na stráži. Střežit se před tím být naplněn tímto duchem a stát se takovými, jako byli ti, kteří se pokoušeli Spasitele chytit do pastí. – Manuscript 43, 1896 *5BC 1121.10*

10. Viz komentář EGW k Mt 12,31-32. *5BC 1121.11*

16-21. Viz komentář EGW k 1 S 25,10-11. *5BC 1121.12*

35. Viz komentář EGW k Mt 25,7. *5BC 1121.13*

48. (J 15,22). Boží zkoušky se liší – Boží zkoušky pohanů, kteří neměli světlo, a těch, kteří žijí tam, kde bylo hojné poznání pravdy a světla, jsou zcela rozdílné. On přijímá od těch, kteří žijí v pohanských zemích určitý stupeň spravedlnosti, která ho však neuspokojí, když je předkládána těmi, kteří žijí v křesťanských zemích. Nepožaduje mnoho tam, kde nebylo mnoho uděleno. – Manuscript 130, 1899 *5BC 1121.14*

50. Viz komentář EGW k Mt 26,42. *5BC 1121.15*

51. Viz komentář EGW k Mt 10,34. *5BC 1121.16*

Lukáš 13.

18. Viz komentář EGW k Mk 4,30. *5BC 1121.17*

34-35. Viz komentář EGW k Mt 23,37-39. *5BC 1121.18*

Lukáš 14.

16-17. Viz komentář EGW k Mt 22,2-4. *5BC 1121.19*

28-33. Slabí mohou konat činy všemohoucnosti – Nám, stejně jako i učedníkům, Kristus svěřil úkol nést pravdu světu. Avšak dříve, než se zapojíme do tohoto velkého a útočného boje, na němž jsou závislé věčné výsledky, Kristus vyzývá všechny, aby si spočítali náklady. Ujišťuje je, že jestli se chopí díla s nerozděleným srdcem, dávající sebe jako nositelé světla světu, jestli se chopí jeho síly, učiní s Ním pokoj a obdrží nadpřirozenou pomoc, která je uschopní v jejich slabosti, aby mohli konat činy Všemohoucnosti. Jestliže půjdou vpřed ve víře v Boha, tehdy neselžou ani se nenechají znechutit, ale budou mít jistotu neklamného úspěchu. – RH March 15, 1898 *5BC 1121.20*

Lukáš 16.

13. Viz komentář EGW k Mt 6,24. *5BC 1121.21*

Lukáš 17.

5. Vyrůstající víra – Musíte mluvit vírou, musíte žít vírou, musíte jednat vírou, aby vaše víra vyrůstala; a když takto budete používat tuto živou víru, budete růst v silné muže a ženy v Kristu Ježíši. – Manuscript 1, 1889 *5BC 1121.22*

10. (Ef 1,6; 2,8-10; 2 Tm 1,9; Tt 2,14; 3,5; Jk 2,22). Dobré skutky nejsou žádostí o spasení – Naše přijetí u Boha je zajištěno pouze skrze jeho milovaného Syna a dobré skutky jsou jen výsledkem působení jeho hříchy odpouštějící lásky. Nejsou pro nás žádnou zásluhou a my nic nemůžeme dát za naše dobré skutky, čím bychom si mohli činit nárok na spasení svých duší. Spasení je Boží nezištný dar pro věřícího, udělený jemu pouze skrze Krista. Ztrápená duše může najít pokoj skrze víru v Krista a její pokoj bude úměrný její víře a důvěře. Nemůže představit své dobré skutky jako důvod pro spasení své duše. *5BC 1122.1*

Nemají však dobré skutky žádnou skutečnou hodnotu? Je snad hříšník, který se každodenně beztrestně dopouští hříchu, poctěn Bohem stejnou přízní jako ten, který se skrze víru v Krista snaží pracovat na své bezúhonnosti? Písmo odpovídá: „*Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvoření v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.*“ Ve svém božském opatření, skrze svou nezaslouženou přízeň Pán ustanovil, že dobré skutky budou odměněny. Jsme přijati pouze skrze Kristovy zásluhy. A skutky milosrdenství, skutky dobročinnosti, které konáme, jsou ovocem víry. Stanou se pro nás požehnáním, protože lidé mají být odměněni podle svých skutků. Příjemná vůně Kristových zásluh činí naše dobré skutky přijatelné pro Boha a milost nás uschopňuje konat tyto skutky, za které nás Bůh odmění. Naše skutky samy o sobě nemají žádných zásluh. Když jsme učinili všechno, co jsme mohli, máme se považovat za neužitečné služebníky. Nezasloužíme si žádné díky od Boha. Vykonalí jsme pouze to, co bylo naší povinností, a naše skutky nemohly být vykonány v síle naší vlastní hříšné přirozenosti. *SBC 1122.2*

Pán nám prikazuje, abychom se přiblížili k Němu a On se pak přiblíží k nám. A když se přiblížíme k Němu, obdržíme milost, která nám umožní konat ty skutky, které budou odměněny v jeho rukou. – RH Jan. 29, 1895 *SBC 1122.3*

28-30. (Gn 19,24-25). Ukolébání v kolébce tělesné jistoty – Když nad městy údolí naposledy vyšlo slunce, lidé si mysleli, že začal další den bezbožného hýření. Všichni horlivě plánovali své obchodní záležitosti nebo své požitky a posel Boží byl vysmíván kvůli svým obavám a varováním. Náhle na odsouzené hlavní město spadla jako dunění hromu z bezoblačné oblohy ohnivá koule. „*Tak bude i příchodu Syna člověka.*“ Lidé budou jíst a pít, sázet a stavět, ženit se a vdávat, dokud nebude na ně vylit Boží hněv nezředený milostí. Svět bude ukolébán spánkem v kolébce tělesné jistoty. ... Davy se snaží zapomenout na Boha a horlivě přijímají bajky, aby mohli jít cestou nerušeného sebeuspokojování. – RH Oct. 26, 1886 *SBC 1122.4*

Lukáš 18.

15-17. Viz komentář EGW k Mt 19,13-15. *SBC 1122.5*

35-43. Viz komentář EGW k Mk 10,46-52. *SBC 1122.6*

Lukáš 19.

12-13. Viz komentář EGW k Mt 25,14-15. *SBC 1122.7*

41-44. Přítomné hříchy utvrzují vinu – Pokolení, které Ježíš odsoudil, nebylo zodpovědné za hříchy svých otců, jen pokud nenásledovalo jejich zlé praktiky, a tak by se učinilo zodpovědným za své jednání nenávisti a pomsty v pronásledování starověkých Božích poslů. Udělená milosrdenství a varování toto pokolení zavrhl, což je utvrdilo v jejich vině, kterou ani krev býků ani kozlů nemohla smýt. Pyšní, samospravedliví a nezávislí se stále více a více vzdalovali od nebe, dokud se nestáli ochotnými poddanými satana. Židovský národ po staletí koval pouta, která toto pokolení na sebe neodvolatelně vložilo. – 3SP 10-11 *SBC 1122.8*

42. Viz komentář EGW k Mt 23,37-39. *SBC 1122.9*

44. Viz komentář EGW k Mt 24,2. *SBC 1122.10*

Lukáš 21.

8. Viz komentář EGW k Mt 24,23-24. *SBC 1122.11*

16-19. Zoufalé společenství zla – Kristus ukazuje, že bez zdržující moci Božího Ducha je lidstvo strašnou silou ke zlu. Nevěra a nenávist k napomenutím roznítí satanské vlivy. Knížatstva a mocnosti, vládcové temnoty tohoto světa a duchovní zlosti, které jsou vysoko, se spojí v zoufalé společenství. Stanou se spiknutím proti Bohu v osobě jeho svatých. Překrucováním a klamem zma-

tou muže i ženy, kteří, jak se zdá, věří pravdě. V tomto hrozném díle nebudou chybět falešní svědkové. – Manuscript 40, 1897 SBC 1122.12

20. Scény se budou opakovat – Poté, co mluvil o konci světa, se Ježíš vrací k Jeruzalému, městu sedícímu v pýše a nadutosti a říkajícímu: „*Sedím královna, ... a pláče neužrím.*“ (Zj 18,7) Když jeho prorocké oko spočinulo na Jeruzalémě, viděl, že tak, jak bude vydán z káze, bude i svět odsouzen ke svému zániku. Scény, které se odehrály při zkáze Jeruzaléma, se zopakují ve velkém a hrozném dni Páně, ale ještě hroznějším způsobem. – Manuscript 40, 1897 SBC 1123.1

Lukáš 22.

1-2. Viz komentář EGW k Mt 26,3. SBC 1123.2

3-5. (Mt 26,14-16; Mk 14,10-11; J 13,2,27). Kristus byl koupen za chrámové peníze – O Velikonocích byl Jidášův případ zcela rozhodnut. Satan ovládl jeho srdce i mysl. Jidáš si myslel, že buď Kristus bude ukřižován, nebo se sám vysvobodí z rukou svých nepřátel. V každém případě by mohl učinit výhodný obchod, když zradí svého Pána. Odešel ke kněžím a nabídl jim pomoc při hledání Toho, který byl považován za původce problémů Izraele. Tak se stalo, že Pán byl prodán jako otrok, koupený za chrámové peníze používané ke koupi obětí. – ST Dec. 17, 1912 SBC 1123.3

31-32. Viz komentář EGW k Mt 16,22-23. SBC 1123.4

31-34. (Mt 26,31-35; Mk 14,29-31). Petr pokoušel d'ábla – (Citace L 22,31). Jak ryzí bylo Spasitelovo přátelství vůči Petrovi! Jak soucitné bylo jeho varování! Avšak varování bylo odmítnuto. Ve své soběstačnosti Petr sebejistě prohlásil, že nikdy neučiní to, před čím ho Kristus varoval. Řekl: „*Pane, s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jíti.*“ Jeho sebedůvěra byla zatlačena do prachu jeho zkázou. Popouzel satana, aby ho sváděl, a padl pod triky lstivého nepřítele. Když ho Kristus potřeboval nejvíce, stál na straně nepřítele a otevřeně zapřel svého Pána. – Manuscript 115, 1902 SBC 1123.5

39-46. Viz komentář EGW k Mt 26,36-46. SBC 1123.6

42. (Mt 26,42; Mk 14,36; viz kom. EGW k Ř 8,11). Otec stojí vedle každé bojující duše – Kristus zvítězil božskou mocí a takto musí zvítězit každá pokoušená duše. Bůh byl s Kristem v zahradě Getsemane a z Kristovy zkušenosti se můžeme naučit důvěřovat našemu nebeskému Otci. V každé době a na každém místě máme věřit, že On je něžný, pravý a věrný, schopný zachovat to, co bylo svěřeno do jeho péče. V mučivém zápase Krista, našeho Zástupce a Ručitele, stál Otec vedle svého Syna a stojí vedle každé duše, která zápasí se znechucením a těžkostmi. – Letter 106, 1896 SBC 1123.7

42-43. Gabriel posiloval Krista – Ve vrcholné krizi, kdy srdce i duše jsou přitlačeny pod břemenem hříchu, je poslán Gabriel, aby posílil božského trpitele a podepřel Ho, aby mohl vstoupit na svou krví potřísněnou cestu. A zatímco anděl podpírá jeho omdávající postavu, Kristus bere hořký kalich a souhlasí s vypitím jeho obsahu. Před trpícím Kristem se objevuje nárek ztraceného a hynoucího světa a z krví potřísněných úst vycházejí slova: „*Jestliže však člověk musí zahynout, kdybych nevypil tento hořký kalich, tvá vůle, a ne má, nechť se stane.*“ – ST Dec. 9, 1897 SBC 1123.8

43. Život skrytý v Kristu nemůže být dotknutelný – Síla udělená Kristu v hodině tělesných utrpení a duševních muk v zahradě Getsemane, je a bude dána těm, kteří budou trpět pro jeho drahé jméno. Ta stejná milost udělená Ježíši, stejná útěcha, více než smrtelná neochvějnost, bude dána každému věřícímu dítěti Božímu, které se dostane do zmatku a utrpení a jemuž satanovi pomocníci vyhrožují vězením a smrtí. Nikdy žádná duše, která důvěřuje v Krista, nebude ponechána, aby zahynula. Mučidla, mučednický kůl, mnohé vynálezy krutosti mohou zabít tělo, nemohou se však dotknout života, který je skryt s Kristem v Bohu. – ST June 3, 1897 SBC 1123.9

44. (Fp 2,5-8; Žd 2,14-17). Kristus nevzal na sebe žádné předstírané lidství – O Kristu je řečeno: „*A jsa v smrtelném boji, horlivěji se modlil. I učiněn jest pot jeho jako krůpěje krve tekoucí na zemi.*“ Musíme si uvědomit skutečnost Kristova mužství, abychom mohli ocenit pravdu výše uvedených slov. Kristus na sebe nevzal předstírané lidství. Vzal na sebe lidskou přirozenost a žil v lidské přirozenosti. Kristus nekonal žádné zázraky ve svůj vlastní prospěch. Byl zatížen nemocmi,

ale jeho božská přirozenost věděla, co bylo v člověku. Nepotřeboval, aby Mu to někdo dosvědčil. Byl Mu udělen Duch bez míry, protože jeho poslání na zemi si to vyžadovalo. *SBC 1124.1*

Kristův život představuje dokonalé mužství. Právě takovými, jakými můžete být vy, byl On v lidské přirozenosti. Vzal na sebe naše slabosti. Nebyl jen učiněn tělem, ale byl učiněn v podobnosti hříšného těla. Jeho božské vlastnosti byly zakryty, aby nezmírnily jeho duševní muka nebo jeho tělesnou bolest. – Letter 106, 1896 *SBC 1124.2*

44-53. (Mt 26,42). Vydán do rukou moci temnoty – Kdyby smrtelníci mohli spatřit úžas a zármutek andělů, když sledovali v tichém žalu, jak Otec vzdaluje své paprsky světla, lásky a slávy od svého Syna, lépe by chápali, jak odporný je v jeho očích hřích. Když byl Boží Syn v zahradě Getsemane skloněný v pozici modlitby, trýzeň jeho duše způsobila, že z jeho těla začal stékat pot v podobě obrovských krupějící krve. Stalo se to proto, že jej sevřela hrůza ze strašné temnoty. Byly na něj vloženy hříchy ze světa. Trpěl na místě člověka jako přestupník Otcova zákona. Zde bylo dějiště pokušení. Světlo Boha se vytratilo z jeho pohledu a On byl vydán do rukou mocnosti temnoty. Ve smrtelných mukách své duše padl vyčerpan na studenou zemi. Uvědomoval si Otcovu nelibost. Tento kalich utrpení Kristus odňal od úst vinného člověka, rozhodl se ho vypít sám a místo něho dát člověku kalich požehnání. Hněv, který by měl dopadnout na člověka, nyní dopadl na Krista. – *Sufferings of Christ*, pp.17-18 *SBC 1124.3*

45. Viz komentář EGW k Mt 26,43. *SBC 1124.5*

54. Viz komentář EGW k Mt 26,3. *SBC 1124.5*

70. (Mt 10,32; 26,63-64; Mk 14,61-62). Čas k mluvení – Když byla Ježíši položena otázka: Jsi Synem Božím? věděl, že když odpoví kladně, bude to pro něj znamenat jistou smrt; popření toho zanechá skvrnu na jeho lidství. Je čas k mlčení a je čas k mluvení. Nemluvil, dokud nebyl jasně otázan. V poučeních daných svým učedníkům prohlásil: „*Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyzná i já jej před Otcem svým, jenž jest v nebesích.*“ Když byl vyzván, nezapřel Ježíš své příbuzenství s Bohem. V tomto slavnostním okamžiku byl jeho charakter v sázce, a proto se musel obhájit. Při této příležitosti zanechal lidem příklad, který mají za podobných okolností následovat. Chtěl je naučit, aby neodpadli od své víry, aby tím mohli uniknout utrpení nebo dokonce smrti. – 3SP 127 *SBC 1124.6*

Lukáš 23.

18-25. Viz komentář EGW k Mt 27,15-26. *SBC 1124.7*

20-23. Viz komentář EGW k Mt 27,22-23. *SBC 1124.8*

23-24. Viz komentář EGW k Mt 27,25-26. *SBC 1124.9*

26. Viz komentář EGW k Mt 27,32. *SBC 1124.10*

33. Viz komentář EGW k Mt 27,38. *SBC 1124.11*

38. Viz komentář EGW k Mt 27,37. *SBC 1124.12*

40-43. Záchrana v posledních hodinách života – Někteří z vykoupených se uchopí Krista v posledních hodinách svého života a v nebi jim bude dáno poučení, protože když zemřeli, nerozuměli dokonale plánu záchrany. Kristus povede vykoupené podél řeky života a zjeví jim to, čemu v době, kdy byli na této zemi, nemohli porozumět. – Letter 203, 1905 *SBC 1124.13*

42-43. Umírající hříšník se uchopil umírajícího Spasitele – Do poslední chvíle svého díla se Kristus projevuje jako odpouštějící hříchy. V nejhlubší půlnoci, kdy se Betlémská Hvězda právě chystala upadnout v zapomnutí, hle, uprostřed mravní temnoty s jasnou září zasvítí víra umírajícího hříšníka, který se uchopil umírajícího Spasitele. *SBC 1124.14*

Taková víra může představovat dělníky najaté o jedenácté hodině, kteří obdrží stejnou odměnu jako ti, kteří pracovali po mnoho hodin. Zločinec prosil ve víře, v pokání, v lítosti. Prosil doopravdy, jako kdyby si plně uvědomoval, že Ježíš by ho mohl zachránit, kdyby chtěl. A v jeho hlase se objevila naděje smíšená s úzkostí, když si uvědomil, že jestli to neučiní On, bude ztracený, navěky ztracený. Svěřil svou bezmocnou, umírající duši a tělo Ježíši Kristu. – Manuscript 52, 1897 *SBC 1125.1*

44. Viz komentář EGW k Mt 27,45. *SBC 1125.2*

45. Viz komentář EGW k Mt 27,51. *SBC 1125.3*

46. Viz komentář EGW k Mt 27,50; J 19,30. *5BC 1125.4*

46-47. Viz komentář EGW k Mt 27,45-46. *5BC 1125.5*

47. Viz komentář EGW k Mt 27,54. *5BC 1125.6*

Lukáš 24.

1. Viz komentář EGW k Mk 16,1-2. *5BC 1125.7*

5-6. Viz komentář EGW k Mk 16,6. *5BC 1125.8*

13-15. (Mt 27,42; Mk 15,31). Žal, obava a údiv dohromady – Tito silní mužové byli tak naplnění žalem, že plakali, když šli po cestě. Kristovo soucitné srdce lásky vidělo jejich zármutek, který jim chtěl ulehčit. Učedníci rozmlouvali mezi sebou o událostech posledních několika dnů a žasli, jak skutečnost, že se Ježíš podvolil tak hanebné smrti, může být srovnána s jeho tvrzením, že je Synem Božím. *5BC 1125.9*

Jeden z nich trval na tom, že Ježíš nebyl žádným podvodníkem, ale že byl sám oklamán, pokud jde o jeho poslání a jeho budoucí slávu. Obávali se, že to, co Mu nepřátelé vmetli do tváře, mohlo být také pravdou – „*Jiným pomáhal, sám sobě nemůže pomoci*“. Přesto se divili, jak mohl být v takovém sebeklamu, když jim podal tak často opakované důkazy o tom, že může číst v srdci ostatních. A tyto zvláštní zprávy žen je uvrhly ještě do větší nejistoty. – 3SP 207 *5BC 1125.10*

13-31. Porozumění Bible má nejpřednější význam – Ježíš se jim nezjevil nejdříve osobně ve své pravé podobě, aby pak otevřel Písma jejich myslím, protože věděl, že budou tak radostní, že Ho opět vidí zmrtvýchvstalého, že jejich duše budou tímto pohledem uspokojeny. Nebudou pak toužit po svatých pravdách, které chtěl nesmazatelně vštípit do jejich myslí, aby je mohli předat jiným, kteří by měli dále rozšiřovat drahocenné poznání, dokud tisíce lidí nepřijmou světlo, které bylo toho dne uděleno zoufalým učedníkům, když putovali do Emauz. *5BC 1125.11*

Zůstal nepoznán tak dlouho, dokud jim nevyložil Písma a nepřivedl je k rozumné víře v jeho život, jeho charakter, jeho poslání na zemi a jeho smrt a zmrtvýchvstání. Toužil, aby se pravda pevně zakořenila v jejich myslích ne proto, že to bylo podepřeno jeho osobním svědectvím, ale protože se symbolický zákon a proroci Starého zákona shodovali s fakty jeho života a smrti, představující nepopíratelné důkazy o této pravdě. Když byl dosažen cíl jeho práce s těmito dvěma učedníky, dal se jim poznat, aby jejich radost byla plná, a pak zmizel jejich zrakům. – ST Oct. 6, 1909 *5BC 1125.12*

15-16. Ježíš vyrovnává nesnadné stezky – Tento mocný vítěz nad smrtí, který pronikl do největších hlubin lidské bídy, aby zachránil ztracený svět, vzal na sebe pokornou úlohu kráčet s dvěma učedníky do Emauz, aby je poučil a potěšil. Takto se vždy ztotožňuje se svým trpícím a zmateným lidem. Na našich nejobtížnějších a nejnamáhavějších stezkách, hle, Ježíš je s námi, aby nám vyrovnal cestu. On je tím stejným Synem člověka, se stejným soucitím a láskou, které měl předtím, než prošel hrobem a vystoupil ke svému Oci. – 3SP 212 *5BC 1125.13*

39. (Sk 1,9-11). Kristus vzal s sebou lidství – Kristus vystoupil do nebe, nesouce na sobě posvěcenou, svatou lidskou podobu. Vzal s sebou toto lidství do nebeských dvorů a bude ho nosit po věčné věky jako Ten, který vykoupil každou lidskou bytost nacházející se v Božím městě, a jako Ten, který prosil za ní před Otcem: „Aj na dlaních svých vyryl jsem tě.“ Dlaně jeho rukou nesou stopy ran, které musel snést. Když jsme zranění a pohmoždění, když nás potkávají těžkosti, které jsou těžce zvládnutelné, vzpomeňme si, kolik Kristus musel trpět pro nás. Nechť zasedneme spolu s našimi bratry v nebeských místech v Kristu. Dovolme, aby nebeské požehnání vstoupilo do našich srdcí. – RH March 9, 1905 *5BC 1125.14*

Ježíš přijal přirozenost člověka, aby mohl lidem zjevit čistou, nesobeckou lásku a naučit nás, jak se máme navzájem milovat. *5BC 1126.1*

Kristus jako člověk vystoupil do nebe. Jako člověk je Zástupcem a Ručitelem lidstva. Jako člověk žije, aby se za nás přimlouval. Připravuje příbytky pro všechny, kteří Jej milují. Jako člověk opět přijde s mocí a slávou velikou, aby vzal své děti. A to, co by nám mělo působit největší radost a vděčnost, je skutečnost, že Bůh „určil den, v němž bude spravedlivě soudit svět skrze muže, kterého k tomu ustanovil“. Tehdy můžeme být navěky ujištěni, že celý nepadlý vesmír se zajímá o ve-

liké dílo Ježíše přicházejícího na náš svět, aby vykonal dokonce i spasení člověka. – Manuscript 16, 1890 SBC 1126.2

50-51. Viz komentář EGW ke Sk 1,9-11. SBC 1126.3

*****

Jan 1.

1-3. (Př 8,22-27; Ř 9,5; Fp 2,6; Ko 1,15-17; Žd 1,8). Věčnost Kristova – Jestliže Kristus učinil všechny věci, musel existovat již před nimi. Vyřčená slova týkající se těchto věcí jsou tak přesvědčivá, že nikdo nemusí být ponechán na pochybách. Kristus byl Bohem ve své podstatě a v nejvyšším smyslu. On byl s Bohem od všech věčností. Bůh nade vším, požehnaným navěky. SBC 1126.4

Pán Ježíš Kristus, božský Syn Boha, existoval od věčnosti jako samostatná osoba, a přesto byl jedno s Otcem. Byl nepřekonatelnou slávou nebes. Byl Vůdcem nebeských bytostí, a proto přijímal zbožňující hold andělů Jemu právem náležející. Nebylo to oloupením Boha (citace Př 8,22-27). SBC 1126.5

Světlo a sláva jsou obsaženy v pravdě, že Kristus byl jedno s Otcem předtím, než byly položeny základy světa. To je to světlo svítící v temném místě a prozařující ho božskou, původní slávou. Tato pravda, nekonečně tajemná sama o sobě, vysvětluje další tajemné a jinak nevysvětlitelné pravdy, které jsou uchovávány v světle nepřístupitelném a nepochopitelném. – RH April 5, 1906 SBC 1126.6

1-3,14. (Fp 2,5-8; Ko 2,9; Žd 1,6,8; 2,14-17; viz kom. EGW k Mk 16,6). Božsko-lidský Spasitel – Apoštol chce odvrátit naši pozornost od nás samotných k Původci našeho spasení. Představuje nám jeho dvě přirozenosti – božskou a lidskou. Zde je popis jeho božské přirozenosti: „*Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný bytí Bohu.*“ On je „*bleskem jeho slávy, a obrazem jeho osoby*“. SBC 1126.7

A nyní popis jeho lidské přirozenosti: On „*byl učiněn podobný lidem: A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti*“. Dobrovolně vzal na sebe lidskou přirozenost. Bylo to jeho vlastní rozhodnutí a jeho vlastní volba. Přiděl své božství lidství. Po celou dobu byl jako Bůh, ale neprojevil se jako Bůh. Zahalil projevy božství, které se dožadovaly pocty a vyvolávaly obdiv celého Božího vesmíru. Byl Bohem, když přebýval na zemi, ale vzdal se podoby Boží, a místo ní vzal na sebe podobu a způsob člověka. Po zemi chodil jako člověk. Kvůli nám se stal chudým, abychom jeho chudobou mohli zbohatnout. Odložil svou slávu a svůj majestát. Byl Bohem, avšak po určitou dobu se slávy a Boží podoby vzdal. Přestože chodil mezi lidmi v chudobě, všude, kam přišel, rozséval požehnání a na jeho slovo legie andělů obklopovaly svého Vykupitele a vzdávaly Mu hold. Ale až na několik výjimek, chodil po zemi nepoznán a neuznán svými stvořeními. Ovzduší bylo znečištěné hříchem a prokletím, namísto písní chvály. Jeho údělem byla chudoba a ponížení. Když procházel sem a tam při svém poslání milosrdenství, aby uzdravoval nemocné, povznášel sklíčené, zřídka kdy Ho nějaký osamělý hlas nazýval požehnaným, a právě ti největší z národa Ho mýjeli s pohrdáním. SBC 1126.8

Porovnejte to s bohatstvími slávy, bohatstvími chvály, vycházejících z nesmrtelných úst milionů nádherných hlasů v Božím vesmíru zpívajících písně chvály. On se však ponížil a vzal na sebe smrtelnost. Jako člen lidské rodiny byl smrtelný, ale jako Bůh je Ježíš světu zdrojem života. Ve své božské osobě mohl vždy odolat náporu smrti a odmítnout podlehnout pod její nadvládu. Ježíš však dobrovolně položil svůj život, aby tím, že tak učinil, mohl dát život a přinést nesmrtelnost na světlo. Nesl hříchy světa, a podstoupil trest, který se jako hora valil na jeho božskou duši. Vydal svůj život jako oběť, aby člověk nemusel věčně zemřít. Zemřel, ne proto, že by musel zemřít, ale následkem jeho vlastní svobodné volby. To je pokora. Celý poklad nebes byl vylit v tom jednom daru pro zachranu padlého člověka. Vnesl do své lidské přirozenosti všechny životodárné síly, které lidské bytosti potřebují a musí přijmout. SBC 1127.1

Jaké podivuhodné spojení člověka s Bohem! Mohl pomoci své lidské přirozenosti odolávat vpádům nemoci tím, že by vlil ze své božské přirozenosti do člověka životní sílu a neslábnoucí svěžest. Ponížil se však až do přirozenosti člověka. Učinil to proto, aby se naplnilo Písmo; a tento plán

byl vložen na Syna Božího, seznámeného se všemi kroky svého ponížení, které musí podstoupit, aby vykonal smíření za hříchy odsouzeného, sténajícího světa. Jaká to byla pokora! Andělé nad tím žasli. Jazyk to nikdy nebude moci vylíčit; představivost to nemůže pochopit. Věčné slovo souhlasilo s tím, aby se stalo tělem! Bůh se stal člověkem! To bylo podivuhodné pokoření. SBC 1127.2

On však sestoupil ještě níže; člověk se musí ponížit a jako člověk snášet urážky, výčitky, hanebná obvinění a hrubé zacházení. Zdá se, že není pro něho žádného bezpečného místa na jeho vlastním území. Musel utíkat z místa na místo, aby si zachránil život. Jeden z jeho učedníků Ho zradil; a druhý z jeho nejhorlivějších následovníků Ho zapřel. Byl posmíván. Byl korunován trnovou korunou. Byl bičován. Byl přinucen nést těžký kříž. Nebyl lhostejný vůči tomuto pohrdání a potupě. On se podvolil, ale, ach! Pociťoval hořkost, jakou žádná jiná bytost nemůže cítit. Byl čistý, svatý a neposkvrněný, a přesto obviněn jako zločinec! Obdivuhodný Vykupitel sestoupil z místa nejvyššího velebení. Krok za krokem se ponížoval až do smrti – ale jaké smrti! Byla to ta nejhanebnější, nejkrutější smrt na kříži jako zločinec. Nezemřel v očích světa jako hrdina, obklopen poctami, jako muži v boji. Zemřel jako odsouzený zločinec, pověšený mezi nebem a zemí – zemřel vleklou smrtí hanby, vystaven posmívajícímu se a spílajícímu, zkaženému, naplněnému zločinem, prostopášnému davu! „*Všickni, kteříž mne vidí, posmívají se mi, pošklebují se, a hlavami potřásají.*“ (Ž 22,8) Byl počten s přestupníky, zemřel uprostřed výsměchu a jeho pokrevní příbuzní se Ho zřekli. Jeho matka spatřila jeho ponížení a On byl přinucen vidět jak meč probodl její srdce. Podstoupil kříž, opovážil se hanby. Stalo se to málo významným s ohledem na výsledky, které vypracoval nejenom ve prospěch obyvatel této maličké skvrnky světa, ale celého vesmíru, každého světa, který Bůh stvořil. SBC 1127.3

Kristus umíral jako zástupce člověka. Člověk byl zločincem pod rozsudkem smrti za přestoupení Božího zákona, jako zrádce a vzbouřenec. Zástupce člověka musí zemřít jako zločinec, protože se postavil na místě zrádců, se všemi jejich nahromaděnými hříchy na jeho božské duši. Nestačilo, že Ježíš musel zemřít, aby mohl plně uspokojit požadavky přestoupeného zákona, ale musel zemřít hanebnou smrtí. Prorok předává světu jeho slova: „*Tváři své neskrývám od pohanění a plivání.*“ (Iz 50,6) SBC 1127.4

Mohou mít lidé v pohledu na tuto skutečnost jedinou částčku pro své vyvýšení? Když sledují život, utrpení a ponížení Krista, mohou pozvednout svou pyšnou hlavu, jako kdyby nemuseli snášet žádné zkoušky, žádnou hanbu a žádné ponížení? Hovořím k následovníkům Kristovým: Pohledte na Golgotu a zrudnete hanbou při svých sebejistých představách. Celé toto ponížení Majestátu nebes bylo kvůli vinného, odsouzeného člověka. On sestupoval stále níže a níže ve svém ponížení, až dokud nebylo žádné nižší hlubiny, jež by mohl dosáhnout, aby pozvedl člověka z jeho mravního poskvrnění. Všechno to bylo kvůli vám, kteří usilujete o nadvládu – usilujete o lidskou chválu, o lidské vyvýšení; vám, kteří se nebojíte přijímat všechnu tu úctu, tu vážnost od lidských myslí, protože si myslíte, že vám to patří. Je to podobné Kristu? SBC 1127.5

„*Nechť je tedy ve vás totéž smýšlení, jaké bylo v Kristu Ježíši.*“ On zemřel, aby vykonal smíření, a stal se vzorem pro každého, kdo chce být jeho učedníkem. Vstoupí do vašich srdcí sobectví? A budou snad ti, kteří nepostavili před sebe tento vzor – Ježíše, vychvalovat vaše zásluhy? Nemáte žádné zásluhy, ledaže přijdou skrze Ježíše Krista. Budete snad pěstovat pýchu poté, co jste viděli, jak se Božství ponížilo a potom jak se Člověk snížil, až dokud nebylo žádného nižšího bodu, ke kterému by mohl sestoupit? „*Užasněte se nebesa,*“ a divte se obyvatelé země, že tak je odplaceno našemu Pánu! Jaké opovržení! Jaká bezbožnost! Jaké pokrytectví! Jaká pýcha! Jaké úsilí vynaložené k vyvýšení člověka a sebezvelebení, když Pán slávy se ponížil, byl mučen a zemřel hanebnou smrtí na kříži v náš prospěch. – RH Sept. 4, 1900 SBC 1128.1

Kristus nemohl přijít na tuto zem s tou slávou, kterou měl v nebeských dvorech. Hříšné lidské bytosti by nemohly snést tento pohled. Proto přikryl své božství rouchem lidství, ale nezbavil se svého božství. Přišel jako božsko-lidský Spasitel, aby se postavil v čele padlého lidstva a podílel se na jeho zkušenostech od dětství až do mužného věku. – RH June 15, 1905 SBC 1128.2

Kristus nevyměnil své božství za lidství; ale oděl své božství lidstvím. – RH Oct. 29, 1895 SBC 1128.3

(Kap. 14,30; L 1,31-35; 1 K 15,22,45; Žd 4,15). Buď opatrný, nadmíru opatrný, když hovoříš o Kristově lidské přirozenosti. Nepředstavuj Ho lidem jako člověka se sklony ke hříchu. On je

druhý Adam. První Adam byl stvořen jako čistá, bezhříšná bytost, bez poskvrny hříchu spočívající na něm; byl Božím obrazem. Mohl padnout a padl následkem přestoupení. Kvůli hříchu se jeho potomci rodili s vrozenými sklony k neposlušnosti. Ale Ježíš Kristus byl jednorozeným Synem Božím. Vzal na sebe lidskou přirozenost a byl pokoušen ve všech bodech tak, jak je pokoušena lidská přirozenost. Mohl zhřešit; mohl padnout, avšak ani v jednom okamžiku v Něm nebyly zlé sklony. Byl napaden pokušeními na poušti stejně tak, jako byl Adam napaden pokušeními v Edenu. 5BC 1128.4

Vyvaruj se veškerých otázek spojených s Kristovým lidstvím, které mohou být snadno nesprávně pochopeny. Pravda leží těsně vedle koleje domněnek. Při pojednávání o lidství Kristově musíte usilovně střežit každé tvrzení, aby vaše slova nebyla chápána tak, že znamenají více, než obsahují, a takto ztratíte a zatemníte jasné chápání jeho lidství spojeného s božstvím. Jeho narození bylo Božím zázrakem; protože anděl řekl: „*Hle, počneš v lůnu a porodíš syna a dáš mu jméno JEŽÍŠ. Ten bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího a Pán, náš Bůh, mu dá trůn jeho otce Davida. Bude navěky kralovat nad domem Jákobovým a jeho království nebude mít konce. Marie však řekla andělu: Jak se to stane, když dosud nepoznávám muže? Anděl jí odpověděl: Sestoupí na tebe Duch Svatý a zastíní tě moc Nejvyššího; proto také to svaté, co se z tebe narodí, bude nazýváno Syn Boží.*“ 5BC 1128.5

Tato slova nepoukazují na nějakou lidskou bytost, kromě Syna nekonečného Boha. Nikdy žádným způsobem nezanech v lidských myslích ani ten nejmenší dojem, jakoby na Kristu spočívala nějaká skvrna anebo sklon ke zkaženosti, anebo že by nějakým způsobem podlehl zkaženosti. Byl pokoušen ve všech bodech podobně jako je pokoušen člověk, přesto byl nazván „svatým“. Je to tajemství, které zůstane smrtelníkům nevysvětlitelné, že Kristus mohl být pokoušen ve všech věcech podobně jako jsme my, a přesto zůstal bez hříchu. Kristovo vtělení vždy bylo a zůstane navždy tajemstvím. To, co bylo zjeveno, je pro nás a pro naše děti, ale nechť se každý člověk vyvaruje činit Krista od základu úplně člověkem, takovým, jako jsme my, protože to není možné. Není pro nás nezbytné znát přesný čas, kdy se lidství spojilo s božstvím. Máme udržovat naše nohy na skále Kristu Ježíši, který je Bohem zjeveným v lidství. 5BC 1128.6

Pozoruj určité nebezpečí, jež tkví v přístupu k tématu zabývajícím se lidstvím Syna nekonečného Boha. On se ponížil, když viděl, že byl v způsobu nalezen jako člověk, aby mohl poznat sílu všech pokušení, jímž je vystaven člověk. 5BC 1129.1

První Adam padl; druhý Adam se pevně uchopil Boha a jeho slova za nejnepříznivějších okolností a jeho víra v Otcovu dobrotu, milosrdenství a lásku se ani na okamžik nezachvěla. Slova „*psáno jest*“ byla jeho zbraní k odolávání a ona jsou mečem Ducha, který by měl používat každý člověk. „*Již nemnoho mluvití budu s vámi; neboť jde Kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně*“ – nic, na co by mohl odpovědět pokušením. Ani při jedné příležitosti nezareagoval na jeho různorodá pokušení. Ani v jednom případě Kristus nevstoupil na satanovo území, aby mu poskytl nějakou výhodu. Satan na něm nenašel nic, co by podnítilo jeho pokušení. – Letter 8, 1895 5BC 1129.2

(Mt 27,54; 1 Tm 3,16). Ale přestože Kristova božská sláva byla na určitou dobu zastřena a zastíněna jeho přijatým lidstvím, přesto však nepřestal být Bohem, když se stal člověkem. Lidské nezaujalo místo božského, ani božské nenahradilo lidské. To je tajemství pobožnosti. Dva výrazy „lidský“ a „božský“ byly v Kristu těsně a nerozlučitelně spojeny, a přesto měly odlišný ráz. I když se Kristus sám ponížil, aby se stal člověkem, bylo božství nadále jeho vlastnictvím. Jeho božství se nemohlo ztratit, zatímco stál věrný a pravý ve své oddanosti. Obklopen starostmi, utrpením a mravním poskvrněním, pohrdán a zavržen lidem, kterému byla svěřena prorockví nebes, Ježíš přesto mohl o sobě mluvit jako o Synu člověka v nebi. Byl hotov znovu přijmout svou božskou slávu, když jeho dílo na zemi bude dokončeno. 5BC 1129.3

Když Ježíš vystoupil v době, kdy byl v lidském těle jako Syn Boží, nastaly určité události. Božství prozářilo lidstvím a posmívající se kněží a přední mužové to spatřili. Uznali Ho? Někteří uznali, že byl Kristem, ale většina těch, kdo při těchto zvláštních příležitostech byli přinuceni poznat, že byl Synem Božím, Ho nechtěli přijmout. Jejich slepota odpovídala jejich rozhodnému odporu vůči jejich přesvědčení. 5BC 1129.4

Když z Něj začala vyzařovat jeho uvnitř přebývající sláva, bylo to příliš silné, aby ji jeho čisté a dokonalé lidství mohlo zcela skrýt. Zákoníci a farizeové o Něm nemluvili s uznáním, ale jejich

ne přátelství a nenávist byla zmařena, když z Něj vyzařoval jeho majestát. Pravda, tak jak byla zastřena závojem ponížení, promlouvala ke každému srdci neklamným důkazem. To vyvolalo Kristova slova: „*Vy víte, kdo já jsem.*“ Lidé i ďáblové byli přinuceni následkem této z Něj vyzařující slávy vyznat: „*Toto je opravdu Boží Syn.*“ Takto byl zjeven Bůh a takto byl oslaven Kristus. – ST May 10, 1899 5BC 1129.5

Kristus opustil své postavení v nebeských dvorech a přišel na tuto zem, aby žil životem lidských bytostí. Přinesl tuto oběť, aby mohl ukázat, že satanova obvinění proti Bohu jsou falešná a že člověk může být poslušný zákonům Božího království. Rovný Otci, ctěn a veleben anděly, se Kristus kvůli nám ponížil a přišel na tuto zem, aby žil životem pokory a chudoby, byl mužem bolesti a obeznámen s žalem. Přesto na jeho lidství byla vytištěna pečeť božství. Přišel jako božský Učitel, aby povznesl lidské bytosti a posílil jejich fyzickou, duševní i duchovní schopnost. 5BC 1129.6

Neexistuje nikdo, kdo by mohl vysvětlit tajemství Kristova vtělení. Víme však, že přišel na tuto zemi a žil jako člověk mezi lidmi. Člověk Kristus Ježíš nebyl Pánem Všemohoucím Bohem, přesto Kristus a Otec jsou jedno. Božství nezaniklo pod bolestnými mukami Golgoty, přesto však je pravdou, že „*Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo věří v něho nezahynul, ale měl život věčný.*“ 5BC 1129.7

Všemožným způsobem se satan snažil zabránit Ježíši v rozvoji dokonalého dětství, dokonalého mužství, svaté služby a bezúhonné oběti. Byl však poražen. Nepodařilo se mu svést Ježíše k hříchu. Nemohl ho odradit nebo odvést od díla, které přišel na tuto zemi vykonat. Od pouště až po Golgotu na Něj narážela bouře satanova hněvu, ale čím nemilosrdněji dopadala, tím pevněji se Syn Boží držel ruky svého Otce a postupoval vpřed na krvi zborcené cestě. – Manuscript 140, 1903 5BC 1130.1

Když Ježíš přijal lidskou přirozenost a stal se v způsobu jako člověk, obdržel celý lidský organismus. Jeho potřeby byly potřebami člověka. Měl tělesné potřeby, které musely být uspokojovány, tělesnou únavu, které muselo být ulehčeno. Modlitbami vysílanými ke svému Otci byl posilován k povinnostem a zkouškám. – Letter 32, 1899 5BC 1130.2

4. (kap. 10,18; 17,3). Kristův život byl nevypůjčený – „*V něm byl život a ten život byl světlo lidí.*“ Zde není řeč o fyzickém životě, ale o věčném životě. O životě, který je výlučně Božím vlastnictvím. Slovo, které bylo u Boha a které bylo Bohem, vlastnilo tento život. Fyzický život je něčím, co dostal každý jednotlivec. Není věčný nebo nesmrtelný, protože Bůh, Dárce života si ho opět vezme. Člověk nemá žádnou moc nad svým životem. Avšak Kristův život byl nevypůjčený. Nikdo Mu tento život nemůže vzít. On řekl: „*Já ho pokládám sám od sebe.*“ V něm byl život, původní, nevypůjčený, neodvozený. Tento život není vrozený člověku. Může ho obdržet pouze skrze Krista. Nemůže si ho zasloužit; bude mu dán jako bezplatný dar, jestliže bude věřit v Krista jako ve svého osobního Spasitele. „*A toto je ten věčný život, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.*“ (J 17,3) To je ten otevřený zdroj života pro svět. – ST Feb. 13, 1912 5BC 1130.3

12-13. Viz komentář k 2 K 5,17. 5BC 1130.4

**14. (Fp 2,6-8; Ko 1,26-27; 2,9; Žd 1,3; 2,14-18; viz kom. EGW k L 2,40.52). Vtělení nepro-
niknutelné tajemství** – Když přemýšlíme o Kristově vtělení do lidství, stojíme bezradní před nevysvětlitelným tajemstvím, jež lidská mysl nemůže pochopit. Čím více o tom přemýšlíme, tím více nás to naplňuje úžasem. Jaký hluboký kontrast je mezi božstvím Krista a bezmocným dítětem ležícím v betlémských jeslích? Jak můžeme změřit vzdálenost mezi mocným Bohem a bezmocným dítětem? A přesto Stvořitel světa, v Němž byla plnost božství tělesně, byl zjeven v bezmocném nemluvnátku v jeslích. Daleko vyšší než kterýkoli z andělů, roven Otci v důstojnosti a slávě, a přesto oděn do roucha lidství! Božství a lidství bylo tajuplně spojeno a člověk a Bůh se stali jedno. V tomto spojení nacházíme naději pro náš padlý lidský rod. Když hledíme na Krista v jeho lidství, hledíme vlastně na Boha, a v Něm vidíme jeho odlesk a obraz jeho osoby. – ST July 30, 1896 5BC 1130.5

(Žd 2,14; 3,3). Podivuhodná Boží blahosklonnost – Učení o Kristově vtělení do lidského těla je tajemstvím „*skrytým od věků a národů*“ (Ko 1,26). Je to veliké a hluboké tajemství pobožnosti. „*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*“ (J 1,14) Kristus vzal na sebe lidskou přirozenost, přirozenost, která je nižší než jeho nebeská přirozenost. Nic tak nezjevuje podivuhodnou Boží blahosklonnost jako právě toto. ... 5BC 1130.6

Kristus nepředstíral, že přijal lidskou přirozenost; On ji opravdu přijal. Skutečně měl lidskou přirozenost. „*Poněvadž tedy děti účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich.*“ Byl synem Marie; byl ze semene Davidova, podle lidského původu je nazván člověkem, dokonce člověkem Kristem Ježíšem. „*Tento člověk,*“ píše Pavel, „*je ovšem hoden větší slávy než Mojžíš, tak jako má větší čest stavitel nežli sám dům.*“ ... – RH April 5, 1906 5BC 1130.7

(Viz kom. EGW k Ř 5,12-19; 1 Tm 2,5; Žd 1,1-3). Ježíšovy lidské vlastnosti – Ježíš byl Veli-
litelem nebes, jediným rovným Bohu, a přesto se snížil a odložil svou královskou korunu, své krá-
lovské roucho a oděl své božství lidstvím. Vtělení Krista do lidského těla je tajemstvím. Mohl přijít
na zem jako bytost mimořádného zjevu, nepodobný synům lidským. Jeho tvář mohla zářit slávou a
jeho postava mohla mít nevšední půvab. Mohl představit takový zjev, který by diváka okouznil; ne-
bylo by to však v souladu s plánem vymyšleným v Božích dvorech. Měl mít vlastnosti lidské rodiny
a židovského rodu. V každém ohledu měl Syn Boží mít ty stejné rysy, jaké mají ostatní lidské by-
tosti. Neměl se vyznačovat krásou postavy, jež by Jej učinila odlišným mezi lidmi. Neměl projevit
žádný skvělý půvab, kterým by upoutal pozornost na sebe. Přišel jako zástupce lidské rodiny před
nebem i zemí. Měl být zástupcem a ručitelem člověka. Měl žít životem člověka tak, aby popřel
tvrzení, které satan rozšiřoval, že lidstvo je jeho věčným vlastnictvím a že ani Bůh sám nemůže
člověka vyrvat z jeho nepřátelských rukou. – ST July 30, 1897 5BC 1130.8

Zahalená Kristova sláva – Kdyby Kristus přišel ve své božské podobě, lidstvo by nemohlo
snést tento pohled. Tento kontrast by byl příliš bolestný a sláva příliš ohromující. Lidstvo by
nemohlo snést ani přítomnost jednoho čistého a zářícího anděla od jeho slávy; proto Kristus nevzal
na sebe přirozenost andělů. Přišel v podobnosti člověka. 5BC 1131.1

Jen třicet let dokázal celý svět snášet svého Vykupitele. Po třicet let přebýval na světě zcela za-
tvrzelém a zkaženém hříchem a vykonal dílo, které nikdo jiný předtím nevykonával, ani nikdy nebude
schopen vykonat. – ST Feb. 15, 1899 5BC 1131.2

**(Gn 3,15; Mt 8,17; 2 K 5,21; Žd 4,15; 1 Pt 1,19). Dokonalá bezhříšnost Kristovy lidské
přirozenosti** – Tím, že vzal na sebe lidskou přirozenost v jejím padlém stavu, se Kristus ani v nej-
menším nepodílel na jejich hříších. Podléhal nemocem a slabostem, jež obklopují člověka, „*aby se
naplnilo to, co bylo řečeno skrze proroka Izaiáše, řkoucího: On vzal na sebe naše slabosti a nemoci
naše nesl*“. Měl soucit s našimi slabostmi a byl pokoušen ve všem podobně jako my. A přesto „*ne-
poznal hřích*“. Byl Beránkem „*nevinným a neposkrvněným*“. Kdyby satan svedl Krista do hříchu i
v tom nejmenším stupni, byl by rozdrtil Spasitelovu hlavu. Ve skutečnosti se však dotkl pouze jeho
paty. Kdyby se dotkl Kristovy hlavy, naděje lidstva by zhynula. Boží hněv by dopadl na Krista tak,
jako dopadl na Adama. Kristus i církve by byli bez naděje. 5BC 1131.3

Neměli bychom mít žádné pochybnosti, pokud se jedná o dokonalou bezhříšnost lidské přiro-
zenosti Krista. Naše víra musí být rozumnou vírou vzhlízející k Ježíši v dokonalé důvěře, v plné a
neochvějné víře v usmiřující oběť. – ST June 9, 1898 5BC 1131.4

16. Viz komentář ke Ko 2,9-10. 5BC 1131.5

18. Zjevení Otce – Tak, jako je řeč vyjádřením myšlenky, tak je Kristus vyjádřením nevidi-
telného Otce. Je zjevením Otce a je nazván Slovem Božím. Bůh poslal svého Syna na tento svět,
své božství přioděl lidstvím, aby člověk mohl nést obraz neviditelného Boha. Zjevil ve svém Slově
svůj charakter, svou moc a majestát, svou přirozenost i Boží vlastnosti. Božství prozářilo lidstvím v
zjemňujícím, podmaňujícím světle. Byl ztělesněním Božího zákona, který je opisem jeho charakte-
ru. – Manuscript 77, 1899 5BC 1131.6

19-23. Viz komentář k L 1,76-77. 5BC 1131.7

26-27. Viz komentář k L 3,15-16. 5BC 1131.8

29. (Lv 14,4-8; Zj 7,14; viz kom. EGW k J 12,32). Čas praní a žehlení – Pamatujte, že ta-
kovými, jakými jste ve vaší rodině, takovými budete i v církvi. Tak jako jednáte s vašimi dětmi, tak
budete jednat i s Kristem. Jestliže pěstujete ducha nepodobného Kristu, zneuctíváte Boha. ... Posta-
vení nedělá člověka. Kristus přebývajícím uvnitř činí člověka hodným přijetí koruny života, která ne-
zvadne. ... 5BC 1131.9

To je čas našeho praní a žehlení – čas, v němž máme očistit naše roucho charakteru v krvi Beránka. Jan říká: „*Aj Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.*“ ... Dovolíme Mu, aby je odstranil? Necháme se zbavit svých hříchů? – GCB April 6, 1903, p.89 5BC 1131.10

32-33. Viz komentář k Mt 3,13-17. 5BC 1131.11

Jan 2.

1-2. (Mt 4,1-11; L 2,51; 4,1-13). Mezi pokušením Krista a svatbou v Káni – V Káni Galilejské se měla konat svatba. Hosté byli příbuznými Josefa a Marie. Kristus věděl o tomto rodinném setkání, že se tam sejde mnoho vlivných osob, proto se spolu se svými nově ustanovenými učedníky odebral do Kány. Jakmile bylo známo, že Ježíš má přijít na toto místo, bylo Mu i jeho přátelům posláno zvláštní pozvání. Protože to bylo jeho záměrem, poctil tuto slavnost svou přítomností. 5BC 1132.1

Již dost dlouhý čas byl odloučen od své matky. Během této doby byl pokřtěn Janem a podstoupil pokušení na poušti. K Marii se dostaly zvěsti o jejím synu a jeho utrpeních. Jan, jeden z nových učedníků, hledal Krista a našel Ho v jeho ponížení, vyhublého a nesoucího známky velké fyzické i duševní úzkosti. Ježíš nechtěl, aby byl Jan svědkem jeho ponížení, a proto ho něžně avšak rozhodně odeslal pryč ze své přítomnosti. Chtěl být sám; žádné lidské oko nemělo spatřit jeho muka, žádné lidské srdce nemělo projevit soucit s jeho utrpením. 5BC 1132.2

Tento učedník vyhledal Marii v jejím domově a vyprávěl jí o okolnostech tohoto setkání s Ježíšem, stejně jako i o událostech jeho křtu, kdy zazněl Boží hlas, který uznal, že je jeho Synem, a prorok Jan poukázal na Krista, a řekl: „*Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.*“ Po třicet let tato žena shromažďovala důkazy, že Ježíš je Synem Božím, zaslíbeným Spasitelem světa. Josef byl mrtev a ona neměla nikoho, komu by mohla svěřit uchované myšlenky ve svém srdci. Kolísala mezi nadějí a zmatenými pochybnostmi, ale stále pociťovala víceméně určitou jistotu, že její Syn je skutečně tím Jediným Zaslíbeným. – 2SP 99-100 5BC 1132.3

19. Viz komentář k Mk 16,6. 5BC 1132.4

Jan 3.

3-7. Viz komentář EGW k Ez 36,25-26. 5BC 1132.5

5-8. Viz komentář EGW k 2 K 5,17. 5BC 1132.6

14-15. Viz komentář EGW ke kap. 12,32. 5BC 1132.7

14-17. (kap. 1,29; Ga 6,14; Žd 2,14). Účinnost kříže – Kristova smrt na kříži zpečetila zničení toho, který má vládu nad smrtí a jenž byl původcem hříchu. Když satan bude zničen, nebude již žádného svádění ke zlu; již nikdy nebude muset být opakováno smíření a nebude existovat žádné nebezpečí další vzpoury v Božím vesmíru. To, co jediné může účinně zadržet hřích na tomto světě temnoty, bude zabraňovat vzniku hříchu v nebi. Význam Kristovy smrti poznají svatí i andělé. Padlí lidé by nemohli mít domov v Božím ráji bez Beránka zabitého od založení světa. Neměli bychom pak vyvyšovat Kristův kříž? Andělé přisuzují čest a slávu Kristu, protože ani oni by neměli jistotu, kdyby nespatriili utrpení Syna Božího. Je to díky účinnosti kříže, že andělé v nebi jsou chráněni před odpadnutím. Bez kříže by nebyli více bezpečnějšími před zlem než byli andělé před pádem satana. Dokonalost andělů v nebi selhala. Dokonalost člověka selhala v Edenu, v ráji blaženosti. Všichni, kteří chtějí mít bezpečí na zemi i v nebi, musí hledět na Beránka Božího. 5BC 1132.8

Plán spasení, který zjevil spravedlnost a Boží lásku, poskytuje věčnou ochranu před selháním stejně tak v nepadlých světech, jako i u těch, kteří budou vykoupeni krví Beránka. Naší jedinou nadějí je dokonalá důvěra v krev Toho, který může navždy spasit všechny, kteří skrze Něj přicházejí k Bohu. Kristova smrt na kříži Golgoty je naší jedinou nadějí na tomto světě a bude tématem našeho uvažování ve světě příštím. Ó, jak nechápeme cenu smíření! Kdybychom ji chápali, více bychom o ní hovořili. Boží dar v jeho milovaném Synu byl výrazem nepochopitelné lásky. Bylo to něco vrcholného, co Bůh mohl učinit, aby obhájil čest svého zákona a přitom zachránil přestupníka. Proč by člověk neměl studovat téma spasení? Je to největší téma, který může zaměstnat lidskou mysl.

Kdyby lidé přemýšleli o Kristově lásce projevené v kříži, jejich víra by zesílila, přivlastnili by si zásluhu jeho prolité krve a byli by očistěni a zachráněni od hříchu. – ST Dec. 30, 1889 *SBC 1132.9*

(1 K 2,2; Ko 1,20). Světlo z kříže – Bez kříže by člověk nemohl mít žádné spojení s Otcem. V kříži je všechna naše naděje. V pohledu na něho křesťan může jít vpřed jako vítěz; protože z něho vyzařuje světlo Spasitelovy lásky. Když hříšník dosahuje kříže a vzhlíží k Tomu, jenž zemřel, aby ho spasil, může se radovat plnou radostí, neboť jeho hříchy jsou mu odpuštěny. Když klečí pod křížem, dosahuje nejvyššího místa, jehož člověk může dosáhnout. Světlo poznání Boží slávy je zjeveno ve tváři Ježíše Krista a jsou vyřčena slova odpuštění: Žijte, ach žijte, vy vinní hříšníci. Vaše lítost je přijatá, protože já jsem přinesl výkupné. *SBC 1133.1*

Skrze kříž poznáváme, že náš nebeský Otec nás miluje nekonečnou a věčnou láskou a přitahuje nás k sobě větším soucitem než matka své umíněné dítě. Můžeme se pak divit, že Pavel zvolal: „*Ale ode mne odstup to, ať abych se v čem chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista?*“ Je také naší výsadou chlubit se křížem Golgoty, naší výsadou odevzdat se cele Tomu, jenž dal sebe za nás. Tehdy, když světlo lásky bude vyzařovat z jeho tváře na naši tvář, vyjdeme, abychom ho odráželi na ty, kteří jsou v temnotě. – RH April 29, 1902 *SBC 1133.2*

Láska je silnější než smrt – Ježíš umístil kříž na úrovni se světlem přicházejícím z nebe, protože zde by se měl zastavit každý lidský zrak. Kříž se nachází v bezprostřední úrovni se světlem vyzařujícím z Boží tváře tak, aby lidé pohledem na kříž mohli vidět a poznat Boha a Ježíše Krista, kterého On poslal. Pohledem na Boha vidíme Toho, který vylil svou duši až na smrt. Pohledem na kříž se rozšiřuje náš pohled na Boha a poznáváme jeho nenávist k hříchu. Zatímco však spatřujeme v kříži Božím nenávist k hříchu, vidíme také jeho lásku k hříšníkům, která je silnější než smrt. Pro svět je kříž nevyvratitelným důkazem, že Bůh je pravda, světlo a láska. – ST March 7, 1895 *SBC 1133.3*

16. Věda vykoupení – Plán vykoupení daleko převyšuje chápání lidské mysle. Velká blahosklonnost z Boží strany je tajemstvím, které je mimo naše chápání. Velikost toho plánu nemůže být nikdy plně pochopena, aniž mohla nekonečná Moudrost vymyslet plán, který by ho převýšil. Tento plán mohl být úspěšným pouze tehdy, když se božství přioděje lidstvím, když se Kristus stane člověkem, a zakusí hněv, který vyvolal hřích následkem přestoupení Božího zákona. Skrze tento plán, velký a strašný, Bůh může zůstat spravedlivým, a přesto ospravedlnit všechny, kteří věří v Ježíše a přijímají Ho za svého osobního Spasitele. To je nebeská věda o vykoupení, o záchraně člověka od věčné záhuby a může být uskutečněna pouze skrze vtělení Syna Božího do člověka, skrze jeho vítězství nad hříchem a smrtí, a ve snaze pochopit tento plán jsou všechny smrtelné bytosti bezradné. – Letter 43, 1895 *SBC 1133.4*

(Gn 9,13-17; Zj 4,3). Duha zjevuje Kristovu spravedlnost, milosrdenství a soud – V duze obklopující trůn je věčné svědectví, že „*Bůh tak miloval svět, že svého jednorozeného Syna dal, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul...*“. Kdykoliv je zákon představován lidem, nechť učitel pravdy poukáže na trůn obklopený duhou zaslíbení, představující spravedlnost Kristovu. Slávou zákona je Kristus. On přišel zvelebit a oslavit zákon. Jasně zjevil, že milosrdenství a pokoj se setkaly spolu v Kristu a spravedlnost a pravda se navzájem objaly. ... *SBC 1133.5*

Tak jako duha je vytvořena na oblaku spojením slunečních paprsků a deště, tak i duha obklopující trůn představuje spojenou moc milosrdenství a spravedlnosti. Není to pouze spravedlnost, která má být udržována, protože ona by zastínila slávu duhy zaslíbení obklopující trůn; tehdy by lidé viděli pouze trest zákona. Kdyby nebylo žádné spravedlnosti a žádného trestu, nebylo by žádné stálosti v Boží vládě. Je to spojení soudu a milosrdenství, jež činí spasení úplným a dokonalým. Je to právě spojení těchto dvou, které způsobuje, že když se díváme na Vykupitele světa a zákon Hospodínův, musíme zvolat: „*Dobrotivost tvá mne zvelebila.*“ (Žd 18,36) – RH Dec. 13, 1892 *SBC 1133.6*

Jan 4.

14. Neprahnout po světě – „*Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežízní by na věky*“ – nikdy toužit po světských přednostech a lákadlech – „*ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody, prýstící se k životu věčnému*“. – Letter 5, 1900 *SBC 1134.1*

Být potrubím – Musíte usilovat o to, abyste měli uvnitř přebývajícího Spasitele, který vám bude studnicí vody prýstící k věčnému životu. Tato voda života vycházející ze srdce bude stále svlažovat srdce ostatních. – Manuscript 69, 1912 5BC 1134.2

Zjevení milosti – Voda, o které se zmínil Kristus, byla zjevením jeho milosti v jeho slově. Jeho duch, jeho učení, je jako uspokojující pramen pro každou duši. ... V Kristu je plnost radosti navěky. ... Kristova milostivá přítomnost v jeho slově stále promlouvá k duši, představující Její jako pramen živé vody uhasující žízeň. Je naší výsadou mít živého, stále věrného Spasitele. On je v nás všтіpeným zdrojem duchovní moci a jeho vliv bude vyplývat z našich slov a činů, občerstvující všechny, kteří se nacházejí v dosahu našeho vlivu, vyvolávající v nich touhy i žádosti po síle a čistotě, svatosti a pokoji a po té radosti, která nepůsobí zármutek. To je výsledkem uvnitř přebývajícího Spasitele. – Letter 73, 1897 5BC 1134.3

35. Kristus je nade všemi předsudky – (Citace J 4,35). Zde Kristus poukazuje na pole evangelia, na práci křesťanství mezi chudými, opovrhovanými Samaritány. Jeho ruka je vztažena, aby je shromáždila do obilnice, protože byli připraveni pro žně. 5BC 1134.4

Spasitel stál nad všemi předsudky národa nebo lidí; byl ochotný rozšířit požehnání a výsady Židů na všechny, kteří přijmou světlo, které přinesl na tento svět. Způsobilo Mu to obrovskou radost, když viděl třeba jen jednu duši dosahující k Němu z hloubi duchovní slepoty. To, co Ježíš skryl před Židy a přikázal svým učedníkům, aby udržovali v tajemství, bylo jasně zjeveno tážající se ženě Samaritance. Protože Ten, který zná všechny věci, si povšiml, že ona může správně použít své znalosti a být prostředkem vedoucím jiné k pravé víře. – 2SP 147 5BC 1134.5

Jan 5.

17. Viz komentář ke Sk 17,28. 5BC 1134.6

22. (viz kom. EGW. k 2 K 5,10). Kristus ustanoven za soudce – Otec svěřil svému Synu všechn soud. Kristus vyslovuje odměnu za věrnost. „*Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všecken soud dal Synu. ... A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest.*“ Kristus přijal lidství a na této zemi žil čistým a posvěceným životem. Z této příčiny byl ustanoven za soudce. Ten, jenž zaujímá postavení soudce, je Bohem zjeveným v těle. – RH June 18, 1901 5BC 1134.7

Jedině On je soudce – Kristu byl svěřen všechn soud, protože On je Synem člověka. Nic neunikne jeho pozornosti. Jakkoli může být vysoké postavení a velká moc duchovních odpadlíků, Ten vyšší a větší nesl hřích celého světa. On je nekonečný v spravedlnosti, v dobrotě a v pravdě. On má moc odolat knížactvům a mocnostem a duchovním zlostem vysoko. Ozbrojený a vystrojený jako Vůdce Hospodinova vojska, stojí v čele obrany svého lidu. Jeho spravedlnost přikrývá všechny, kteří Ho milují a věří Mu. Jako velitel vojska vede nebeské zástupy, aby stály jako ohnivá zeď okolo jeho lidu. Jedině On je soudcem jejich spravedlnosti, protože je stvořil a vykoupil je za nekonečnou cenu. On se postará o to, aby poslušnost vůči Božím přikázáním byla odměněna a aby přestupníci obdrželi odplatu podle svých skutků. – Letter 19, 1901 5BC 1134.8

28-29. Viz komentář k Mt 28,2-4. 5BC 1134.9

39. (Zj 22,2). Písmo svědčí o Kristu – Ve Slově Božím je Spasitel zjeven v celé své kráse a nádheře. Každá duše najde v Bibli povzbuzení a útěchu, která je plná zaslíbení, která Bůh chce splnit těm, jenž vstoupí s Ním do pravého vztahu. Zvláště nemocní mají být potěšeni slyšením Slova; protože tím, že jim Bůh dal Písmo, dal lidstvu listí ze stromu života, sloužící ke zdraví národů. Jak může někdo, kdo čte Písmo nebo který je slyšel číst, ztratit svůj zájem o nebeské věci a najít potěšení v zábavách a okouzleních světa? – Manuscript 105, 1901 5BC 1134.10

40. Viz komentář ke kap. 15,22. 5BC 1135.1

Jan 6.

35. Z nebe poslaný Učitel – „*Já jsem chléb života*“, Původce, Živitel a Udržovatel věčného, duchovního života. V třiceti pěti verších šesté kapitoly Jana Kristus představuje sebe samého v

podobnosti nebeského chleba. Jíst jeho tělo a pít jeho krev znamená Ho přijmout jako z nebe poslaného Učitele. Víra v Něho je nezbytná pro duchovní život. Ti, kdo se kochají v jeho Slově, nebudou nikdy hladovět a žíznit, ani nebudou toužit po nějakém vyšším nebo vznešenějším blahu. – Manuscript 81, 1906 5BC 1135.2

53-57. Jezení a pití představuje naši příbuznost ke Kristu – Kristus vysvětlil význam svých slov tak jasně, že nikdo zde nemusí bloudit. Jeho výpověď týkající se jezení těla a pití krve Syna Božího mají mít duchovní význam. Jíme Kristovo tělo a pijeme jeho krev, když se Ho vírou chopíme jako našeho Spasitele. 5BC 1135.3

Kristus použil tento symbol jezení a pití, aby představil příbuznost k Němu, kterou musí mít všichni, kteří chtějí být nakonec spolu s Ním účastníky jeho slávy. Časný pokrm, který jíme, je vstřebáván, dává sílu a pevnost tělu. Podobným způsobem, když věříme a přijímáme slova Pána Ježíše, stávají se součástí našeho duchovního života, přinášejíc světlo a pokoj, naději, radost a posílení duši tak, jako tělesný pokrm posiluje tělo. – Manuscript 33, 1911 5BC 1135.4

(Zj 22,2). Praktické použití – Nestačí jen, abychom znali a dbali slov Písma svatého. Musíme proniknout do jejich porozumění, studující je horlivě, a tak vlastně jíme tělo a pijeme krev Syna Božího. Tehdy křesťané budou moci zjevit míru, pro kterou to konají, zdravostí svého duchovního charakteru. Musíme znát praktické uplatnění Slova v budování našeho osobního charakteru. Máme být svatým chrámem, ve kterém Bůh může přebývat, procházet se a působit. Nikdy se nesmíme snažit vyvyšovat nad služebníky, které Bůh vyvolil, aby konali jeho dílo a uctívali jeho svaté jméno. „*Všichni jste bratři.*“ Vztahujeme toto slovo sami na sebe, porovnávající písmo s písmem. 5BC 1135.5

V našem každodenním životě, jak před našimi bratry, tak i před světem, máme být živými tlumočníky Písma svatého, konající čest Kristu zjevením jeho tichosti a pokory srdce. Kristova naučení mají být pro nás jako listí ze stromu života. Když jíme a trávíme chléb života, zjevujeme vyvážený charakter. Naší jednotou, pokládáním druhých za přednější než sami sebe, přinášíme světu živé svědectví o moci pravdy. ... 5BC 1135.6

Když se lidé bezvýhradně odevzdají Bohu tím, že budou jíst chléb života a pít vodu spasení, budou dorůstat v Kristu. Jejich charakter se skládá z toho, čím se živí mysl. Skrze Slovo života, které přijímají a jsou mu poslušni, se stávají účastníky Božské přirozenosti. Tehdy celá jejich služba je konána podle božské podobnosti a je vyvýšen Kristus, a ne člověk. – Letter 64, 1900 5BC 1135.7

53-57, 63. Jezení ze stromu života – „*Každý, kdo jí mé tělo, a pije mou krev,*“ říká Kristus, „*má věčný život; a já jej vzkřísím v nejposlednější den. Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm. Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne. ... Duch jest, kterýž obživuje, těloť nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou.*“ Toto je jezení ovoce ze stromu života. – Manuscript 112, 1898 5BC 1135.8

63. Viz komentář EGW k Gn 3,24. 5BC 1135.9

Jan 7.

1-5. Příbuzní matně porozuměli Kristovu poslání – (Citace J 7,1-5). Zde uvedení bratři byli Josefovými syny a jejich slova byla vyřčena s ironií. Pro Krista to bylo velmi bolestné, že jeho nejbližší příbuzní měli tak matně porozumění jeho poslání a pěstovali myšlenky vnuknuté jeho nepřáteli. Spasitel však neodpověděl na tento výsměch slovy podobného charakteru. Měl soucit s duchovní neznalostí svých bratrů a toužil jim dát jasné porozumění svého poslání. – Manuscript 33, 1911 5BC 1135.10

1-53. Viz komentář EGW k Ex 23,16. 5BC 1136.1

16. Osvobození od bludů – „*Ježíš jim odpověděl a řekl: Mé učení není mé, ale Toho, který mě poslal.*“ Má slova jsou v dokonalém souladu s Písmy Starého zákona a se zákonem vyhlášeným na Sinaji. Nehlásám žádné nové učení. Představuji staré pravdy oproštěné od nánosů bludu a vložené do nového rámce. – Manuscript 33, 1911 5BC 1136.2

41,50-52. Kněží a přední mužové byli oklamáni – (Citace J 7,51). Naučení, které Kristus dal Nikodémovi, nebylo marné. V jeho mysli se utvrdilo přesvědčení a ve svém srdci přijal Ježíše. Od doby svého rozhovoru se Spasitelem začal horlivě zkoumat Písma Starého zákona a uviděl pravdu vloženou do pravého rámce evangelia. *5BC 1136.3*

Otázka, kterou položil, byla moudrá a byla by přijata těmi, kteří zasedali v radě, kdyby nebyli oklamáni nepřítelem. Byli však tak naplněni předsudky, že žádný důkaz ve prospěch Ježíše z Nazaretu, jakkoli přesvědčivý mohl být, neměl pro ně žádný význam. Odpověď, kterou obdržel Nikodém, zněla: „*Jsi snad i ty z Galileje? Zkoumej a viz, že z Galileje žádný prorok nepovstal!*“ *5BC 1136.4*

Kněží a přední mužové byli oklamáni tak, jak satan chtěl, aby věřili, že Kristus nepříjde z Galileje. Někteří, kteří věděli, že se narodil v Betlémě, mlčeli, aby klam nebyl zbaven své moci. – Manuscript 33, 1911 *5BC 1136.5*

Jan 8.

31-38. Někteří jsou pod satanovou výchovou – (Citace J 8,31-37). Jaká je zde vyřčena krutá pravda. Jak mnozí se chlubí, že nejsou v otroctví někoho druhého, zatímco však jsou vazaly nejkruťšího ze všech tyranů. Sami sebe umístili pod satanův výcvik a zacházejí s Božím lidem, jak jim přikazuje on. Jak mnoho je takových, kteří slyší slovo pravdy, ale nenávidí poselství i posla, protože pravda narušuje jejich klamné praktiky! *5BC 1136.6*

Kristus pokračoval: „*Já mluvím o tom, co jsem viděl u svého Otce; vy pak také děláte, co jste viděli u svého otce.*“ V těchto slovech jsou představeny dvě skupiny lidí – děti světla, které jsou poslušné pravdě, a děti temnoty, které zavrhnou pravdu. – Manuscript 136, 1899 *5BC 1136.7*

44. (viz kom. EGW k Gn 2,17; Mal 4,1). Satanovo mistrovské dílo – Síly mocností temnoty se spojí s lidskými pomocníky, kteří se dostali pod nadvládu satana, a budou se opakovat stejné scény, které se odehrály při soudu, zavržení a ukřižování Krista. Lidé tím, že se poddají satanským vlivům, se změní v demony, a ti kteří byli stvořeni k Božímu obrazu, kteří byli určeni k tomu, aby ctili a velebili svého Stvořitele, se stanou doupětem draků a satan v odpadlém lidstvu spatří své mistrovské dílo zla – lidi, kteří odrážejí jeho vlastní obraz. – Manuscript 39, 1894 *5BC 1136.8*

Ďábelské písně – Když je z Kristových řad uchváčena jedna duše, tehdy satanova synagoga zpívá v pekelném triumfu. – Letter 12,a, 1893 *5BC 1136.9*

Jan 10.

2-5. Viz komentář EGW k Mt 24,23-24. *5BC 1136.10*

4. Viz komentář EGW k 2 K 11,14. *5BC 1136.11*

17-18. (Iz 6,8; Fp 2,6-8; viz kom. EGW k Mk 16,6). Kristus Ručitelem člověka – Nikdo z andělů se nemohl stát ručitelem lidského pokolení: jejich život totiž patří Bohu, a proto se ho nemohou vzdát. Všichni andělé nosí jeho poslušnosti. Jsou ustanovenými posly Toho, jenž je velitelem celého nebe. Avšak Kristus je rovný Bohu, nekonečný a všemohoucí. On mohl zaplatit výkupné za vysvobození člověka. On je věčným samostatně existujícím Synem, na kterého nemělo být vloženo žádné jeho; a když se Ho Bůh zeptal: „*Koho pošlu?*“ mohl odpovědět: „*Aj, já, pošli mne.*“ Mohl se zavázat, že se stane ručitelem člověka, protože mohl říci to, co nemohl říct nejvyšší anděl: Mám moc nad svým vlastním životem, „*moc položit ho, a ... moc zase ho vzít zpět.*“ – YI June 21, 1900 *5BC 1136.12*

18. Viz komentář EGW ke kap. 1,4; 20,17. *5BC 1136.13*

Jan 11.

50-51. (kap. 18,14). Kaifáš prorokoval nevědomky – (Citace J 11,50-51). Tato slova byla pronesena tím, kdo neznal jejich význam. Ztratil smysl posvátnosti obětí a obětních darů. Avšak je-

ho slova znamenala víc, než si on anebo ti, kteří byli s ním spojeni, uvědomovali. Těmito slovy podal svědectví, že nastal čas, aby Áronovo kněžství navždy skončilo. Odsoudil Toho, který byl symbolizován v každé přinesené oběti, Toho, jehož smrtí skončí potřeba symbolů a stínů. Nevědomky oznámil, že Kristus právě naplnil to, kvůli čemu byl ustanoven systém obětí a obětních darů. – RH June 12, 1900 5BC 1137.1

Jan 12.

1-8. Viz komentář EGW k Mt 26,6-13. 5BC 1137.2

3. (Mt 26,6-13; Mk 14,3-9). Láska a schopnosti spojeny – Čistá, posvěcená láska, vyjádřena v Kristově životním díle, je jako svatá vůně. Jako otevřená láhev parfému naplňuje celý dům vůní. Výmluvnost, důkladná znalost pravdy, vnější zbožnost, ušlechtilé schopnosti, pokud jsou spojené s posvěcenou, pokornou láskou, se stanou tak voňavé jako otevřené voňavé masti. Avšak samotné dary, schopnosti a nejvybranější vlohy nemohou nahradit lásku (Citace 1 K 13,1-3). – Manuscript 22, 1897 5BC 1137.3

12-15,19. Zástupy velebí Krista – Chrámoví hodnostáři oněměli úžasem. Kde je nyní vychloubavá moc kněží a předních mužů nad lidem?! Úřady oznámily, že kdokoli uzná Ježíše za Krista, bude vyloučen ze synagogy a bude zbaven jejích svatých výsad. Přesto jsou zde nadšené zástupy volající hlasitě Hosana Synu Davidovu, a líčící všechny tituly dané mu proroky. Stejně tak dobře by se mohli kněží a přední mužové pokusit připravit zemi o jasnou tvář slunce, aby uzavřeli svět před paprsky slávy Slunce spravedlnosti. Přes všechn odpor bylo Kristovo království lidmi uznáno. 5BC 1137.4

Když kněží a přední mužové znovu získali své hlasy, začali mezi sebou šeptat: „Vidíte, že nic nezmůžete. Hle, celý svět jde za ním!“ Brzy však setřásli ze sebe ochromující účinek tohoto podivného projevu, jehož byli svědky a pokoušeli se zastrašit zástup, pohružkami, že si budou na ně stěžovat občanským úřadům za vyvolání vzpoury. – 3SP 14-15 5BC 1137.5

32. (kap. 1, 29; 3,14-15; viz kom. EGW ke Ga 6,14). Žádný odpočinek pro některé – Nikdy předtím nebylo takové všeobecné známosti o Ježíši jako tehdy, když visel na kříži. On byl vyvýšen od země, aby přitáhl všechny k sobě. Do srdcí mnohých, kteří se dívali na scénu ukřižování, zazářilo světlo pravdy. Provolali by s Janem: „*Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.*“ To byli ti, kteří si nikdy neodpočinuli, kteří hledali v Písmu svatém a porovnávali větu s větou, dokud nepochopili význam Kristova poslání. Zjistili, že hojné odpuštění bylo zajištěno Tím, jehož něžné milosrdenství objalo celý svět. Četli proroctví týkající se Krista a zaslíbení tak hojná a přebohatá, ukazující na pramen, který byl otevřen pro Judu a Jeruzalém. – Manuscript 45, 1897 5BC 1137.6

Studuj všechno ve světle kříže – Kristova oběť jako usmíření za hřích je velkou pravdou, kolem níž se soustřeďují všechny ostatní pravdy. Abychom to mohli správně pochopit a ocenit, musíme každou pravdu Slova Božího od Genesis až po Zjevení studovat ve světle, které vyzařuje z kříže Golgoty, a ve spojení s podivuhodnou, ústřední pravdou Spasitelova smíření. Ti kteří studují tuto úžasnou oběť Vykupitele, porostou v milosti a v poznání. 5BC 1137.7

Představuji vám vznešený, veliký památník milosrdenství a znovuzrození, spasení a vykoupení Syna Božího vyvýšeného na kříži Golgoty. To by mělo být tématem všech kázání. Kristus říká: „*A já budu-liť povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.*“ – Manuscript 70, 1901 5BC 1137.8

Kříž postaven mezi zemí a nebem – Když Kristus přišel na tento svět, zjistil, že satan měl všechno tak, jak chtěl mít. Protivník Boha i člověka si myslel, že je skutečným knížetem této země, ale Ježíš uchopil svět, aby ho vytrhl z moci satana. Přišel, aby ho vysvobodil z prokletí hříchu a trestu za přestoupení, aby přestupníkovi mohlo být odpuštěno. Zasadil kříž mezi zemí a nebem a mezi božstvím a lidstvem; a když Otec spatřil kříž, byl uspokojen. Řekl: „Stačí, oběť je úplná.“ Bůh a člověk mohou být usmířeni. Ti, kteří žili ve vzpouře proti Bohu, mohou být usmířeni, aby, když pohlédnou na kříž, se stali lítostivými a přijali velké smíření, které Kristus vykonal za jejich hříchy. V kříži spatří, že „milosrdenství a pravda se potkaly; spravedlnost a pokoj si daly políbení“. – ST Sept. 30, 1889 5BC 1137.9

(Ga 6,14). Kříž je ústředním bodem světa – Kříž stojí samostatně jako velký ústřední bod světa. Nenachází přátele, ale získává si je. Ustanovuje si své vlastní nástroje. Kristus chce, aby se lidé stali Božími spolupracovníky. Činí lidské bytosti svými nástroji, aby mohl skrze ně přitáhnout všechny lidi k sobě. Božské působení je dostatečné pouze skrze jeho působení na lidská srdce jeho přetvářející mocí, činíce lidi Božími spolupracovníky. – RH Sept. 29, 1891 *5BC 1138.1*

39-40. Viz komentář EGW k L 7,29-30. *5BC 1138.2*

45. Viz komentář EGW ke Sk 1,11. *5BC 1138.3*

Jan 13.

2. (kap. 15,1-8; viz kom. EGW k L 22,3-5). Jidáš suchým výhonkem – Jidáš nebyl přetvořen a proměněn na živou ratolest spojením s Pravým vinným Kmenem. Tento suchý výhonek se nedržel Vinného kmene, aby mohl vyrůst v úrodnou, živou ratolest. Zjevil, že byl štěpem, který neneš ovoce – štěpem, který se nepřičinil, aby jeho vlákno po vlákně a žilka po žilce byly spojeny s Vinným kmenem a podílel se na jeho životě. *5BC 1138.4*

Tento suchý, oddělený výhonek se může stát jedno s mateřským vinným kmenem pouze tehdy, když se stane účastníkem života a mízy živého vinného kmene tím, že bude naroubován do kmene a takto s ním přiveden do nejužšího možného spojení. Vlákno po vlákně, žilka po žilce se ratolest pevně připojí k životodárné vinné révě, dokud se život révy nestane životem ratolesti a nezačne přinášet ovoce jako samostatná vinná réva. – RH Nov. 16, 1897 *5BC 1138.5*

10-11. Zkouška očištění srdce – Kristus dal svým učedníkům na srozuměnou, že umývání jejich nohou je neočistí od hříchů, ale že touto pokornou službou bylo vyzkoušeno očištění jejich srdcí. Jestli je srdce očištěno, je tento čin vším, co je podstatné pro vyjevení této skutečnosti. Kristus umyl také nohy Jidáše; řekl však: „*Ne všichni jste čisti.*“ Jidáš přinesl na toto dějiště srdce zrádce a Kristus zjevil všem, že ví o něm, že bude zrádcem svého Pána a že umytí jeho nohou není obřadem očištění duše od jeho mravního poskvrnění. ... *5BC 1138.6*

Ježíš podal přesvědčivý důkaz o tom, že dokonale zná Jidášův charakter a že neodepřel svou službu dokonce ani tomu, o kterém věděl, že bude působit, aby Ho zradil do rukou jeho nepřátel. A v jeho příkladu máme poučení, že obřad umývání nohou by neměl být odepřen kvůli některým zdánlivým věřícím, kteří nejsou očištěni od svých hříchů. Kristus znal srdce Jidáše, přesto umyl jeho nohy. Nekonečná láska nemohla již nic více učinit pro Jidáše, aby ho přivedla k pokání a zachránila ho před tím, aby učinil tento osudný krok. Jestliže tato služba jeho Mistra, který v ponížení sebe sama umyl nohy nejhoršího hříšníka, nezlomila jeho srdce, co ještě více mohlo být učiněno? Byl to poslední skutek lásky, kterým Ježíš mohl podat důkaz Jidášovi ku prospěchu. Nekonečná láska nemohla přinutit Jidáše, aby činil pokání, vyznal svůj hřích a mohl být zachráněn. Byla mu dána veškerá příležitost. Nic, co mohlo být učiněno, nebylo ponecháno nevykonáno, aby mohl být zachráněn před satanovými osidly. *5BC 1138.7*

13-17. Posvěcení k službě – Obřad umývání nohou je obřadem služby. Toto je Pánova lekce, kterou by se měli všichni naučit a praktikovat. Když je tento obřad správně slaven, jsou Boží dítky přivedeny do svatého spojení jeden s druhým, pomáhají si a blahorečí si navzájem. *5BC 1138.8*

Aby jeho lid nemuselo svádět sobectví, které dlí v ještě nepřerozeném srdci a které je posilováno službou vlastnímu „já“, dal nám Kristus příklad pokory. Nemohl ponechat tento vznešený předmět v rukou člověka. Pokládal ho za tak důležitý, že On sám, jenž je rovný Bohu, umyl nohy svým učedníkům (citace J 13,13-17). *5BC 1138.9*

Tento obřad pro nás mnoho znamená. Bůh chce, abychom si osvojili celý tento výjev, nejen jednotlivý čin vnějšího očištění. Tato lekce se netýká pouze jednoho činu. Má především zjevit velkou pravdu, že Kristus je příkladem, jakými máme skrze jeho milost být v našem obcování jeden s druhým. Tato lekce nám ukazuje, že celý život by měl být jednou pokornou, věrnou službou. ... Obřad umývání nohou nejpřesvědčivěji ilustruje nutnost pravé pokory. Zatímco se učedníci přeli o nejpřednější postavení v slíbeném království, Kristus se opásal a vykonal úřad služebníka umytím nohou těch, kteří Ho nazývali Pánem. On, čistý a neposkvrněný Beránek Boží, se sám nabídl jako

obět' za hříchy; a když nyní jedl se svými učedníky velikonočního beránka, učiní konec obětem, které byly přinášeny po čtyři tisíce let. Namísto národního svátku, který židovský lid slavil, ustanovil vzpomínkovou slavnost v obřadu umývání nohou a večeři Páně, aby byla slavena jeho následovníky po všechny časy a v každé zemi. Toto by měl být stále opakovaný Kristův čin, aby všichni mohli poznat, že pravá služba volá po nesobecké službě. – Manuscript 43, 1897 5BC 1139.1

14-15. (Mt 23,8; 1 K 11,28). Pokora aktivní zásadou – Pokora je aktivní zásada, která vyrůstá z naprostého uvědomění si Boží velké lásky, a stále se projevující způsobem, kterým ona pracuje. Tím, že máme podíl na obřadu umývání nohou, dokazujeme, že jsme ochotni vykonávat tento čin pokory. Činíme právě to, co učinil Kristus, ale nemůžeme mluvit jako o skutku pokoření. To je čin, který představuje stav mysli a srdce. 5BC 1139.2

„Vy všichni jste bratři.“ Jako bratři jsme ztotožnění s Kristem a jeden s druhým. Jako bratři jsme jedno s Kristem a skrze jeho milost jsme zajedno jedni s druhými. A když umýváme nohy Kristových následovníků, je to jako bychom se skutečně dotýkali Syna Božího. Vykonáváme tento čin, protože nám Kristus přikázal, abychom ho činili, a Kristus sám je mezi námi. Jeho svatý Duch koná dílo sjednocení našich srdcí. Stát se jedno s Kristem vyžaduje sebezapření a sebeobětování na každém kroku. 5BC 1139.3

Konání obřadu pokory vyžaduje sebezkoumání, a proto při každé takové příležitosti jsou posilovány vznešené zásady duše. Kristus žije v nás a to přitahuje srdce k srdci. Jsme vedeni k tomu, abychom se milovali jako bratři, abychom byli laskavými, něžnými a zdvořilými v každodenní službě, majíce srdce citlivé pro potřeby jiných. – Letter 210, 1899 5BC 1139.4

(1 K 11,23-25). Cítit tep svědomí – V tomto obřadu Kristus oprostil své učedníky od starostí a břemen starověkých židovských závazků v ceremoniálních obřadech a rituálech. Tyto neměly již žádnou cenu, protože se symbol setkal se skutečností v Něm samotném, v Autoritě a Základu všech židovských obřadů, které na Něj poukazovaly jako na velkou a jedinou účinnou obět' za hříchy světa. Ustanovil tento jednoduchý obřad, aby mohl být zvláštní chvílí, v níž mohl být stále sám přítomen. A aby vedl všechny, kteří se toho účastní, aby cítili impuls svého vlastního svědomí, probudilo se v nich chápání naučení, které jsou tímto symbolizovány, a oživilo to jejich paměť k přesvědčení o hříchu a přijetí jejich kající lítosti. Chtěl je tím naučit, že bratr se nemá povyšovat nad druhého bratra, že jinak se objeví a postihne je nebezpečí rozdělení a sporu, protože bude narušena zdravá a svatá činnost duše. 5BC 1139.5

Tento obřad nepromlouvá ani tak k rozumovým schopnostem člověka jako spíše k jeho srdci. Jeho morální a duchovní přirozenost to potřebuje. Kdyby to nepotřebovali jeho učedníci, nebylo by jim to zanecháno jako Kristův poslední ustanovený obřad v souvislosti a jako součást poslední večeře. Kristovou touhou bylo zanechat učedníkům určitý obřad, který by byl pro ně tím, co právě potřebovali – a aby sloužil k tomu, aby je vyvedl ze zmatku rituálů a obřadů, které až dosud brali jako podstatné a které přijetí evangelia zbavovaly moci. Pokračování těchto rituálů bylo urážkou Hospodina. Jezení těla a pití Kristovy krve nejenom při svátostní službě, ale jako každodenní účast na chlebu života k uspokojení hladu duše, je závislé na přijímání jeho Slova a konání jeho vůle. – RH June 14, 1898 5BC 1139.6

34. (viz kom. EGW k 1 J 3,16-18). Nové pojetí lásky – Proč to bylo nazváno „novým přikázáním“? Učedníci nemilovali jeden druhého tak, jak je miloval Kristus. Ještě neviděli tu plnost lásky, kterou měl zjevit ve prospěch člověka. Ještě Ho neviděli umírajícího na kříži za jejich hříchy. Skrze jeho život a smrt měli obdržet nové pojetí lásky. Přikázání „milujte se navzájem“ mělo získat nový význam ve světle jeho oběti. Ve světle zářícím z kříže Golgoty měli číst význam slov: „*Jako jsem já miloval vás, tak se i vy milujte navzájem.*“ – RH June 30, 1910 5BC 1140.1

Zjevit zvláště něžnou lásku – (Citace J 13,34-35). Proč toto přikázání mělo být pro učedníky nové? Slova „*Jako jsem já miloval vás*“ měla být ještě naplněna obětí, kterou chtěl právě přinést za hříchy světa. Tak jako Kristus miloval je, se učedníci měli milovat navzájem. Měli prokazovat lásku přebývajících v jejich srdcích mužům, ženám a dětem, konajíce všechno, co je v jejich silách pro jejich záchranu. Zvláště pak měli zjevit něžnou lásku všem, kteří sdílejí stejnou víru. – Manuscript 160, 1898 5BC 1140.2

(Kap. 15,12; Jk 3,17). Láska je trvalou silou – Ježíš říká: „*Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.*“ Láska není pouhý popud, přechodné vzrušení, závislé na okolnostech; je to živá zá sada, trvalá síla. Duše je napájena proudy čisté lásky, vytékající z Kristova srdce, jež je jako pramen, který nikdy neslábne. Ó, jak je srdce tímto spojením oživeno, jak jsou jeho pohnutky zušlechtěny, jeho city prohloubeny! Díky výchově a kázni svatého Ducha se děti Boží milují navzájem, opravdově, upřímně, čistě – „bez zaujatosti a bez pokrytectví“. A to všechno díky tomu, že jejich srdce miluje Ježíše. Naše vzájemné sympatie jedněch k druhým vyvěrají z našeho společného vztahu k Bohu. Jsme jedna rodina, milujeme se navzájem tak, jako On miloval nás. Když porovnáme s touto pravou, posvěcenou ukázněnou náklonností plytkou zdvořilost světa, bezvýznamné projevy sdílného přátelství, jsou to jako plevy vůči pšenici. – Letter 63, 1896 SBC 1140.3

Praktická, pracující láska – Milovat jako Kristus miloval znamená projevit nezištnost v každé době a na každém místě laskavými slovy a příjemnými pohledy. Ty, kteří ji poskytují, to nestojí nic, ponechávají však po sobě vůni, která obklopuje duši. Jejich vliv nemůže být nikdy správně oceněn. Jsou požehnáním nejen příjemci, ale i dárci, protože působí zpětně na něho. Pravá láska je drahocenná vlastnost nebeského původu, která zvětšuje svou vůni podle toho, jak je rozdělována jiným. ... SBC 1140.4

Kristova láska je hluboká a opravdová a plyne jako nezadržitelný proud ke všem, kteří ji přijímají. V jeho lásce není žádného sobectví. Jestliže tato v nebesích zrozená láska je trvalou zásadou v srdci, pak o sobě dá znát, a to nejen vůči těm, které pokládáme za drahé vlivem posvátného příbuzenství, nýbrž vůči všem, se kterými přicházíme do styku. Povede nás k tomu, abychom jiným věnovali i malé projevy pozornosti, abychom byli ohleduplní, konali laskavé skutky a mluvili něžná, upřímná a povzbuzující slova. To nás povede k tomu, abychom měli soucit s těmi, jejichž srdce touží po účasti. – Manuscript 17, 1899 SBC 1140.5

Milujte se navzájem – Sobectví a pýcha brání čisté lásce, aby nás spojila v duchu s Ježíšem Kristem. Jestliže je tato láska správně pěstována, konečně se spojí s konečným a všechno splyne v Nekonečném. Lidství se spojí s lidstvím a všechno bude spojeno se srdcem Nekonečné lásky. Posvěcující láska jednoho k druhému je svatá. V tomto velikém díle je křesťanská láska jednoho k druhému daleko vyšší, trvalejší, zdvořilejší, nesobečtější, než byla viděna, uchovává křesťanskou něžnost, křesťanskou laskavost, a zdvořilost a obejmě lidské bratrství v Božím objetí, uznávajíc důstojnost, s jakou Bůh udělil práva člověku. Tuto důstojnost musí křesťané vždy pěstovat ke cti a slávě Boží. ... SBC 1140.6

Jednorozený Syn Boha uznal ušlechtilost lidstva tím, že vzal na sebe lidství a zemřel v zájmu lidstva, podal tím tak svědectví po všechny věky, že „*Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho nezahynul, ale měl život věčný.*“ – Letter 10, 1897 SBC 1141.1

Osudný klam – Právě posvěcení spojuje věřící s Kristem a spolu navzájem pouty něžného soucitu. Toto spojení způsobuje, že do srdce nepřetržitě vtéká hojný proud Kristovy lásky, jež pak vytéká od jednoho k druhému. SBC 1141.2

Jeho láska, jeho trpělivost, jeho nesobeckost a jeho добрota – to jsou vlastnosti, jež jsou nezbytné pro všechny, kteří mají mít ty vlastnosti, jimiž se vyznačuje plnost Kristova charakteru. Tyto vlastnosti se získávají konáním laskavých skutků z laskavého srdce. ... SBC 1141.3

Největším a nejosudnějším klamem je domnívat se, že člověk může mít víru k věčnému životu bez toho, aniž by měl Kristu podobnou lásku ke svým bratrům. Ten, kdo miluje Boha a své bližní, je naplněn světlem a láskou. Bůh je v něm a všude kolem něho. Křesťané milují lidi kolem sebe jako drahocenné duše, za které Kristus zemřel. Něco takového jako nemilující křesťan neexistuje, neboť „*Bůh je láska,*“ a „*podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: Zním ho, a nezachovává jeho přikázání, je lhář a není v něm pravda.*“ ... SBC 1141.4

„*Toto je mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jako jsem já miloval vás.*“ To je ovoce, které má být přineseno Bohu. – Manuscript 133, 1899 SBC 1141.5

Mizivá šance pro satana – Mocnosti temnoty mají mizivou šanci proti takovým věřícím, kteří milují jeden druhého, jako je miloval Kristus, a kteří odmítají vytvářet odcizení a spory, kteří drží pospolu, jsou laskaví a zdvořilí, kteří mají soucitné srdce a pěstují víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši. Musíme mít Ducha Kristova, jinak nejsme jeho. – Manuscript 103, 1902 SBC 1141.6

Zlatý řetěz – Kristova láska je zlatým řetězem, který spojuje smrtelné lidské bytosti, které věří v Ježíše Krista s Nekonečným Bohem. Láska, kterou Pán chová ke svým dětem, převyšuje veškeré poznání. Žádná věda ji nemůže definovat nebo vysvětlit. Žádná lidská moudrost ji nemůže probádat. Čím více budeme pociťovat vliv této lásky, tím více budeme tichými a pokornými. – Letter 43, 1896 5BC 1141.7

34-35. Pověřovací listy učedníků – (Citace J 13,34-35). Jak široká, jak plná je tato láska. Učedníci nerozuměli nové části tohoto přikázání. Měli milovat jeden druhého tak, jako je miloval Kristus. Toto byly jejich pověřovací listy, jimiž byl Kristus přebývajícím v nich, ta naděje slávy. Po utrpeních Krista, po jeho ukřižování a zmrtvýchvstání a po jeho svolání nad otevřeným Josefovým hrobem: „*Já jsem vzkříšení i život,*“ po jeho slovech k pěti stům lidí, kteří se shromáždili, aby Ho viděli v Galileji, a po jeho nanebevstoupení, měli učedníci určitou představu o tom, jak má být chápána Boží láska, a jakou lásku měli uplatňovat jeden vůči druhému. Když na nich v den letnic spočinul Duch svatý, byla tato láska zjevena. – Manuscript 82, 1898 5BC 1141.8

36-38. Viz komentář EGW k Mt 26,31-35. 5BC 1141.9

Jan 14.

2-3. Viz komentář EGW ke Sk 1,11. 5BC 1141.10

6. Viz komentář EGW k Ř 8,34. 5BC 1141.11

8-10. Bůh nemůže být ve vnější podobě – (Citace J 14,8-10). Filipova pochybnost byla zodpovězena slovy pokárání. Přál si, aby Kristus zjevil Otce v tělesné podobě, ale Bůh již zjevil sám sebe v Kristu. Jak je to možné, řekl Kristus, že potom, co jsi chodil se mnou, slyšel má slova, viděl zázrak nakrmení pěti tisíců lidí, uzdravení nemocných od strašné nemoci malomocenství, povolání mrtvých k životu, vzkříšení Lazara, jenž se stal kořistí smrti, jehož tělo vskutku vidělo porušení, Mě neznáš? Jak je to možné, že jsi nepoznal Otce ve skutečích, které On koná skrze mne? ... 5BC 1141.12

Kristus jim s důrazem vštípl skutečnost, že mohou vidět Otce pouze vírou. Bůh nemůže nějakým člověkem být spatřen ve vnější podobě. Pouze Kristus může lidstvu představit Otce. Tomuto obrazu měli učedníci výsadu přihlížet více než tři roky. 5BC 1141.13

Když Kristus mluvil tato slova, Boží sláva zazářila z jeho tváře a všichni přítomní cítili posvátnou bázeň, když s napjatou pozorností naslouchali jeho slovům. Cítili, jak jsou jejich srdce k Němu přitahována se stále větší rozhodností, a když byli přitazeni ke Kristu s větší láskou, byli přitazeni k sobě navzájem. Cítili, že nebe je jim velmi blízko a že slova, která slyšeli, jsou pro ně poselstvím od nebeského Otce. – Manuscript 41, 1897 5BC 1142.1

9-11. Ježíšova božská autorita – Vykupitel světa byl rovný Bohu. Jeho autorita byla jako autorita Boží. Prohlásil, že nemůže existovat v odloučení od svého Otce. Autorita, skrze níž hovořil a konal zázraky, byla výslovně jeho vlastní. Přesto nás ujišťuje, že On a Otec jsou jedno. ... 5BC 1142.2

Jako zákonodárce Ježíš používal Boží autoritu; jeho rozkazy a rozhodnutí byly podporovány Svrchovanou vládou věčného trůnu. Sláva Otce byla zjevena v Synu; Kristus zjevil charakter Otce. Byl tak dokonale spojen s Bohem, tak cele sjednocen se světlem, jež obklopuje Otce, že ten, kdo viděl Syna, viděl Otce. Jeho hlas byl hlasem Božím. – RH Jan. 7, 1890 5BC 1142.3

11. Příprava na bouři pokušení – „*Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; alespoň kvůli těm samotným skutkům mi věřte.*“ Jejich víra mohla bezpečně spočinout na důkazech podaných Kristovými skutky, skutky, které žádný člověk nikdy nevykonat, ani nikdy nevykoná. Mohli usoudit, že samotné lidství nemohlo vykonat tyto podivuhodné skutky. Kristus se je snažil odvést od jejich nízkého stavu víry a přivést je ke zkušenosti, kterou mohli získat tím, když viděli, co vykonat, když jim předával vyšší vzdělání a udělil poznání toho, kým je – Bohem v lidském těle. Jak horlivě a vytrvale se náš soucitný Spasitel snažil, aby připravil své učedníky na bouři pokušení, která brzy na ně dolehne. Chtěl, aby s ním byli skryti v Bohu. – Manuscript 41, 1897 5BC 1142.4

15. (viz kom. EGW k Ex 20,1-17; Ř 3,31). Poslušnost možná v našem lidství – Nemáme sloužit Bohu, jako kdybychom nebyli lidmi, ale máme Mu sloužit v té přirozenosti, kterou máme, která byla vykoupěna Synem Božím; skrze Kristovu spravedlnost můžeme stát před Bohem omi-

lostněni a to tak jako bychom nikdy nezhřešili. Nikdy neobdržíme sílu, když budeme přemýšlet o tom, co bychom mohli vykonat, kdybychom byli andělé. Máme se obrátit ve víře v Ježíše Krista a projevit svou lásku k Bohu skrze poslušnost vůči jeho přikázáním. – Manuscript 1, 1892 ^{SBC 1142.5}

21. Bůh miluje poslušné tak jako svého vlastního Syna – Věřící mohou nést svědectví svým životem i charakterem, že Bůh tak miluje lidského pomocníka, který je poslušen jeho přikázání, jako miluje svého Syna. Jak úžasné je to zjištění – téměř mimo chápání omezené mysli. – Letter 11a, 1894 ^{SBC 1142.6}

26. Viz komentář EGW k Ř 2,4. ^{SBC 1142.7}

30. (viz kom. EGW k J 1,1-3,14). Kristova čistota satana znepokojovala – Uprostřed nečistoty Kristus zachoval svou čistotu. Satan ji nemohl poskvnit ani narušit. Jeho charakter zjevil dokonalou nenávist vůči hříchu. Byla to jeho svatost, která proti Němu popudila všechny vášně prostopášného světa, protože svým dokonalým životem uvrhl na svět stálou výčitku a zjevil rozdíl mezi přestoupením a čistotou, neposkvrněnou spravedlností Toho, který hříchu nepoznal. Tato nebeská čistota znepokojovala odpadlického nepřítele, protože nemohl už nic udělat, a den co den pronásledoval Krista, používaje pro své dílo lidi, kteří tvrdili, že mají větší čistotu a poznání Boha, vkládající do jejich srdcí ducha nenávisti proti Kristu a pokoušejíce jeho učedníky, aby Ho zradili a opustili. – ST May 10, 1899 ^{SBC 1142.8}

Jan 15.

1-2. Přinášení ovoce svědčí o zůstávání v Kristu – „*Já jsem ten pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest, která ve mně nenese ovoce, odřezává.*“ ^{SBC 1142.9}

„*Ve mně*“ – to neznamená, že ti, kteří jsou skutečně v Kristu, nenesou žádné ovoce. Bůh nás vykoupil skrze Krista, aby mohl být usmířením za naše hříchy. Nacházíme se v mezích jeho milosrdenství, protože rámě jeho milosrdenství obklopuje celý lidský rod. Od té doby, kdy Kristus zaplatil cenu za veškerou službu, kterou bychom Mu měli odevzdat, máme se stát skrze vykoupení jeho služebníky. I když jsme v Ježíši Kristu skrze jeho smlouvu zaslíbení, přesto, jestliže stojíme v postavení naprosté lhostejnosti, aniž bychom Ho uznali za svého Spasitele, neneseme žádné ovoce. Jestliže selžeme v tom, abychom se stali účastníky jeho božské přirozenosti, neponeseme žádné ovoce a budeme odřezáni. Světské vlivy nás odvedou od Krista a náš úděl bude stejný jako úděl neplodné ratolesti – „*Každou ratolest, která ve mně nenese ovoce, odřezává.*“ ^{SBC 1142.10}

„*A každou ratolest, která nese ovoce, čistí, aby nesla více ovoce.*“ Naše přinášení ovoce svědčí o tom, zda skutečně zůstáváme v Kristu. ... ^{SBC 1143.1}

Jsme Kristovým vlastnictvím. „*Nejste sami svoji.*“ „*Jste koupeni za mzdu.*“ Jsme v Něm skrze živou víru? Jestliže neneseme žádné ovoce, mocnosti temnoty se zmocní našich myslí, našich pocitů, naší služby a my budeme patřit světu, i když vyznáváme, že jsme Božími dětmi. To není ani jisté ani příjemné postavení, protože ztratíme veškerou krásu, slávu i uspokojení, jenž máme přednost vlastnit. Zůstáváním v Kristu můžeme mít jeho přívětivost, jeho příjemnou vůni i jeho světlo. Kristus je světlem světa. Zářívá v našich srdcích. Jeho světlo v našich srdcích vyzařuje z našich tváří. Pohledem na krásu a slávu Kristovu budeme proměňováni ke stejnému obrazu. – Manuscript 85, 1901 ^{SBC 1143.2}

1-5. Ztotožnění s Kristem je nezbytné – Ratolestmi na pravém vinném kmenu jsou věřící, kteří jsou přivedeni k jednotě spojením s Vinným kmenem. ^{SBC 1143.3}

Spojení ratolestí mezi sebou navzájem a s vinným kmenem tvoří jednotu, ale to neznamená jednotnost ve všem. Jednota v rozmanitosti je zásadou, která prostupuje celým stvořením. Zatímco v přírodě existuje jedinečnost a rozmanitost, existuje také jednota v jejich rozmanitosti; protože všechny věci získávají svou užitečnost a krásu ze stejného Zdroje. Velký Mistr-Umělec napsal své jméno na všech jím stvořených dílech, od nejvznešenějšího cedru na Libánu až do yzopu na zdi. Všechny svědčí o díle jeho rukou, od vysoké hory a velikého oceánu až po nejmenší mušli na mořském pobřeží. ^{SBC 1143.4}

Ratolesti vinné révy nemohou splynout jedna s druhou; jsou navzájem odděleny; přesto každá ratolest musí být ve společenství s každou další, pokud jsou spojené s tím stejným mateřským kmenem. Všechny čerpají mizu ze stejného zdroje a pijí z těch stejných životodárných studnic. Tak každá ratolest pravého vinného kmene je samostatná a odlišná, přesto jsou všechny spojeny s mateřským kmenem. Nemůže tam být žádného rozdělení. Všechny jsou spojeny skrze jeho vůli, aby při-

nášely ovoce všude, kde najdou místo a příležitost. Aby však mohl toto konat, musí pracovník skrýt vlastní „já“. Nesmí dát vyjádření své vlastní mysli a vůli. Má projevovat mysl a vůli Krista. Lidská rodina je závislá na Bohu, pokud jde o život, dýchání a pokrm. Bůh vytvořil tkanivo a všichni jsou jednotlivými vlákny tvořící tento vzor. Stvořitel je jeden a On zjevuje sám sebe jako velkou Záso-
bárnu všeho, co je nezbytné pro každý jednotlivý život. *SBC 1143.5*

Křesťanská jednota se skládá z ratolestí, které jsou na stejném mateřském kmeni, jenž je vyživující silou, centrem vydržujícího štěpy, které byly naroubovány na vinný kmen. V myšlenkách i tužbách, slovech i činech musí být totožnost s Kristem, neustálým podílením se na jeho duchovním životě. Víra musí růst cvičením. Všichni, kteří žijí v Boží blízkosti, si budou uvědomovat čím je pro ně Ježíš a čím jsou oni pro Ježíše. Tak, jako spojení s Bohem zapůsobí na duši, a vyzařuje z tváře jako zdroj světla, tak se neochvějné zásady Kristova svatého charakteru budou odrážet v lidstvu. –
RH Nov. 9, 1897 *SBC 1143.6*

1-8. Viz komentář EGW ke kap. 13,2. *SBC 1143.7*

4. Oddělení i spojení – Spojení s Kristem skrze živou víru je trvalé; každé další spojení musí padnout. Kristus nejprve vyvolil nás, zaplatil nekonečnou cenu za naše spasení; a pravý věřící si zvolí Krista jako prvního i posledního a nejlepšího ve všem. Ale toto spojení nás něco stojí. Je to vztah spojení naprosté závislosti, do něhož vstupuje pyšný člověk. Všichni, kteří tvoří toto spojení, si musí uvědomovat svou potřebu Kristovy usmířující krve. Musí mít změněné srdce. Musí podřídit svou vlastní vůli Boží vůli. Budou muset zápasit s vnějšími i vnitřními překážkami. Musí být vykonáno bolestné dílo odloučení jako i dílo spojení. Pýcha, sobectví, marnivost, svěťáctví – hřích ve všech jeho podobách – musí být přemožen, jestli chceme vstoupit do spojení s Kristem. Důvod, proč mnozí shledávají křesťanský život tak žalostně těžký, proč jsou tak nestálí, tak proměnliví, je to, že se pokoušejí sami připojit ke Kristu, aniž by se odloučili od těchto pěstovaných model. ... *SBC 1143.8*

Věřící se stanou jedno s Kristem; avšak jedna ratolest nemůže být vyživována jinou ratolestí. Výživa musí být získána díky životodárnému spojení s vinným kmenem. Musíme si uvědomovat svou naprostou závislost na Kristu. Musíme žít skrze víru v Syna Božího. To je význam příkazu: „*Zůstaňte ve mně.*“ Život, který žijeme v těle, není podle vůle člověka, ne k uspokojení nepřátel našeho Pána, ale aby sloužil a vzdal čest Tomu, který si nás zamiloval a vydal samého sebe za nás. Pouhé uznání tohoto spojení, zatímco city nejsou odloučeny od světa, jeho radovánek a jeho zábav, jen povzbudí srdce k neposlušnosti. – ST Nov. 29, 1910 *SBC 1144.1*

Bůh nedělá žádný kompromis – Dokud srdce není bezpodmínečně odevzdáno Bohu, nezůstává lidský nástroj v pravém vinném kmeni a nemůže na něm vykvést a přinést bohaté plody hroznů. Bůh nebude činit ani ten nejmenší kompromis s hříchem. Kdyby to mohl učinit, nemusel by Kristus přijít na náš svět, aby trpěl a zemřel. Žádné obrácení není pravé, pokud nepromění stejně tak charakter jako i chování těch, kteří přijímají pravdu. Pravda působí skrze lásku a očišťuje duši. – Letter 31a, 1894 *SBC 1144.2*

4-5. Viz komentář EGW k Mt 11,29. *SBC 1144.3*

5. (viz kom. EGW k 2 K 4,3-6). Koloběh života – Pouze Kristus nám může pomoci a dát nám vítězství. Kristus musí být pro nás vším ve všem, musí přebývat v srdci, jeho život musí proudit v nás tak, jako krev proudí v žilách. Jeho duch musí být oživující silou, která nás povede k tomu, abychom ovlivňovali jiné, aby se stali podobnými Kristu a svatými. – Letter 43, 1895 *SBC 1144.4*

8. Každodenní zkušenost – (Citace J 15,8). Co to znamená přinášet ovoce? To není všechno zahrnuto v tom, že přijdeme na shromáždění jednou za týden a přinášíme své svědectví na modlitbě nebo při společenském setkání. Máme být shledáni, jak každodenně zůstáváme ve Vinném kmeni a přinášíme ovoce s trpělivostí v našem domově i v našem zaměstnání; a jak v každém životním spojení prokazujeme Kristova ducha. Jsou mnozí, kteří jednají tak, jako kdyby si mysleli, že příležitostné spojení s Kristem je všechno, co potřebují, a že mohou být považováni za živé ratolesti, protože čas od času se jim podaří vyznat Krista. To je však klam. Ratolest musí být naroubována na Vinný kmen a musí zůstat v něm, spojující se vlákno po vláknu s Vinným kmenem, čerpající svou denní dávku mízy a výživy z kořene a úrodnosti Vinné révy, dokud se nestane jedno s mateřským kmenem. Míza, která vyživuje Vinný kmen, musí vyživovat i ratolest a bude to patrné v živo-

tě toho, kdo zůstává v Kristu; protože Kristova radost bude v hojnosti naplňovat toho, kdo nechodí podle těla, ale podle Ducha. 5BC 1144.5

Naše vyznání jsou bezcenná, pokud nezůstáváme v Kristu, protože nemůžeme být živými radešnostmi, pokud v nás nepřekypují životodárné vlastnosti Vinného kmene. V pravém křesťanovi se objeví charakteristické rysy jeho Mistra a když budeme v našich životech i charakterech odrážet Kristovy ctnosti, Otec nás bude milovat tak, jako miluje svého Syna. Když bude tato podmínka splněna těmi, kteří vyznávají, že věří v přítomnou pravdu, budeme vidět vzkvétající církev; protože její členové nebudou žít sami pro sebe, ale pro Toho, který za ně zemřel, a budou kvetoucími radešnostmi živého Vinného kmene. – ST April 18, 1892 5BC 1144.6

10. Viz komentář EGW k Mt 24,23-24. 5BC 1144.7

11. (Sk 2,28). **Světlo přináší radost** – Když dopadá nebeské světlo na lidský nástroj, jeho tvář vyzařuje radost uvnitř přebývajícího Pána. Nepřítomnost Krista v duši činí lidi smutnými a pochybujícími v myslí. Nedostatek Krista činí tvář smutnou a život poutí povzdechů. Radost je tím základním tónem Slova Božího pro všechny, kteří ho přijmou. Proč? Protože mají Světlo života. Světlo přináší potěšení a radost a tato radost se projeví v životě i charakteru. – Manuscript 96, 1898 5BC 1144.8

12. Viz komentář EGW ke kap. 13,34. 5BC 1145.1

22. (kap. 5,40; L 12,48). **Žádná opatření pro úmyslnou slepotu** – (Citace J 15,22) ... Ti, kteří mají příležitost slyšet pravdu, a přesto nečiní žádné snahy, aby ji mohli slyšet nebo pochopit, domnívajíce se, že když ji neslyší, že za ni nebudou zodpovědní, budou před Bohem považováni za vinné, stejně jako kdyby ji slyšeli a zavrhlí. Nebude žádné omluvy pro ty, kteří si zvolili jít cestou bludu, když mohli pochopit, co je pravda. Svými utrpeními a smrtí vykonal Ježíš smíření za všechny hříchy spáchané z nevědomosti, ale nebylo učiněno žádné opatření pro úmyslnou slepotu. ... 5BC 1145.2

Nebudeme bráni k zodpovědnosti za světlo, které neproniklo k naším smyslům, ale za to, kterému jsme odporovali a odmítali ho. Člověk nemůže pochopit pravdu, která mu nikdy nebyla představena, a proto nemůže být odsouzen za světlo, které nikdy neobdržel. Jestliže však měl příležitost slyšet poselství a seznámit se s pravdou a přesto odmítal využít tuto příležitost, bude počten s těmi, o nichž Kristus řekl: „*Ale nechcete ke mně přijít, abyste měli život.*“ Ti, kteří se úmyslně umísťují tam, kde nebudou mít příležitost slyšet pravdu, budou počteni s těmi, kteří slyšeli pravdu, ale opakovaně odporovali jejím důkazům. – RH April 25, 1893 5BC 1145.3

Světlo, které svítí, odsoudí – Nikdo nebude odsouzen za to, že nevěnoval pozornost světlu a poznání, které nikdy neobdržel a ani nemohl získat. Avšak mnozí nechtějí být poslušni pravdě, která je jim představena Kristovými posly, protože se chtějí přizpůsobit světskému měřítku; a proto pravda, která pronikla k jejich chápání, světlo, které zazářilo v duši, je na soudu odsoudí. – RH Nov. 25, 1884 5BC 1145.4

Souzení podle světla – Lidé nebudou souzeni podle světla, které nikdy neobdrželi. Avšak ti, kteří zachovávali neděli a jejichž pozornost byla obrácena k tomuto bludu, kteří však nechtěli otevřít své oči, aby viděli podivuhodné věci ze zákona, budou souzeni podle světla, které k nim proniklo. – RH Sept. 13, 1898 5BC 1145.5

26-27. Viz komentář EGW ke Sk 1,8. 5BC 1145.6

Jan 16.

24. Viz komentář EGW ke Sk 1,11. 5BC 1145.7

Jan 17.

Představení Ježíšovy prostřednické služby v nebeské svatyni – Tato kapitola obsahuje přímlovnou modlitbu vyslanou Kristem ke svému Otci těsně před jeho odsouzením a ukřižováním. Tato modlitba je poučením týkající se prostřednické služby, kterou Spasitel přinese za oponou, kdy

bude přinesena jeho velká oběť ve prospěch lidí tím, že obětuje sám sebe. Náš Prostředník podal svým učedníkům tuto ilustraci své služby v nebeské svatyni v zájmu všech, kteří k Němu přijdou v tichosti a pokoře, zbaveni veškerého sobectví a věřice v jeho spásnou moc. – Manuscript 29, 1906 SBC 1145.8

1-6. Modlitba před Getsemane – (Citace J 17,1-6). ... Toto byla poslední Kristova modlitba s jeho učedníky. Byla pronesena těsně předtím, než šel do zahrady Getsemane, kde byl zrazen a zajat. Když přišel do Getsemane, padl v mučivé úzkosti vysílen k zemi. Co způsobilo jeho utrpení? Tíha hříchů celého světa spočívající na jeho duši. Jelikož studujeme tuto modlitbu, uvědomme si, že tato slova byla pronesena těsně před tímto zážitkem a těsně před jeho zradou a odsouzením. – Manuscript 52, 1904 SBC 1145.9

2-3. Vztah Otce a Syna – Sedmnáctá kapitola Jana hovoří jasně o osobnosti Boha a Krista a o jejich spojení mezi sebou navzájem. „*Otče, přišla ta hodina,*“ řekl Kristus, „*oslav svého Syna, aby i tvůj Syn oslavil tebe.*“ (Citace J 17,23; 3,5-11). Zde je představena osobnost a individualita. – Manuscript 124, 1903 SBC 1145.10

3. (viz kom. EGW ke kap. 1,4; Ř 11,33). Znat Krista znamená uplatňovat jeho slova – (Citace J 17,3). Tato slova znamenají mnoho. Pouze když známe, Krista můžeme znát Boha. Tento Poslaný od Boha vyzývá všechny, aby naslouchali těmto slovům. Jsou to slova od Boha a všichni by jim měli věnovat pozornost, protože podle nich budou souzeni. Znat Krista spásonosně znamená být oživen duchovním poznáním a také uplatňovat jeho slova v životě. Bez tohoto je všechno ostatní bezcenné. – ST Jan. 27, 1898 SBC 1145.11

4-10. Oslaven v těch, kteří věří – V prostřednické modlitbě ke svému Otci Ježíš prohlásil, že splnil podmínky, které je učinily závaznými na Otci, aby vykonal svou část smlouvy uzavřené v nebi vzhledem k padlému člověku. Modlil se: „*Dílo, které jsi mi světil, jsem vykonal. (To znamená, že vypracoval spravedlivý charakter na zemi jako příklad pro lidi, aby Ho následovali). A nyní oslav ty mne, Otče, sám u sebe tou slávou, kterou jsem měl u tebe předtím, než byl svět.*“ V této modlitbě pokračuje dále uvedením toho, co máme chápat dílem, které vykonal a kterým Mu byli dáni všichni, kteří věří v jeho jméno. Hodnotí tuto odměnu tak vysoko, že zapomíná na muka, která Ho to bude stát, aby vykoupil padlého člověka. Sám prohlašuje, že je oslaven v těch, kteří v Něj věří. Církev v jeho jménu má dovést k slavné dokonalosti dílo, které On započal; a když církev nakonec bude vykoupená v Božím ráji, bude se dívat na práci své duše a bude spokojen. Po celou věčnost budou jeho největší slávou vykoupené zástupy. – 3SP 260-261 SBC 1146.1

5. Kéž by opona byla odstraněna – (Citace J 17,1-5). Kristus neprosí o zjevení slávy lidské přirozenosti, protože tato lidská přirozenost nikdy v jeho preexistenci neexistovala. Prosí svého Otce o slávu, kterou měl ve své jednotě s Bohem. Jeho prosba je prosbou prostředníka; laskavost, o kterou úpěnlivě prosí, je zjevením té božské slávy, kterou měl, když byl jedno s Bohem. Praví: Kéž by byl odstraněn závoj a kéž by se má sláva zaskvěla – sláva, kterou jsem měl u Tebe dříve, než byl svět. – ST May 10, 1899 SBC 1146.2

5,24. (Žd 1,6; 1 J 2,1; viz kom. EGW k J 20,16-17; Žd 3,1-3). Veřejné znovudosažení Krista v nebi – Kristova prosba byla vyslyšena. Byl oslaven tou slávou, kterou měl u svého Otce, předtím, než byl svět. Ale uprostřed této slávy Kristus neztrácí ze zřetele svůj trpící a bojující lid na zemi. Má prosbu k provedení svým Otcem. Kynutím rukou nechává vzadu nebeské zástupy, dokud je v bezprostřední přítomnosti Hospodina, a pak předkládá svou prosbu v zájmu svého vyvoleného lidu. SBC 1146.3

„*Otče*“ – říká, „*chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já.*“ A pak Otec prohlašuje: „*A klanějte se mu všichni Boží andělé!*“ Nebeské zástupy se před Ním sklonily a povznesly svou píseň vítězství a radosti. Krále nebes obklopuje Sláva a byla spatřena všemi nebeskými bytostmi. Žádná slova nemohou popsat výjev, který se odehrál, když byl Syn Boží veřejně znovudosažen do postavení pocty a slávy, které dobrovolně opustil, když se stal člověkem. SBC 1146.4

A dnes, Kristus oslavený, a přece náš bratr, je naším Obhájcem v nebeských dvorech. – ST May 10, 1899 SBC 1146.5

6. Obrovská pocta – Jaká slavná pochvala Sláva „*Tvé slovo zachovali*“. Kdyby tato slova byla vyřčena o nás, byla by obrovskou poctou. Ale příliš často se hlásí vlastní „já“; vlastní „já“ usiluje o nadvládu. – Manuscript 52, 1904 SBC 1146.6

17. Sebeuspokojení není posvěcení – „*Posvětiž je v pravdě své; slovo tvé pravda jest.*“ Příjemný, sebeuspokojivý pocit není důkazem posvěcení. Je uchováván věrný záznam všech činů lidských dětí. Nic nemůže být skryto před očima Vznešeného a Svatého, který přebývá ve věčnosti. Někteří činí Kristu hanbu svými metodami vymýšlení, plánováním a úklady. Bůh neschvaluje jejich jednání, protože Pán Ježíš není poctěn jejich duchem a jejich skutky. Zapomínají na slova apoštola: „*J sme učiněni divadlem tomuto světu, i andělům, i lidem.*“ – Manuscript 159, 1903 SBC 1146.7

Všichni podrobeni Adamově zkoušce – Boží zákon je jediným velkým měřítkem, podle kterého bude měřen charakter každého člověka v onom Božím dni. Kristova prosba zněla: „*Posvěť je svou pravdou; tvé slovo je pravda.*“ Proto též posvěcení srdce skrze Ducha Božího vede lidi k tomu, aby kráčeli cestou Božích přikázání. Té stejné zkoušce, jíž Bůh podrobil Adama v Edenu, bude podroben každý člen lidské rodiny. Od Adama byla vyžadována poslušnost vůči Bohu a my se nacházíme ve stejném postavení, ve kterém byl on, kdyby měl druhou zkoušku, aby se ukázalo, zda budeme naslouchat satanovu hlasu a budeme neposlušní Bohu, nebo budeme naslouchat Božímu Slovu a budeme mu poslušni. – RH June 10, 1890 SBC 1146.8

(1 Te 4,3; 2 Tm 3,16). Příručka posvěcení – Bible je měřítkem, kterým budou zkoušeny požadavky všech, kteří prohlašují, že jsou posvěcení. Ježíš se modlil, aby jeho učedníci mohli být posvěcení skrze pravdu, a říká: „*Tvé slovo je pravda;*“ zatímco žalmista prohlašuje: „*Tvůj zákon je pravda.*“ Všichni, kteří jsou vedeni Bohem, prokážou velkou úctu k Písmu svatému, v kterém slyší jeho hlas. Bible se jim stane „*užitečnou k vyučování, k usvědčování, k napravování a k výchově ve spravedlnosti: aby byl Boží člověk dokonalý a vybavený ke každému dobrému dílu.*“ „*Poznáte je podle jejich ovoce.*“ Nepotřebujeme žádné další důkazy, abychom mohli posuzovat lidské posvěcení; jestliže se bojí, aby nebyli neposlušnými vůči celé vůli Boží, jestliže pilně naslouchají jeho hlasu, důvěřujíce jeho moudrosti a činíce jeho slovo svým rádcem, pak když se nebudou vychloubat vznešenější dobrotou, můžeme si být jisti, že usilují o dosažení dokonalosti křesťanského charakteru. Jestliže však ti, kteří si činí nárok na svatost, jenom naznačí, že již nepotřebují studovat Písmo svaté, nemusíme se zdráhat prohlásit, že jejich posvěcení je nepravé. Oni se spoléhají na svůj vlastní rozum, místo aby se podřídili vůli Boží. – RH Oct. 5, 1886 SBC 1147.1

Poslušnost vůči Božím požadavkům – Pravda, jaká je v Ježíši, znamená poslušnost vůči každému Hospodinovému přikázání. Je to dílo srdce. Biblické posvěcení není předstírané posvěcení dneška, které nezkoumá Písmo, ale spíše spoléhá na dobré pocity a dojmy, než aby hledalo pravdu jako skrytý poklad. Biblické posvěcení znamená poznat Boží požadavky a podříditi se jim. Pro ty, kteří zachovávají Boží přikázání, jsou připravena čistá a svatá nebesa. Jsou hodna celoživotního, vytrvalého a neúnavného úsilí. Satan je po vaší pravé i levé ruce; je vpředu i vzadu; má mísu bajek připravených pro každou duši, která není ochraňována pravdou, jaká je v Ježíši. Ten zhoubce je při vás, aby ochromil každé vaše úsilí. Avšak je zde možno získat korunu života, který se měří Božím životem. – Manuscript 58, 1897 SBC 1147.2

Pravda, pokud je přijímána, způsobuje neustálý rozmach a pokrok. Vyrůstá v jas, když se na ni díváme, a vyrůstá do výšky a hloubky, když se jí snažíme pochopit. Tak nás povznese na úroveň dokonalosti a udělí nám víru a důvěru v Boha jako naši sílu pro dílo, která je před námi. – Manuscript 153, 1898 SBC 1147.3

(Žd 4,12). Žádný nejistý krok – Pravda je pravdou. Nemusí být zahalena do překrásných ozdob, aby mohl být obdivován vnější zjev. Učitel by měl učinit pravdu jasnou a přesvědčivou pro pochopení a pro svědomí. Slovo je jako dvousečný meč, který tne na obě strany. Nenašlapuje jako jemné nohy v papučích. SBC 1147.4

Jsou mnohé případy, kdy lidé, kteří obhajovali křesťanství před skeptiky, později sami ztratili své vlastní duše v labyrintu skepticismu. Nakazili se touto malárií a duchovně zemřeli. Měli silné argumenty ve prospěch pravdy a mnoho vnějších důkazů, ale neměli trvalou víru v Krista. Ó, jsou tisíce a tisíce vyznávajících křesťanů, kteří nikdy nestudovali Bibli! Studujte na modlitbě toto svaté Slovo k vlastnímu užitku svých duší. Když slyšíte toto živé slovo od kazatele, jestliže má živé spojení s Bohem, zjistíte, že Duch i slovo se shodují. SBC 1147.5

Starý a Nový zákon jsou spolu spojené zlatým Božím poutem. Musíme se seznámit s Písmy Starého zákona. Neměnnost Boha musí být jasně viděna; měla by být studována podobnost jeho jednání se svým lidem minulého a přítomného vedení. ... *SBC 1147.6*

Působením Ducha svatého je pravda zakořeněna v mysli a zapsána v srdci pilného, bohabojného studenta. Tímto druhem práce je nejenom on sám požehnán, ale duše, kterým oznamuje pravdu a za které bude muset jeden den vydat počet, jsou také velmi požehnány. Ti, kteří učiní Boha svým rádcem, sklídí nejvzácnější žej, když budou sklízet zlatá zrna pravdy z jeho Slova; protože nebeský Učitel je těsně po jejich boku. Ten, kdo získá svou způsobilost k službě tímto způsobem, bude mít nárok na požehnání, které je zaslíbeno těm, kteří přivádějí mnohé k spravedlnosti. – RH April 20, 1897 *SBC 1147.7*

20-21. (Mt 25,14-15; Mk 13,34). Jednota v rozmanitosti – (Citace J 17, 20-21). O jakém druhu jednoty je mluveno v těchto slovech? – O jednotě v rozmanitosti. Naše myšlení neběží celé na stejném kanálu a všem nebyla dána ta stejná práce. Bůh přidělil každému člověku jeho úkol podle jeho vlastních schopností. Jsou různé druhy práce, které mají být vykonány, a jsou potřební pracovníci rozličných schopností. Jestliže jsou naše srdce skromná, jestliže jsme se naučili v Kristově škole být tichými a pokornými, můžeme všichni jít spolu po úzké cestě, která nám je určena. – Manuscript 52, 1904 *SBC 1148.1*

20-23. Žádné narušení osobnosti – Kristus je jedno s Otcem, ale Kristus a Bůh jsou dvě rozdílné osobnosti. Čtete Kristovu modlitbu v sedmnácté kapitole Janově a objevíte tento bod jasně vysvětlen. Jak horlivě se Spasitel modlil, aby jeho učedníci mohli být jedno s Ním tak, jak je On jedno s Otcem. Avšak jednota, která existuje mezi Kristem a jeho učedníky neruší osobnost druhého. Mají být jedno s Ním tak, jako je On jedno s Otcem. – RH June 1, 1905 *SBC 1148.2*

(Citace J 17,20-23). Jaké podivuhodné prohlášení! Jednota, která existuje mezi Kristem a jeho učedníky, neničí osobnost druhého. V myšlení, v plánech i v povaze jsou jedno, ne však v osobě. Díky přítomnosti Božího Ducha, podřízením se Božímu zákonu, se člověk stává účastníkem božské přirozenosti. Kristus přivedl své učedníky do živého spojení s Ním samotným i s Otcem. Působením Ducha svatého na lidskou mysl je člověk učiněn dokonalým v Kristu Ježíši. Jednota s Kristem upevní pouto jednoty jednoho s druhým. Tato jednota je nejpřesvědčivějším důkazem podaným světu o majestátu a moci Krista a jeho moci odstranit hřích. – Manuscript 111, 1903 *SBC 1148.3*

24. (viz kom. EGW ke kap. 20,16-17). V souladu se smlouvou zaslíbení – Ó, jak božská Hlava toužila po tom, aby jeho církev byla s Ním! Měli spoluúčast s Ním v jeho utrpení a ponížení a jeho největší radosti je, aby byli s Ním a aby se stali účastníky jeho slávy. Kristus se dožaduje výsady, aby jeho církev byla s Ním. „*Chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já.*“ Aby mohli být s Ním, je v souladu se smlouvou zaslíbení a podle dohody uzavřené s jeho Otcem. – RH Oct. 7, 1893 *SBC 1148.4*

Jan 18.

13. Viz komentář EGW k Mt 26,3. *SBC 1148.5*

13-14. Viz komentář EGW k Mt 26,57. *SBC 1148.6*

14. Viz komentář EGW ke kap. 11,50-51. *SBC 1148.7*

20-21. Dva způsoby jednání – (Citace J 18,20-21). Ježíš byl svým způsobem jednání v protikladu k jednání jeho žalobců. Toto půlnoční zatčení lůzou, tento krutý výsměch a hrubé zacházení dříve, než byl vůbec obžalován a odsouzen, byl jejich způsobem jednání, ne jeho. Jeho jednání bylo zjevné všem. V jeho učení nebylo nic, co by skrýval. Takto pokáral jejich postavení a odhalil pokrytectví saduceů. *SBC 1148.8*

37. Kristus mluvil pravdu se svěřostí nového zjevení – Pravda nikdy v jeho ústech nezeslábala, nikdy v jeho ruce netrpěla z nedostatku dokonalé poslušnosti vůči jejím požadavkům. „*Já jsem se proto narodil,*“ Kristus prohlásil, „*a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě.*“ A mocné zásady pravdy vycházely z jeho úst se svěřostí nového zjevení. Pravda Jím byla vyřčena s

horlivostí úměrné k její nekonečné důležitosti a k závažným, důležitým důsledkům závisejících na jejím úspěchu. – Manuscript 49, 1898 ^{SBC 1148.9}

39-40. Viz komentář EGW k Mt 27,15-26. ^{SBC 1148.10}

Jan 19.

10. Pilát je zodpovědný – (Citace J 19,10). „*Mám moc.*“ Tímto rčením Pilát ukázal, že sám sebe učinil zodpovědným za odsouzení Krista, za kruté bičování a za urážky předložené Mu dříve, než Mu byla prokázána nějaká vina. Pilát byl vybrán a ustanoven k tomu, aby vykonával spravedlnost. Neodvážil se ji však konat. Kdyby vykonával moc, na níž si činil nárok a jež mu skýtalo jeho postavení, a chránil Krista, nebyl by odpovědný za jeho smrt. Kristus by byl ukřižován, ale Pilát by nebyl považován za vinného. – RH Jan. 23, 1900 ^{SBC 1148.11}

14-15. Viz komentář EGW k Mt 27,22-23. ^{SBC 1149.1}

15. Zhasla poslední naděje – Jaký byl Kristův žal, když viděl Židy, jak zpečetili svůj vlastní osud mimo vykoupení! Jedině On mohl pochopit význam jejich zavržení, zrady a odsouzení Syna Božího. Jeho poslední naděje pro židovský národ byla pryč. Nic nemohlo odvrátit jeho zkázu. Představitelé národa odmítli Boha jako svého Vládcce. Nepadlými světy, celým nebeským vesmírem zazněla rouhavá slova: „*Nemáme krále, jen císaře.*“ Bůh nebes slyšel jejich volbu. Dal jim příležitost k pokání, oni se však nechtěli kát. Čtyřicet let později byl Jeruzalém zničen a nad lidem zavládla římská moc. Pak již neměli žádného vysvoboditele. Neměli žádného krále, jen císaře. Od této chvíle židovský národ jako národ žil jako ratolest odříznutá od vinného kmene – mrtvá, neplodná ratolest, aby byla sebrána a spálena – ze země do země, po celém světě, ze století do století, jako mrtvá – mrtvá v přestoupeních a hříších – bez Spasitele. – YI Feb. 1, 1900 ^{SBC 1149.2}

15-16. Viz komentář EGW k Mt 27,25-26. ^{SBC 1149.3}

16. Reakce na Ježíšovo odsouzení – Ježíš, Syn Boží, byl vydán lidu, aby byl ukřižován. S výkřiky vítězství vedli Spasitele pryč směrem ke Golgotě. Zprávy o jeho odsouzení se rozšířily po celém Jeruzaléme, naplňující hrůzou a bolestí tisíce srdcí, vyvolaly však škodolibou radost u těch mnohých, kteří byli jeho učením odsuzováni. – Undated Manuscript 127 ^{SBC 1149.4}

18. Viz komentář EGW k Mt 27,38. ^{SBC 1149.5}

19. Viz komentář EGW k Mt 27,37. ^{SBC 1149.6}

25-27. Jan a Marie se vrátili – Kristu, nesoucímu hřích světa, se zdálo, že je opuštěn; nezůstal však ponechán zcela sám. Jan stál nedaleko kříže. Marie omdlávala následkem bolesti a Jan ji proto vzal do svého domu daleko od této mučivého scény. Když však viděl, že konec je blízko, přivedl ji opět ke kříži. – Manuscript 45, 1897 ^{SBC 1149.7}

30. (viz kom. EGW k Mt 27,45-46.50). Smlouva byla plně uskutečněna – Když Kristus pro nesl tato slova, oslovil svého Otce. Když přinášel tuto velkou oběť, Kristus nebyl sám. Bylo to naplnění smlouvy uzavřené mezi Otcem a Synem dříve, než byly položeny základy země. Stiskem rukou učinili slavnostní slib, že Kristus se stane zástupcem a ručitelem lidského rodu, kdyby byli přemoženi satanovou sofistikou. Smlouva byla nyní zcela vyplněna. Vrcholu bylo dosaženo. Kristus si uvědomoval, že naplnil do písmene slib, který dal. Skrze smrt se stal více než dobyvatelem. Cena vykoupení byla zaplacená. – Manuscript 111, 1897 ^{SBC 1149.8}

Poslední pouto soucitu přerušeno – Když Kristus zvolal: „*Dokonáno jest,*“ celá nebesa triumfovala. Spor mezi Kristem a satanem, pokud jde o uskutečnění plánu spasení, byl ukončen. Satanův duch a jeho skutky hluboce zakořenily v pocitech dětí člověka. Kdyby se satan dostal k moci, znamenalo by to zánik světa. Nesmiřitelná nenávist, jakou choval k Synu Božímu, byla zjevena v jeho způsobu zacházení s Ním, když byl na světě. Kristova zrada, odsouzení a ukřižování byly všechny naplánovány padlým nepřítelem. Jeho nenávist, projevená při smrti Syna Božího, umístila satana tam, kde jeho pravý ďábelský charakter byl zjeven všem stvořeným bytostem, které nepadly následkem hříchu. ^{SBC 1149.9}

Svatí andělé byli naplněni hrůzou, že jeden z nich, který patřil mezi ně, mohl padnout tak nízko, aby byl schopen takové krutosti. Každý pocit spoluúčasti nebo lítosti, který vůbec kdy poci-

řovali vůči satanu po jeho vypuzení z nebe, byl v jejich srdcích uhašen. Tato jeho závist projevená v takové pomstě na nevinné osobě stačila na to, aby ho zbavila jeho předstíraného roucha nebeského světla a zjevila pod ním skrytou odpornou ohavnost; projevit však takovou zlobu vůči božskému Synu Božimu, který s bezpříkladným sebezapřením a láskou k bytostem stvořeným k jeho obrazu přišel z nebe a vzal na sebe jejich padlou přirozenost, byl tak těžký zločin proti nebi, že to způsobilo, že se andělé chvěli hrůzou, a přetrhlo to navěky poslední pouto soucitu existující mezi satanem a nebeským světem. – 3SP 183-184 5BC 1149.10

(Mt 27,51). Satan spadl jako blesk – Když Kristus zvolal: „*Dokonáno jest*,“ Boží neviditelná ruka roztrhla chrámovou oponu zhotovenou ze silné tkaniny odshora až dolů. Cesta do svatyně svatých byla plně otevřena. Bůh sklonil svou hlavu zcela uspokojen. Nyní se jeho spravedlnost a milosrdenství mohly spojit. Mohl zůstat spravedlivým a přesto ospravedlnit všechny, kteří věří v Krista. Pohlédl na oběť umírající na kříži a řekl: „Dokonáno jest. Lidský rod obdrží další zkoušku.“ Cena vykoupení byla zaplacená a satan spadl jako blesk z nebe. – Manuscript 111, 1897 5BC 1150.1

38-39. Viz komentář EGW k Mt 27,38. 5BC 1150.2

Jan 20.

16-17. (kap. 17,24; Iz 13,12; Mt 28, 18; Žd 1,6). Smlouva utvrzena – (Citace J 20,16-17). Ježíš odmítl přijmout pocty svého lidu, dokud nevěděl, zda jeho oběť bude Otcem přijata a dokud neobdrží ujištění od samotného Boha, že jeho usmíření za hříchy jeho lidu nebude úplné a dostačující, že skrze jeho krev mohou získat věčný život. Ježíš okamžitě vystoupil k nebi a představil se před trůnem Božím, ukazující známky hanby a krutosti na svém čele, svých rukou a nohou. Nechtěl však přijmout korunu slávy a královské roucho a také odmítl pocty andělů, tak jako nechtěl přijmout poctu Marie, dokud Otec nenaznačil, že jeho oběť byla přijata. 5BC 1150.3

Měl také k předložení prosbu, týkající se jeho vyvolených na zemi. Toužil mít jasně vymezen vztah, jaký by měli v budoucnosti jeho vykoupení chovat vůči nebi a vůči jeho Otci. Jeho církev musí být ospravedlněna a přijata dříve, než bude moci přijmout nebeskou poctu. Prohlásil, že jeho vůlí je, aby tam, kde je On, byla i jeho církev; jestliže On obdrží slávu, jeho lid ji musí sdílet spolu s Ním. Ti, kteří trpí spolu s Ním na zemi, musí nakonec vládnout spolu s Ním v jeho království. Nejjasnějším způsobem Kristus prosil za svou církev, ztotožňující své zájmy s jejích a obhajující s láskou a vytrvalostí silnější než smrt jejich práva a nároky, které získali díky Němu. 5BC 1150.4

Boží odpověď na tuto prosbu zaznívá v prohlášení: „*Klanějte se jemu všichni andělé Boží!*“ Každý vůdce andělů uposlechl královský rozkaz a celým nebem se ozývalo a znovu zaznívalo: Hoden, hoden jest Beránek, který byl zabit; a který znovu žije jako vítězný dobyvatel! Nesčíslná družina andělů padla před Vykupitelem na zem. Kristova prosba je splněna; církev je skrze Něj ospravedlněna, skrze svého Zástupce a svou Hlavu. Nyní Otec utvrzuje smlouvu se svým Synem, že bude usmířen s lítostivým a poslušným lidem a přijme je do božské přízně skrze Kristovy zásluhy. Kristus ručí za to, že „*způsobí to, že člověk bude dražší nad zlato čisté; člověk, pravím, nad zlato z Ofir*“. Veškerá moc na nebi i na zemi je od nynějška dána Knížeti života; přesto ani na chvíli nezapomněl na své slabé následovníky v hříšném světě, ale připravuje se k návratu pro ně, aby jim udělil svou moc a slávu. Takto Vykupitel lidstva tím, že obětoval sám sebe, spojil zemi s nebem a smrtelného člověka s nekonečným Bohem. – 3SP 202-203 5BC 1150.5

17. (J 10,18). Celý Kristus zůstal v hrobě – Ježíš řekl Marii: „*Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke svému Otci*.“ Když Ježíš zavřel své oči při smrti na kříži, Kristova duše nešla ihned do nebe, tak jak mnozí věří, neboť jak by pak mohla být pravdou jeho slova – „*Ještě jsem nevystoupil ke svému Otci*“? Duch Ježíše spal v hrobě spolu s jeho tělem a neodletěl vzhůru do nebe, tam neudržel oddělenou existenci a neshlížel dolů na truchlící učedníky, jak balzamují tělo, od kterého odletěla jeho duše. Všechno, z čeho sestával život a rozum Ježíše, zůstalo spolu s jeho tělem v hrobce; a když vyšel z něho, byl celou bytostí; nemusel přivolat svého ducha z nebe. Měl moc položit svůj život a také ho přijmout zpět. – 3SP 203-204 5BC 1150.6

21-22. Předzvěst letnic – Kristův čin, když dechl na své učedníky Ducha svatého a když jim udělil svůj pokoj, bylo jako několik kapek před hojným deštěm, který měl být dán v den letnic. Ježíš svým učedníkům tímto vstúpil skutečnost, aby věděli, jak mají pokračovat v díle, které jim svěřil, tehdy plněji pochopí povahu tohoto díla a způsob, jakým má být zřízeno Kristovo království na zemi. Byli ustanovenými svědky ve prospěch Spasitele; měli svědčit o tom, co viděli a slyšeli o jeho zmrtvýchvstání; měli opakovat laskavá slova, která vycházela z jeho úst. Byli obeznámeni s jeho svatým charakterem; on byl jako anděl stojící na slunci, přesto nevrhal žádný stín. Svatým úkolem apoštolů bylo představovat neposkvrněný Kristův charakter lidem, jako měřítko pro jejich život. Učedníci byli tak důvěrně spojeni s tímto Vzorem svatosti, že Mu byli v určitém stupni podobní svou povahou, a byli zvláště uschopněni k tomu, aby oznámili světu jeho přikázání a jeho příklad. – 3SP 243-244 5BC 1151.1

23. (Mt 16,18-19; 18,18). Člověk nemůže odstranit ani jednu skvrnu hříchu – Kristus nedal žádné církevní právo odpouštět hříchy, ani prodávat odpustky, aby lidé mohli hřešit, aniž by byli vystaveni Boží nelibosti bez pohoršení Boha, ani nedal svým služebníkům svolení přijímat dary nebo úplatky k přikrytí hříchů, aby tak bylo možno uniknout zaslouženému trestu. Ježíš přikázal svým učedníkům, aby hlásali mezi všemi národy poselství o odpuštění hříchů v jeho jménu; sami však nebyli zplnomocněni k tomu, aby mohli odstranit jedinou skvrnu hříchu z Adamových dětí. ... Každý, kdo by k sobě poutal lidi jako k tomu, kterému je udělena moc odpouštět hříchy, se vystaví Božímu hněvu, protože odvádí od nebeského Odpustkáře k slabému a chybnému smrtelníkovi. – 3SP 245-246 5BC 1151.2

24-29. Něžnost získala Tomáše – Ježíš ve svém jednání s Tomášem dal svým učedníkům lekci týkající se způsobu, jakým by měli jednat s těmi, kteří mají pochybnost vůči náboženské pravdě a kteří činí tyto pochybnosti převládajícími. Nezasypal Tomáše slovy pokárání, ani s ním nevstoupil do sporu; ale se zřetelnou blahosklonností a něžností zjevil pochybující duši sebe. Tomáš zaujal zcela nerozumné postavení, když si určil jedinou podmínku své víry; ale Ježíš svou velkorysou láskou a rozvahou zlomil všechny překážky, které Tomáš vystavil. Trvalé spory zřídka oslabí nevěru, ale spíše ji uvedou do sebeobrany, kde najde novou podporu a omluvu. Ježíš, zjevený ve své lásce a milosrdenství jako ukřižovaný Spasitel, vyvolá z mnoha kdysi neochotných úst Tomášovo přiznání: „*Můj Pán a můj Bůh.*“ – 3SP 222 5BC 1151.3

Jan 21.

15-17. Petr se nechává poučit – Zde je Petr, který zapřel svého Pána. Potom, co padl a byl obrácen, mu Ježíš řekl: „*Pasiž mé beránky.*“ Dříve, než Petrovy nohy uklouzly, nevlastnil ducha tičnosti a pokory potřebného pro pasení beránků; když se však stal citlivým na své vlastní slabosti, tehdy správně pochopil, jak učit chybní a padlé; mohl se přiblížit k jejich boku v něžném soucitu a mohl jim pomoci. – HS 121 5BC 1151.4

(L 22,31-32). Právě obrácení sahá až ke kořenům – Petr nikdy nezapomněl na bolestnou scénu svého ponížení. Nezapomněl na své zapření Krista a nemyslel si potom všem, že to nebyl velkým hříchem. Všechno to bylo bolestnou skutečností pro chybního učedníka. Jeho zármutek pro jeho hřích byl tak silný, jak bylo silné jeho zapření. Po jeho obrácení nebyla stará tvrzení učiněna v starém duchu a způsobu. ... 5BC 1151.5

Po svém zmrtvýchvstání Kristus třikrát zkoušel Petra. „*Šimone, synu Jonášův,*“ řekl, „*miluješ-li mne víc než tito? Řekl jsem: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jsem: Pasiž beránky mé. Řekl jsemu opět po druhé: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? Řekl jsemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jsem: Pasiž ovce mé.*“ 5BC 1151.6

Tato srdce zkoumající otázka byla v případě Petra nezbytná a je stejně tak nezbytná i v našem případě. Dílo obnovy nemůže být nikdy důkladné, pokud nepronikne ke kořenu zla. Znovu a znovu musí být výhonky přistřižovány, dokud je ponechán kořen hořkosti, aby vyrazil a poskvrnil mnohé; ale musí být dosažena pravá hloubka skrytého zla, mravní vědomí musí být posuzováno a pře-

hodnoceno znovu ve světle božské přítomnosti. Každodenní život bude svědčit o tom, zda dílo bylo pravé nebo ne. 5BC 1152.1

Když potřetí Kristus řekl Petrovi: „*Miluješ-li mne?*“, zkoumání proniklo až do nitra duše. Sebe posuzující Petr padl na Skálu, říká, „*Pane, ty víš všecko; ty víš že tě miluji*“. 5BC 1152.2

Toto je dílo, jež stojí před každou duší, která zneuctila Boha a zarmoutila Kristovo srdce zapřením pravdy a spravedlnosti. Jestliže pokoušená duše vydrží ten zkoušející proces, a vlastní já neprocitne k životu a nebude se cítit zraněno a zneužíváno touto zkouškou, tehdy tento zkoumající muž zjeví, že duše je skutečně mrtvá vlastnímu „já“, ale živa Bohu. 5BC 1152.3

Někteří tvrdí, že jestliže nějaká duše klopýtně a padne, nemůže nikdy znovu získat své postavení; avšak případ, který máme před sebou to popírá. Před svým zapřením Kristus řekl Petrovi: „*Ty, až se jednou obrátíš, posiluj své bratry.*“ Tím, že svěřil do jeho péče duše, za které položil svůj život, podal Kristus Petrovi nejsilnější důkaz o své důvěře v to, že důvěřuje v jeho obrácení. A jemu bylo svěřeno pást nejen ovce, ale i beránky – širší a citlivější dílo, než mu až dosud bylo určeno. Nejen že měl hlásat slovo života ostatním, ale měl být pastýřem stáda. – YI Dec. 22, 1898 5BC 1152.4

18-19. (Mt 19,28; 25,31; Ř 8,17; 1 Pt 4,13). Proměněný Petr – (Citace J 21,18-22). Petr byl nyní dost pokorný na to, aby pochopil Kristova slova a bez dalších otázek, kdysi nepokojný, vychloubačný, sebejistý učeník se stal podmaněným a zkroušeným. On skutečně následoval svého Pána – Pána, kterého zapřel. Myšlenka, že Kristus ho nezapřel a nezavrhl, byla pro Petra světlem, útěchou a požehnáním. Když cítil, že může být ukřižován dobrovolně, ale že musí být hlavou dolů. A ten, který byl tak důvěrný spoluúčastník Kristových utrpení, bude také spoluúčastníkem jeho slávy, až se Kristus „posadí na trůnu jeho slávy“. – YI Dec. 22, 1898 5BC 1152.5

*****